ERLE STANLEY GARDNER

KÜRKÜ GÜVE YEMİŞTİ

AKBA POLİS ROMANLARI SERİSİ No. 9

30-IV-1964
Perşembe

YAYINEVİ

BU KİTAP
1963 SENESİNDE
AKBA YAYINEVİ
TARAFINDAN
İSTANBUL'DA
«MONK - EATEN
VIZON»
ADLI
İNGİLİZCE
ORİJİNALİNDEN
TERCÜME EDİLEREK
YAYINLANMIŞTIR.

Kitabın hazırlanması ve resimler
ORAL ORHON
Dizgi ve Baskı
İSKENDER MATBAASI

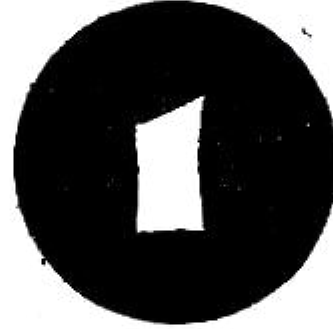
kürkü güve yemişti

ERLE STANLEY GARDNER

Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

KİM KİMDİR ?

PERRY MASON	Meşhur avukat. Morris Alburg'un lokantasına gittiği gece başı derde de girdi.
DELLA STREET	Mason'un sekreteri olduğu için güve yemiş kürkü yakından görmek fırsatını buldu.
MORRİS ALBURG	Lokanta sahibi. Başına gelen felâketten kurtulmak için bir avukata ihtiyacı olduğunu biliyordu.
DİXİE DAYTON	Garson kız. O kadar korkmuştu ki, kaçarken güve yemiş vizonu almağı unuttu.
KOMİSER TRAGG	İşinin ehli bir polis. İstememesine rağmen Perry Mason'la iş birliği yapmak zorunda kaldı.
PAUL DRAKE	Drake Detektif Bürosunun sahibi. Bir ara Perry Mason'a yardım ettiğine pişman oldu.
GEORGE FAYETTE	Morris Alburg'un lokantasına gelmiş olmasına rağmen yemekle pek fazla meşgul değildi.
MAE NOLAN	Bir garson kız daha. Morris Alburg'un iyi bir patron olmadığından şikâyetçiydi.
ROBERT CLAREMONT	İşine düşkün bir polis. Hatta mesleği uğruna canını vermeğe bile hazırdı.
THOMAS E. SEDGWİCK	Esrarengiz bir adam. Kendisinden şüphe ettiklerini anlayınca ortadan kaybolmakta gecikmedi.
KOMİSER MUAVİNİ JAFFREY	Ahlâk zabıtasından. Robert Claremont dolayısıyla meseleye o da karıştı.
MİNERVA HAMLİN	Drake Detektif Bürosunda santral memuresi. Kendinden fazla emin bir kızdı.
FRANK HOXİE	Keymont gibi bir otelde, onun gibi bir gence çok ihtiyaç vardı.
ARTHUR FULDA	Hususî detektif. Kaymont oteli yüzünden başının belâya gireceğini anlayınca çok korktu.
HAMİLTON BURGER	Savcı. Perry Mason'un baş düşmanıydı ama bunu belli etmemeğe çalışıyordu.

Bir şahidin ifadesini almağa çalışan Perry Mason'la sekreteri Della Street, çok çetin ve yorucu bir gün geçirmişlerdi. Şahit, kurnazlığa kalkışmış, avukatı ise teknik noktaları ileri sürerek itiraz edip durmuştu. Perry Mason, mühim hakikatleri adamın ağzından alabilmek için bütün ustalığını göstermek zorunda kalmıştı.

Morris Alburg'un lokantasına giren avukatla sekreteri, dipteki perdeli bölmelerden birine yerleştiler. Della, rahat bir nefes aldıktan sonra Perry Mason'un sert hatlı çehresine baktı, «Bütün bunlara nasıl dayanıyorsunuz, bilmem? Ben turşuya döndüm.»

Morris Alburg, meşhur müşterisine kendisi hizmet etmek istiyordu. Eliyle garsona çekilmesini işaret etti.

— «Yorgun musunuz, Mr. Mason?»

Avukat içini çekti, «Hem de nasıl!»

— «Her halde bütün gün mahkemedeydiniz.»

Perry Mason, «Hayır» makamında başını salladı. Della Street de steno defterlerini göstererek, «Yazılı ifade,» diye izah etti. «Ben de not aldım.»

Bu işten pek de bir şey anlamamış olan Morris Alburg, dalgın dalgın, «Ya?» dedi. Sonra da sordu, «Kokteyl?»

Mason, «Duble bakardi,» diye cevap verdi. «İki tane... Biraz sekce olsun.»

Morris Alburg, siparişi garsona tekrarladıktan sonra yine avukata döndü, «Tavuk kızartması çok nefis. Bifteklere gelince... Yeme de yanında yat!» Baş parmağıyla, işaret parmağını dudağına götürdü.

Della Street, bir kahkaha attı, «Ne o Morris? Bakıyorum, fazla kibarlaşmağa başladın. Bunu da nereden öğrendin?»

— «Hayır. O işareti.»

Morris, tebessüm etti, «Doğrusunu isterseniz bunu bir filmdeki lokanta sahnesinde gördüm. Yalnız ondan sonra adamın getirdiği yemekleri köpeğe atsanız yemezdi. Daha ilk bakışta bifteklerin kösele gibi olduğu anlaşılıyordu.»

Mason, «O halde,» dedi, «Sen de bu işaretten vaz geç. Bize şöyle kalınca iki biftek yap. Fazla pişmesin. Yanına bolca Lyon patatesi koy. Sonra yağlı ve...» Çabucak Della Street'e baktı. Genç kız başını sallayınca da, sözlerini, «Ve sarmısaklı ekmek de getir,» diye tamamladı.

Morris Alburg, «Pek âlâ,» dedi. «Biftek yaptıracağım. Hem de en nefisini.»

Avukat, gülümsedi, «Fazla pişmemiş, yumuşak ve kanlıca...»

Lokantacı, «En nefisi,» diye tekrarlıyarak, yeşil perdelerin arasından dışarıya süzüldü. Perry Mason, tabakasını Della Street'e uzattıktan sonra genç kızın aldığı sigarayı yaktı. «O ihtiyar keçi başında bir sürü yalan uyduracağına hakikati söyleseydi, bu kadar uğraşmaz, bu işi on beş dakikada bitiriverirdik.» Yaktığı sigarasından derin bir nefes çekerek, gözlerini yarı kapadı.

— «Sonunda hakikati ağzından aldınız.»

Mason, «Evet,» diye mırıldandı. «Sonunda. Adam civa gibiydi. Tutmağa çalıştıkça, parmaklarının arasından

kayıveriyordu. Bir sual sordun mu ya alâkasız bir cevap veriyor, ya mevzuu değiştirmeğe çalışıyor, ya da hemen yalan uyduruveriyordu.»

Della Street, güldü, «Biliyor musunuz, bir suali tam on iki defa tekrarladınız?»

Mason, «Doğrusu saymadım,» diye cevap verdi. «Fakat mesele lehimize ancak o zaman döndü. Suali sordum, o hemen mevzuu değiştirdi. Konuşması bitince suali tekrarladım. Hem de tek kelimesini bile değiştirmeden.. O zaman yakasını kurtarmak için yeniden masal anlatmaya başladı. Ben de sanki söylediklerini dikkatle dinliyormuşum gibi bir tavır takındım. Arada sırada başımı da sallıyordum. Adam da bundan cesaret alarak coştukça coştu. Hikâyesi sona erince, yine aynı suali sordum. Hem de kelimesi kelimesine.» Avukat, şahidin halini hatırlayarak, hafif bir kahkaha attı.

Della Street, «Zaten sonunda da hakikati bu yüzden itiraf etti,» dedi. «Mukavemet edemiyecek hale girince, siz de işini bitiriverdiniz.»

Morris Alburg, büyük goblelere konmuş olan buzlu, pembe kokteylleri getirdi. Mason'la Della kadehlerini hafifçe tokuşturduktan sonra gizli bir hâdisenin şerefine sessiz sedasız içkilerini içtiler. Perdenin önünde durmuş olan Morris Alburg, onlara bakarak, mırıldandı, «Gözlerinizle konuşmasını iyi biliyorsunuz.» Hafifçe omuzunu silkti.

Biraz utanmış olan Della Street, «Mr. Mason yüksek sesle konuşmaktan yoruluyor, Morris,» dedi.

İşi şahsiyete dökmüş olduğunu anlayan Morris Alburg, hatasını tamir etmek için telâşla atıldı, «Tabi, tabiî! Hakikaten avukatlar da çok konuşuyorlar!»

Mason, «Bizim biftekler oluyor mu?» diye sordu.

Morris başını salladı.

— «İyi mi bari?»

Lokantacı tebessüm etti, «En iyisi... En nefisi...» Sonra da eliyle sanki onları takdis ediyormuş gibi bir işaret yaptıktan sonra geri geri giderek, çabucak dışarı çıktı.

Kokteylleri bitinceye kadar Mason'la Della Street'i rahatsız eden olmadı. Sonra Morris Alburg, elinde büyük bir tepsiyle içeri girerek, içlerinde sıcak biftekler, Lyon

patatesleri, altın gibi kızarmış ekmek dilimleri bulunan tabakları masaya koydu. Üzerlerine sürülmüş olan sarmısaklı tereyağı ekmeklere yaldızlıymış gibi bir hal vermişti. «Kahve?»

Mason, eliyle işaret etti, «İki...» Lokantacı başını sallıyarak dışarı çıktı ve bir iki dakika sonra kahve takımlariyle geldi. Bunları da sofraya yerleştirdikten sonra Perry Mason'la Della'nın bardaklarına su koydu, tereyağının kâfi olup olmadığına baktı. Onların yanından ayrılmağı istemiyormuş gibi de bir hali vardı. Mason, usulca sekreterine bir göz attı. Sonra da, «Anlıyamadığım bir şey var, Morris,» dedi. «Gelip ne yemek istediğimizi sorman hakikaten hoş bir jestti. Fakat bize servis yapman da şart mı?»

Lokantacı, içini çekti, «Benim de kendime göre derdim var. Hoş, son zamanlarda dertsiz kimse yok ya. Nedense patrondan başka kimse çalışmak istemiyor... Neyse, neyse... Siz de buraya dertlerinizi unutmağa geldiniz. Haydi, yemeğinizi yiyin.» Dışarı çıkarak, yeşil perdeleri dikkatle kapadı.

Fakat... Tam Mason, bifteğini bitirirken, yine içeri girdi. Della, «Anlaşıldı,» diye mırıldandı. «Şef, Morris'in bir derdi var galiba.»

Mason, başını kaldırdı.

Morris Alburg, «Hiç böyle şey görmedim,» dedi.

Mason sordu, «Ne görmedin?»

— «Şu bizim garson kız gibisini. Delirmiş o! İyice kaçırmış!»

Merakla onu süzmekte olan Della Street, «Dikkat edin, şef,» diye güldü. «Mesele galiba hukukî.»

Lokantacı, haykırdı, «Tabiî hukukî! İnsan onun gibi kızla nasıl başa çıkar, bilmem ki?»

Mason, «Kız ne yaptı?» diye sordu.

— «Onu beş gün önce işe aldım. Bugün ayın biri olduğu için kendisine ücretini de verecektim. Hattâ bunu ona da söyledim. Çekini hazırlamıştım. Zaten kızın da paraya çok ihtiyacı olduğu belliydi. Fakat siz lokantaya girdikten birkaç dakika sonra sıvıştı.»

Mason, kaşlarını kaldırdı, «Ne demek "sıvıştı"?»

— «Arka kapıdan çıktı, gitti. Bir daha da gel-

medi.»

Della Street, «Belki makyajını tazelemek istiyordu,» dedi.

Morris Alburg, homurdandı, «Arkadaki geçitte mi? Kız, geçide açılan kapıdan çıktı. Üstelik, önlüğünü de oraya fırlatıp kaçtı. Gel de işin içinden çık. Şapkasını, paltosunu da almamıştı. Havanın ne kadar soğuk olduğunu siz de biliyorsunuz.»

Della Street, «Belki de kızcağızın paltosu yoktu,» diye cevap verdi.

— «Pek âlâ da vardı. Demin baktım, bunu dolapta bırakmış. Manto bir zamanlar hakikaten çok şıkmış. Fakat ne yazık ki güve yemiş.»

Perry Mason, hayretle, «Güve mi yemiş?» diye mırıldandı. «Nasıl manto bu?»

— «En iyisinden.»

Della Street, sordu, «En iyisi de nedir, Morris?»

— «Vizon... Nefis bir vizon... Ama güve yemiş.»

Avukat, «Anlat, Morris,» dedi. «Ne derdin var? Ne oldu?»

Lokantacı, içini çekti, «Bu vaziyet hoşuma gitmiyor. Bana kalırsa, polis kızın peşinde.»

— «Bunu nereden çıkardın?»

— Bulaşıkçı, kızı pencereden seyretmiş. Bizimki, önlüğünü geçitte fırlatıp attıktan sonra koşmağa başlamış... Hem de deli gibi... Ben şimdi ne yapacağım? Kızın beş günlük ücreti, vizon kürkü bende. Lokanta müşteri dolu. Bunların bir kısmı da sinirlenmeğe başladı. Ben kızın masalara baktığını sanıyordum, hiçbir şeyden haberim yoktu. Sonra zil çalmağa başladı. Zili buradan duyuyor musunuz?»

Della Street başını salladı.

Morris Alburg, «Bu zili,» diye devam etti, «Aşçı yemek hazır olduğu zaman çalar. Demin mutfağın önündeki peyke o Dixie denilen kızın söylediği yemeklerle doluydu. Onları müşteriler ısmarlamış ama, bizimki gelip almamış bile. Ben onun masalardan birine baktığını sanıyordum. Halbuki kaçmış! Rezalete bak! Yemekler soğumuş, müşteriler sinirlenmiş, kız da geçitten bir geyik gibi sekerek kaçmış! Al başına belâyı!»

Mason, «E, sen ne yaptın?» diye sordu.

— «Ne yapacağım? Diğer kızlara birer masa daha verdim, sonra kendim de çalışmağa başladım... Görülmüş şey mi bu? Gel burada beş gün çalış, sonra da tavşan gibi ürküp sıvış!»

Mason, tabakları yana itti. İstememesine rağmen, meseleyle alâkalanmağa başladığı bakışlarından anlaşılıyordu. «Kıza çekinin hazır olduğunu söylemiş miydin?»

— «Söyledim ya. Hattâ bunu kendisine yarım saat önce vermek de istedim. Fakat işi vardı, "Sonra alırım," dedi»

Avukat, başını salladı, «Demek o sırada lokantadan kaçmayı düşünmüyordu.»

Morris Alburg, omuzunu silkti.

Perry Mason, «O halde» diye devam etti, «Kız, sonradan lokantaya giren birinden korktuğu için kaçtı.»

Lokantacı, «Polis» dedi, «Muhakkak polis. Her halde onu arıyorlar. Bana yardım edin, Mr. Mason.»

Avukat, sordu, «Lokantaya polis girdi mi?»

— «Zannetmiyorum... Ama kız sıvıştı.»

Perry. Mason, «O kürkü görmek istiyorum, Morris» dedi.

Morris Alburg, «Kürkü» diye tekrarladı. «Zaten beni endişelendiren de o ya! Mantoyu ne yapacağım? Para... Onun. İstediği zaman gelip çeki alabilir. Fakat manto? Ya çok kıymetli bir şeyse ne olacak? Onu kime teslim edeceğim? Ne yapacağım?»

Mason, lokantacıyı süzdü, «Emanetçiye verirsin, orada durur. Sen şu kürkü getir de bir bakalım.»

Morris Alburg, başını sallıyarak, tekrar dışarı çıktı. Della Street, «Kız her halde polislerin geldiğini gördü,» dedi. «Veya...»

Perry Mason, «Bir dakika» diye cevap verdi. «Acele etmiyelim, Della. Evvelâ şu mantoyu görelim.»

Morris Alburg, kolunda kürkle içeri girdi. Della, mantoya bakar bakmaz, üzüntüyle, gayrı ihtiyarî haykırdı, «Yazık! Çok yazık!»

Vizondaki güve yeniklerini uzaktan bile görmek kabildi. Parlak kürkün önünde tüyü dökülmüş kısımlar ve küçük küçük delikler vardı. Belki bunlar daha ucuz bir

mantoda belli olmıyacaktı ama, şahane vizonda hemen dikkati çekiyordu. Della Street, masadan fırlayarak, âdeta kürkün üstüne saldırdı. Yakayı çabucak çevirerek, içteki etikete baktı, «Şef! En iyi cins vizon bu! Üstelik meşhur bir kürkçünün.»

Lokantacı, «Belki kız mantoyu müstamel kürk satan bir mağazadan ucuza almıştır,» dedi.

Mason, başını salladı, «Zannetmiyorum. Bana kalırsa bu kürk kolayca tamir olur... Meselâ önlere yeni parçalar geçirilebilir... Evet, evet... Şuraya bakın.»

Della Street de, «Hakikaten öyle,» diye mırıldandı. «Yalnız önde, birkaç yerde güve yeniği var. Onlar tamir edildi mi, manto yepyeni olur. Zaten, müstamel kürk satan mağazalar böyle bir mantoyu müşterilerine vermezler. Evvelâ tamir eder, sonra satışa çıkarırlar.»

Perry Mason, sordu, «Bu kürk garson kızın mıydı?»

Morris Alburg, içini çekti, «Evet... Ya satın almıştı, ya da çalmıştı... Belki de çaldığı için mantoyu ne yapacağını bilemedi, bu yüzden de bir dolapta sakladı... Tabiî bu arada güveler de kürkün icabına baktılar.»

Mason, düşünceli düşünceli, «Belki de,» diye mırıldandı, «Kürkü kıza sevgilisi hediye etti. Sonra adam ortadan kaybolunca, kız da kürkün çalınmış olduğunu düşündü... Ne olursa olsun, esrarlı bir hâdise bu... Ve ben, Morris, esrarlı şeylerden hoşlanırım.»

Lokantacı, «Ben hoşlanmam,» dedi.

Avukat, dikkatle kürkü tetkik ediyordu. Bilhassa etikete ve astardaki dikişlere iyice baktı.

Morris Alburg, «Etiket sahte mi?» diye sordu.

Perry Mason, «Hayır,» diye cevap verdi. «Etiket hakikî. Belki başka bir mantodan çıkarılıp, buna dikilmiştir... Durun, durun! Şu dikiş yeni! İpliğin rengi de diğerlerinden biraz farklı.» Dikişin olduğu yeri parmaklariyle şöyle bir yokladı, «Astarı içinde bir şey var, Morris!»

Müteredddit bir tavırla duraklıyarak, lokantacıya baktı.

Morris Alburg, «İstediğinizi yapın,» dedi.

Perry Mason, birdenbire doğruldu. Müteyakkız nazarlarla da lokantacıyı süzüyordu. «Bu mesele biraz karışık gibi, Morris.»

— «Farkındayım.»

Avukat, «Bu kürkü aslında kızın satın aldığını farzedelim,» diye başladı. «O halde zavallı bir zamanlar oldukça zengindi. Acele bir yere gitmesi lâzım geldi, bu yüzden kürkünü de bıraktı. Tabiî burada olmadığı için mantoya lâzım gelen ihtimamı gösteremedi. Sonra vizonu bırakacağı bir kimsesi de yoktu. Veya varsa bile onunla konuşmağa da cesaret edemedi.»

Della, «Sonra?» dedi.

Perry Mason, devam etti, «Genç kız bir müddet sonra döndü, fakat bu arada güveler de kürkü yemişti... Kız, ümitsiz vaziyetteydi, şansı da iyice dönmüştü. Kürkü bıraktığı yerden alarak giydi. Mantoyu düzelttirecek veya tamir edecek parası da yoktu.»

Morris Alburg, atıldı, «Hakikaten parasızdı.»

— «Bu lokantaya gelerek, çalışmağa başladı. Her halde çok feci vaziyetteydi, yoksa böyle bir işe girmezdi... Fakat... Çekinin hazır olduğunu, bunu Morris'den istediği takdirde hemen alacağını bilmesine rağmen, birdenbire müthiş bir korkuya kapıldı. Hem çeki ve hem de vizonu bırakarak, lokantadan kaçtı.»

Morris Alburg'un gözleri kısılmıştı, «Şimdi anladım... Vaziyeti o kadar iyi izah ettiniz ki... Artık mesele meydanda. Kız hapisteydi. Belki de bir kavga sırasında sevgilisini öldürmüştü... Veya beraat etmişti ama, sırtında vizonla dolaşmağı istemiyordu. Onun için...»

Della Street, onun sözünü kesti, «Öyleyse, neden vizonu bir kürkçüye teslim edip, soğuk hava deposuna kaldırtmadı?»

— «Bir cinayet hâdisesine karışmıştı. Hattâ birini öldürmüştü. Fakat kaatilin kim olduğunu bilmiyorlardı. Kendisini ancak bu kürk yüzünden tanıyabilirlerdi... Durun, durun... Belki de kızı sarhoş vaziyette araba kullanırken yakalamışlar, o da mahsus başka bir isim vermişti. Hattâ bu isimle hapse girip doksan gün de içeride yatmıştı. Kim olduğunun, hapse girdiğinin duyulmasını istemiyordu... Bana adının Dixie Dayton olduğunu söyledi... Bu bana uydurma gibi geliyor... Evet, evet, kız hapisten çıkmıştı....»

Della Street, bir kahkaha attı, «Bu muhayyileyle

iyi bir hikâyeci olursun, Morris.»

Lokantacı, üzüntüyle içini çekti, «Bu muhayyileyle olacakları da kolaylıkla tahmin edebiliyorum... Polislerin şu kapıdan girdiklerini görür gibiyim... Kim bilir başıma neler gelecek? Tabiî, kız burada çalıştı. Eğer suçluysa o zaman beni kızı saklamakla itham edecekler... Evet, emniyette dostlarım var ama, olsun... Bakalım onlar bana yardım edebilecekler mi?»

Della Street, hâlâ gülüyordu, «Devam Morris, devam! Kendine işkence etmesini iyi biliyorsun! Bu gidişle kendi kendini cinayet işlediğin için mahkûm edecek ve gaz odasındaki sandalyeye...»

— «Susun! Rica ederim susun!» Sesi o kadar sertti ki, genç kız bir an küçük bölmede tabanca patlamış gibi bir hisse bile kapıldı. «Bunun şakası bile korkunç!» Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Morris Alburg, kendini toplayarak, «Evet, vaziyet anlaşılıyor» diye mırıldandı. «Dixie Dayton, zengin bir kızdı. Sonra başı belâya girdi. Belki de marijuana'ya alıştı. Evet, evet, öyle olacak. Arkadaşları ile marijuana'lı sigara içerken yakalandı ve mahkûm oldu. Tam altı ay hapis yattı. Tabiî bu arada kürk de dolapta kaldı. Mantoya bakan yoktu. Kız hapisten çıkınca v izona güvelerin dadanmış olduğunu gördü.»

Perry Mason, hafifçe tebessüm ederek, «Yani» dedi, «Kız hapse girdiği zaman zengindi... Fakat çıkınca beş parasız kaldı.»

Morris Alburg, düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı, «Bu nasıl olur?»

Avukat, omuzunu kaldırdı, «Bana ne soruyorsun? Hikâyeyi anlatan sensin. Ben sadece tezatları işaret ediyorum. Dixie Dayton'un dediğin gibi sosyeteye mensup, zengin bir kız olduğunu farzedelim. Marijuana içerken yakalandı ve altı ay hapis yattı. Alâ... Hapishaneden çıktıktan sonra neden garsonluk etmeğe başladı?»

Morris Alburg, mırıldandı, «Al sana sual!»

Perry Mason, «Sen bize kızın buradan kaçışını anlat,» dedi. «Ne oldu, Morris? Artık hakikatlerden bahset. Zengin muhayyilenden çıkan faraziyeler bize lâzım değil.»

Lokantacı, «Demin de söylediğim gibi» diye cevap verdi, «Kız çıktı, gitti. Zilin birkaç defa çaldığını duy-

dum. Aşçı, yemekleri tabaklara koyduktan sonra çabucak zili çalar. Doğrusu bu vaziyet hoşuma gitmedi. Zira zil çaldı mı, garson kızların işi gevşek tuttuklarını anlarsın.»

Avukat, sordu, «Yanında kaç garson çalışıyor?»

— «Beş kız. Bir de erkek garson var. O bu bölmelere servis yapar. Uzun zamandanberi de yanımdadır. Bölmelerde çalışmak her garsonun işine gelir, zira bahşiş daha boldur.»

— «Pek âlâ... Sen şu garson kızı anlat bakalım.»

— «Zilin birkaç defa çalındığını duyunca meseleyi anlamak için mutfağa gittim. Sobanın yanındaki peykenin üstü tabak doluydu. Tabiî yemekler soğumağa başlamıştı bile. Fena halde tepem attı. Garson kızları azarlamak için salona geçtim. Tam o sırada müşterilerden biri yemeklerin nerede kaldığını sordu. Ona, «Size kim servis yapıyordu?» diye sordum. Tarif etti. Dixie'den bahsettiğini hemen anladım. Kızı aramağa başladım. Fakat o görünürlerde yoktu. Zaten peykedeki yemeklerin hepsi de Dixie'nin baktığı masalardaki müşterilerindi... Kızlardan birini tuvalete gönderdim. «Onu çabuk dışarı çıkar,» dedim. «Hastalanmış da olsa, hemen buraya getir!» Fakat Dixie orada da değildi. Onun üzerine bulaşıkçı bana Dixie'yi gördüğünü söyledi. Kız arka kapıdan çıkıp, koşarak kaçmış... Vaziyeti biliyorsunuz. Ne olursa olsun, evvelâ müşterileri memnun etmek lâzımdır. Ben de kızlara birer masa daha verip, servis yaptırttım... Sonra da buraya gelip, meseleyi size açtım.»

— «Dixie, diğer kızlarla arkadaş olmuş muydu?»

— Hayır. Kimseyle konuşmuyordu.»

— «Demek hiç arkadaşı yoktu.»

— «Yoktu ya. Kızlarla samimî olmayı istemiyordu. Onlar da Dixie'yi kibirli buluyorlardı. Tabiî vizon kürkü de görmüşlerdi...»

Mason, «Anlaşılıyor,» diye mırıldandı. «Demek ki...»

Garson, yeşil perdeleri aralıyarak, Morris Alburg'un omuzuna dokundu, «Affedersiniz, patron. Fakat... Polisler sizi görmek istiyor.»

Morris Alburg, korkuyla omuzunun üzerinden baktı, «Eyvah! Onları bölmelerden birine götürüver, Tony.

Müşterilerimin, polis tarafından sorguya çekildiğimi görmelerini istemem... Başıma gelecekleri anlamıştım, Mr. Mason. Kız, ahlâksızın biriydi ve...»

Garson, «Bölmelerdeki masaların hepsi de dolu,» dedi.

Lokantacı inledi.

Perry Mason, atıldı, «Onları buraya gönder.»

Âni bir sevinç, Morris Alburg'un yüzünü aydınlattı, «Sizce bir mahzuru yok mu?»

Avukat, «Madem işe karıştık,» dedi, «Bundan sonra olacakları da öğrenelim.»

Morris Alburg, garsona döndü, «Memurlar sivil mi, yoksa üniformalı mı?»

— «Sivil.»

Lokantacı, başını salladı, «Onları buraya al. Birkaç sandalye, kahve ve sigar getir. En iyi sigarlardan.» Garson çekilince, avukata döndü, «Çok teşekkür ederim, Mr. Mason. Size minnettarım.»

Perry Mason, «Rica ederim,» diye mırıldandı. «Sana yardım etmek isterim. Doğrusunu istersen meseleyi merak etmeğe de başladım. Polisler ne istiyor acaba?»

Morris Alburg, içini çekti, «Ne mi istiyorlar? Ne mi istiyorlar? Kızı, tabiî. Bir de vizonu. Belki manto çalınmış değil ama, kürkü da bir delil addedecekler. İki hafta sonra da polislerden birinin sevgilisi vizon manto giymeğe başlıyacak. Bu kürkü ne yapsam, bilmem ki? Ben...»

Della Street, «Çabuk,» dedi, «Kürkü sandalyemin arkasına koy. O zaman mantonun benim olduğunu sanırlar.»

Morris Alburg, telâşla vizonu genç kızın sandalyesinin arkasına astı, «Polisten bir şey gizlemek istemiyorum ama, kürkü burada bulmaları da hiç işime gelmez. Gazetelerin neler yazacaklarını tahmin edebilirsiniz! «Polis, Alburg lokantasında çalışan garson kızlardan birinin vizon çalmış olduğunu ortaya çıkardı.» Tabiî o zaman herkes de kürkün müşterilerden çalındığını sanacak. Ben...»

Yeşil perdeler açıldı ve garson, «Şöyle buyrun,» diye mırıldandı. İçeriye iki sivil polis girdi. Bunlardan biri, baş parmağıyla Morris Alburg'u işaret ederek, «Tamam, bu,» dedi.

Diğeri, gülümsedi, «Merhaba!»
Lokantacı da tebessüm etmeğe çalışıyordu, «Oturun, çocuklar, oturun. Diğer masalar doluydu... Ben de burada arkadaşlarımla konuştuğum için...»
Sivillerden biri, «Bu, avukat Mason,» diye mırıldandı.
— «Evet, evet, avukat Perry Mason... Mesele nedir çocuklar? Size nasıl yardım edebilirim?»
Mason, «Beyler,» dedi, «Sekreterim Miss Street.»
Polisler, genç kızı başlarıyla selâmlıyarak bir şeyler homurdandılar, fakat isimlerini de vermediler. Sivillerden kısa boylusu konuşma işini üzerine almıştı anlaşılan. Bu arada garson iki sandalye, kahve ve sigar getirdi.
Morris Alburg, «Başka bir şey ister misiniz?» diye sordu. «Bütün arzularınızı yerine getirmeğe hazırım.»
Kısa boylu memur, «Bunlar kâfi,» dedi. «Garsona söyle, daha kahve getirsin. Ben, bol şekerli ve sütlü kahveden hoşlanırım. Arkadaşım ise sade kahveyi tercih eder... Anlat bakalım, Alburg, mesele nedir?»
— «Hangi mesele?»
— «Şu garson kız meselesi canım.»
— «E? Garson kıza ne olmuş?»
Memur, homurdandı, «Lokantadan kaçan kızdan bahsediyorum. Kelime oyununa kalkma. Ne oluyor? Yoksa bu işde senin parmağın da mı var?»
Morris Alburg, başını salladı, «Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Niçin beni sorguya çekiyorsunuz? Siz kızı gördünüz, kız da sizi! Onun üzerine de o da işi bırakıp kaçtı.»
Memurlar birbirlerine baktılar. Sonra kısa boylu polis, «Bizi mi gördü?» diye mırıldandı. «Ne demek istiyorsun?»
— «Dixie sizi görmedi mi?»
— «Yoo. Bunu da nereden çıkardın?»
Morris Alburg, hayretle sordu, «Öyleyse niye kaçtı?»
— «İşte biz de bunu öğrenmek için buraya geldik ya!»
— «Öyleyse kızın kaçtığını nereden biliyorsunuz?»
— «Çünkü biri, kızı geçitte duran bir arabaya bin-

dırmeğe kalkmış. Dixie, buna razı olmamış. Adamın tabancası varmış. Kıza iki el ateş etmiş. Onun üzerine Dixie, korkuyla koşmağa başlamış ve caddeye çıkmış. Telâş ve korkusundan etrafına bakınmadığı için ışıklar değişmeden karşıya geçmeğe çalışırken bir arabanın altında kalmış. Şimdi anladın mı?... Arabayı kullanan adamın hiç kabahati yok, zira dediğim gibi kaza sırasında yeşil ışıklar yanıyormuş! Dixie'ye ateş eden şahsa gelince... O da geçitteki otomobile atlayıp, geri geri caddeye çıkmış ve gaza bastığı gibi uzaklaşmış.»

Morris Alburg, eliyle kabak kafasını sıvazladı, «Bir bu eksikti!»

— «İşte şimdi biz de kızın kim olduğunu, buradan neden kaçtığını öğrenmeğe çalışıyoruz. Yanında çantası varmış. Bu sayede hüviyeti tesbit edilebilmiş. Adı Dixie Dayton'muş ve burada çalışıyormuş. Şahitler de onun, lokantanın arkasındaki geçitten deli gibi caddeye fırladığını söylemişler...» Dikkatle Alburg'a baktı, «Demin biz de geçitte bir önlük bulduk. Bulaşıkçı, kızın korkuyla kaçtığını anlattı. Çantasını kapıp, arka kapıdan çıkmış, önlüğünü çıkarmak için bile beklememiş. O işi geçitte yapmış... Haydi bakalım, şimdi bize kız hakkında bildiklerini söyle.»

Lokantacı, başını salladı, «Bildiklerimi biraz evvel Mr. Mason'a anlattım. Kız, buraya çalışmağa geldi. Paraya ihtiyacı olduğu da belliydi. Çekini hazırladım ama o...»

— «Asıl adı nedir?»

— «Bana Dixie Dayton olduğunu söylemişti.»

— «Uydurma galiba.»

Morris Alburg, «Bana da öyle geldi,» dedi. «Fakat kız bana bu adı vermişti. Çeki de ona göre hazırladım.»

— «Çalışmak için «Social Security» kartı var mı idi?»

— «Tabiî.»

— «Numarası?»

— «Hatırımda kalmadı. Maamafih çekin arkasında yazılı.»

— «Pek âlâ... Bakarız... Kız neden kaçtı?»

Lokantacı, «Bilsem...» diye mırıldandı.

Polis memurlarının tahkikattan çok kahveye ehem-

miyet verdikleri anlaşılıyordu.

— «İçeridekiler kızın neden veya kimden korktuğunu görmüşler mi?»

— «Zannetmiyorum.»

— «Öğreniver.» Morris Alburg, bölmeden çıktı. Della Street ise bâriz bir merakla polislere bakıyor ve tebessüm ediyordu.

Memurlardan biri, kısaca, «Radyo,» diye izah etti. «Sizin bu işle ne alâkanız var?»

Bu suali Perry Mason, cevaplandırdı, «Hiçbir alâkamız yok. Yemeğimizi bitirmiş, Morris'le gevezelik ediyorduk. Bir ara bize garson kızın kaçtığını söyledi.»

— «Peki, o Dixie Dayton'un kaçtığını nereden anlamış?»

— «Tabaklar peykenin üstüne yığılmış, yemekler soğumağa ve müşteriler de şikâyete başlamış...»

Morris Alburg, tekrar yanlarına gelerek, «Dixie'nin neden korktuğunu öğrenemedim,» dedi. «Fakat...»

— «Kız hangi masaya bakıyordu?»

Lokantacı, «Ona dört masa vermiştim,» diye mırıldandı. «Öğrendiğime göre peykenin önünden elinde bir tepsiyle ayrılmış. Tepside de üç su bardağı ve tereyağ varmış... Bundan başka bir şey bilmiyorum.»

Mason, sordu, «Üç bardak mı?»

— «Evet. Üç...»

Memurlardan biri, «İşte bir ipucu,» dedi. «Ekseri müşteriler tek tek veya çiftler halinde yemek yerler. Bazan da dört kişilik gruplar teşkil ederler. Birlikte yemek yiyen üç kişi pek azdır. Artık mesele anlaşıldı. Dixie Dayton'un baktığı masalardan birine üç kişi oturmuştu. Kız servis yapmak için onların yanına gitti. Sonra... Ya Dixie onları tanıdı, ya da onlar Dixie'yi.»

Morris Alburg, başını salladı.

— «O üç kişilik grup gitti mi acaba?»

— «Hayır. Hâlâ buradalar. Fakat onları sorguya çekmeyin.»

— «Neden?»

— «Çok hiddetliler de ondan. Dixie kaçınca yemek için bir hayli beklediler. Tabiî tepeleri de attı.»

Memur, homurdandı, «Zararı yok... Onları sorgu-

ya çekeceğiz.»

— «Peki bunu sessiz sedasız yapamaz mısınız?»

Sivil polis, «Boş ver,» dedi. «Meçhul bir şahıs kızı öldürmeğe kalktı. Daha önce de o masadakiler kendisini korkuttular. Onları iyice sıkıştıracağız. Şansları varsa, yakalarını burada kurtarırlar. Aksi takdirde üçünü de yakalayıp merkeze götüreceğiz. Haydi, Bill. Gel şu meseleyi halledelim.»

Polisler, kahvelerini bitirerek, ayağa kalktılar. Dışarı çıkarlarken lokantacı da peşlerine takıldı. Yarım ağızla itiraz edip duruyordu. Perry Mason, Della Street'e baktı.

Genç kız, mırıldandı, «Zavallı...»

Avukat, «İçeri bir bakalım mı?» diye sordu.

— «Neye bakacağız?»

— «O üç kişiye.» Perry Mason'la Della Street, bölmeden çıktılar. Avukat Morris Alburg'un polisleri götürdüğü masayı iyice görebilecekleri bir yer seçti. Memurlar, bir bahane uydurmağa bile lüzum görmediler. O üç müşteriyi iyice sıkıştırmağa karar vermişlerdi. Lokantadakiler de daha ilk bakışta bunu farkettiler. Bahis konusu olan masada yirmi altı, yirmi yedi yaşlarında bir genç kız ve iki erkek oturuyordu. Adamların ikisi de bir hayli yaşlaydı. Sivil polisler, sandalye çekerek sanki gruptakilerin ahbabıymışlar gibi bir tavır takınmağa da kalkmadılar. Masanın yanında dimdik durarak, sorguya başladılar. Gruptakilerin adlarını, işlerini sordular. Şoför ehliyetlerine ve diğer vesaike dikkatle baktılar. İşlerini tam yapmak azminde oldukları anlaşılıyordu... Diğer müşteriler ise merakla dönmüş, bu sahneyi seyretmeğe başlamışlardı. Artık hiç kimse konuşmuyor, herkes mütecessis nazarlarla masadakilere bakıyordu.

Perry Mason, Della'nın koluna dokundu, «Şurada yalnız başına oturan adama dikkat et... Biftek yiyor.»

— «Anlamadım.»

— «Yandaki masada oturan, iri yarı, azimkâr tavırlı adamı kasdediyorum. Kalın kaşları, gür siyah saçları var ve...»

— «Evet, evet, kendisini gördüm. Fakat ona dikkat etmemi neden istediniz?»

— «Yemeğini nasıl yiyor farkında mısın?»

— Basbayağı yiyor işte.» \
Avukat, «Bifteğini muntazam fâsılalarla kesiyor,» diye fısıldadı. «Fakat buna karşılık lokmalarını âdeta çiğnemeden yutuyor. Yemeğini bir an evvel bitirmek istediği belli. Fakat nazarı dikkati çekmeği arzu etmediği için çatal ve bıçağını sakin bir tavırla kullanmağa çalışıyor. Lokmalarını telâşla çiğnemese, hiçbir şey de anlaşılmıyacak. Sonra... Polislerin o üç müşteriyi sorguya çektiği masaya hiç bakmayan birkaç kişinin arasında o da var.» Della Street başını salladı. Perry Mason, ağır ağır sözlerine devam etti, «Üstelik adam o masanın hemen iki üç metre gerisinde oturuyor. İstese konuşulanları kolaylıkla dinliyebilir. Fakat böyle bir şey yaptığı yok. Yemeğini atıştırıp duruyor. Çenelerinin nasıl hareket ettiğini görüyor musun? Acele etmemeğe çalıştığının da farkında mısın? Yemeğini bitirmeden lokantadan çıkmağa cesaret edemiyor. Fakat kendini bir an evvel dışarı atmak istediği de o kadar belli ki...»
Della Street de mırıldandı, «Evet, lokmaları arka arkaya yutuyor. «Bir müddet sessiz sedasız adamı seyrettiler. Sonra, genç kız, «Bu hâdise mühim mi?» diye sordu.
— «Tabiî.»
— «Neden?»
Avukat, «Bana kalırsa,» dedi, «Polisler telâşlarından aradıkları kuşu kaçıracaklar.»
— «Maalesef ne demek istediğinizi anlıyamadım.»
Mason, izah etti, «Meseleye şu zaviyeden bak, Della. Garson kız, üç bardağa buzlu su doldurduktan ve tepsiye de içlerinde tereyağ bulunan üç tabak koyduktan sonra kaçtı.» Della Street başını salladı. «O halde kız mutfaktan çıktığı zaman üç kişiye servis yapacağını biliyordu.»
Della, bir kahkaha attı, «Tabiî... Üç su bardağı ve üç yağ tabağından, masada da üç kişinin oturduğu anlaşılıyor.»
Mason, «Peki, sonra ne oldu?» diye sordu.
Della Street, kaşlarını çattı, «Polisin faraziyesinde bir hata göremiyorum, şef. Kız, masaya yaklaşınca, orada oturanlardan birini veya hepsini tanıdı. O zaman aklına müthiş bir hâdise geldi. Bu yüzden paniğe kapılarak, lokantadan kaçmağa karar verdi.»

— «Masada üç kişi olduğunu nereden biliyordu?»
— Her halde onları su bardaklarını almağa gittiği zaman görmüştü.»
— «Nereden gördü?»
— «Bilmem ki... Her halde... Her halde onları lokantaya girdikleri zaman farketti.»
— «Tamam. Demek ki o grubu mutfaktan görmedi.»
— «Fakat mutfaktan, diğer masalardan birine götüreceği yemeklerle çıktığı sırada da görmüş olabilir.»
Perry Mason, «Kızın servis yaptığı masalar yanyanaydı,» dedi. «İşte, şu dört masa. Orada oturan bir müşteriye servis yaparken, üç kişilik grubun oturduğu masayı da kolaylıkla görebilirdi.»
Della, «Şimdi anladım,» diye mırıldandı. «Kızın, mutfaktan çıkınca o üç kişilik gruba dikkatle baktığına ve bu yüzden de kaçtığına inanmıyorsunuz.»
Avukat, cevap verdi, «Polis öyle düşünüyor ama ortada bu faraziyeyi destekliyecek deliller var mı? Hayır! Bana kalırsa o üç kişinin Dixie Dayton'la hiçbir alâkası yok. Kız, diğer masalardan birine servis yaparken, o grubun içeri girdiğini gördü. Bu yüzden de mutfağa gittiği zaman üç bardak su ve tereyağ aldı. Elinde tepsiyle o masaya doğru gitti. Ve...O zaman lokantaya yeni birinin girmiş olduğunu farketti. Bu şahıs, Dixie Dayton'un paniğe kapılmasına da sebep oldu.»
— «Biftek yiyen adamı kastediyorsunuz, değil mi?»
Perry Mason, başını salladı, «Evet... Dixie'yi onun korkutmuş olması pek âlâ da kabil. Kız, müthiş bir paniğe kapılıp, arka kapıdan kaçmış. Herhalde onu kendi âlemine dalmış olan üç kişilik bir grup değil, bir tek şahıs korkottu. Kendisini dikkatle süzen yalnız bir adam...» Avukat, bir an sustuktan sonra, tekrar sözlerine devam etti: «Şimdi... Bu faraziyenin doğru olduğunu ve Dixie'yi bir tek şahsın korkuttuğunu kabul edelim. Eğer adam, yemek dolu tabağını itip, ayağa fırlarsa, hemen polisin dikkatini çeker. Öyle değil mi?» Della Street, tasdik makamında başını salladı. «Diğer taraftan o şahıs yemeğini âdeta yutarcasına yerse, yine polisin şüphesi uyanabilir.» Genç kız, tekrar başını salladı. «O halde, Dixie Dayton'u korkutan adam,

polisin lokantaya girerek, diğer müşterileri sorguya çekmeğe başladığını görünce, yemeğini sür'atle, fakat etrafın dikkatini çekmiyecek bir şekilde bitirip, bir an evvel buradan uzaklaşmağa karar verdi.»

Avukat, derin bir nefes aldı, «İşte, Della,bu yüzden yemeğini böyle acayip bir intizamla, fakat yine de süratle yiyen bu adamla alâkalanmamız lâzım. Dur bakalım, tatlı veya bir kahve daha ısmarlıyacak mı? Eğer saatine bakıp, sanki randevusu varmış gibi bir tavır takınırsa, sükûnetle garson kızı çağırır, parayı verdikten sonra üzerini almazsa...»

Della Street, heyecanla, «Şef!» diye haykırdı. «Galiba öyle yapacak!» Hakikaten de iri yarı adam, tabağını önünde iterek, saatine bir göz atmış ve fincanındaki kahveyi de bir yudumda içmişti. Elini kaldırarak, garson kızı çağırdı. Onun, «Randevum var. Lütfen hesabı getirin. Hayır, hayır, tatlı istemem,» dediğini avukatla sekreteri de duydular.

Perry Mason, Della'ya baktı, «Detektiflik yapabilir misin? Hemen lokantadan çık. Bakalım adam dışarıda ne yapacak? Kabil olursa, arabasının numarasını al. Fırsat bulursan, onu takip de et.. Fakat sakın kendini tehlikeye atma. Adam peşine takıldığını hissederse, başına iş açabilir. Maamafih, peşine güzel bir kadının değil, bir erkeğin takılacağını düşündüğü için istediklerimi adamın şüphesini uyandırmadan yapabilirsin... Onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Ben de seninle gelseydim, daha iyi olurdu ama, belki polis sonradan benimle konuşmak ister. Lokantadan ayrılmadan evvel beni sıkıştırmağa kalkacaklarını sanıyorum. Demin biraz şüphelendiler. Hâdise sırasında burada bulunmam, hoşlarına gitmedi.»

Della Street, «İstediklerinizi yapmağa çalışacağım,» diye fısıldadı. «Meselenin Morris'in anlattığı kadar basit olmadığından eminsiniz, değil mi?»

Perry Mason, arabasının anahtarını genç kıza uzattı, «Evet».

— «Peki, vizon ne olacak?»

Avukat, bir an tereddüt etti. Della, «Polisler, garson kızları sorguya çekerken, kürkü de öğrenecekler,» dedi. «Tabiî o zaman mantoyu da alacaklar...»

Perry Mason, omuzunu çekti, «Alırlarsa alsınlar. Neticede onlar da esrarı çözmek için ellerinden geleni yapıyorlar.»

— «Ben, Morris Alburg'u düşünüyorum. Baksanıza, demindenberi bize bakıp duruyor. Polisin, kürk meselesini öğrenmesini istemediği de belliydi...»

Avukat, birdenbire, «Pek âlâ, Della,» dedi. «Kürkü giy.» Genç kızla bölmeye girdiler. Della, vizonu çabucak sırtına giyerek, perdenin önünde durdu. Perry Mason, «Adam senin farkına varmadı ya, Della?» diye sordu.

— «Zannetmiyorum. Maamafih adamın ne düşündüğünü anlamak da pek kolay değil. Etrafına hiç bakmıyor. Sanki olanlar kendisini alâkadar etmiyormuş gibi de bir hali var. Fakat gözünden hiçbir şeyin kaçmadığı belli.»

Perry Mason mırıldandı, «Gitmeğe hazırlanıyor... Sakın kendini tehlikeye atma, Della. İşten çıktıktan sonra buraya yemeğe gelen ve şimdi de eve dönmek üzere olan bir kız tavrı takın. Bütün gün çalışan, ciddî bir kız! Telâşlanmadan, sakin sakin çıkıp git.»

— «Çalışan kızların böyle kürkü olur mu?»

Avukat, gülümsedi, «Bunu senden evvel yine çalışmak mecburiyetinde olan bir kız giyiyordu...»

Della Street, içini çekti, «Hakikaten öyle. Ama bakın sonradan başına neler geldi! Neyse, ben gidiyorum, şef.»

— «Unutma, Della! Şansını zorlamanın hiç lüzumu yok. Adamın otomobilinin numarasını al kâfi. Onun peşine takılman da şart değil. Başına bir şey gelebilir. Henüz, meselenin iç yüzünü öğrenmiş değiliz.»

Della Street, şahane kürkün yumuşak yakasını ensesine doğru çekti. Sonra başını kaldırıp, gözlerini ilerideki bir noktaya dikerek sakin bir tavırla lokantadan çıktı.

Perry Mason ise bölmenin bir köşesine çekilmişti. Masadaki polislerin konuşmalarının sona erdiğini gördü. Bu arada iri yarı adam da vestiyere giderek, numarasını vermiş, buna karşılık kalın bir paltoyla, koyu renk bir fötr şapka almış ve sonra da kapıdan çıkarak karanlıklara karışmıştı. Morris Alburg, sivil polisleri tekrar bölmeye getirdi.

Memurlardan biri, «Yanınızdaki kız nerede?» diye

sordu.

Perry Mason, «Evine gitti,» dedi. «Morris, artık benim de kalkmam lâzım. Hesabı ödemek için seni bekledim.»

Lokantacı, «Hesap filân yok,» diye cevap verdi. «Bu gece benim misafirimdiniz.»

Mason, hemen itiraz etti, «Öyle şey olmaz! Bu...»

Morris Alburg, kat'î bir tavırla başını salladı, «Bu gece benim misafirimdiniz.» Bir taraftan da avukatıyla gözleriyle bir şeyler anlatmağa çalışıyordu.

Avukat, sordu, «Müşterilerden bir şey öğrenebildiniz mi?»

Sivillerden biri başını salladı, «Karmakarışık bir iş bu. Anlaşılan kızın aklına esmiş, buradan kaçmağa kalkmış. O masadakilerin bu işle hiçbir alâkaları yok.»

— «Onların kim olduğunu öğrendiniz mi?»

— «Erkekler Los Angeles'e başka bir şehirden gelmişler. Kız ise buralı. Anlıyacağınız, malûm hikâye... Kız, buradaki mağazalardan birinin satış kısmında çalışıyor. O iki adam ise mağazaya toptan alış verişe gelmişler. Bu arada biraz eğlenmek de istemişler. Maamafih bundan sonra pek eğleneceklerini sanmıyorum. Korkudan ödleri patladı.»

Perry Mason, «Nasıl eğlence?» diye sordu.

— «Kıza, bir arkadaşı olup olmadığını sormuşlar. O da beraber oturduğu kadına telefon etmiş... O hazırlanırken, gruptakiler de vakit geçirmek için buraya girmişler... Öbür kız da geldikten sonra gece kulüplerini dolaşacaklarmış...» Hafifçe güldü, «Fakat adamları o kadar korkuttuk ki, artık otellerine dönüp rapor yazmaktan başbaşka bir şey istemiyorlar. Bizimle konuşurken öyle titriyorlardı ki, ayakkabılarının ayaklarından fırlamayışına bayağı hayret ettim.»

— «Peki kız?»

— «Onun da bu işle bir alâkası yok... Dixie Dayton, masaya yaklaştığı zaman ona şöyle bir bakmış. Kendisini tanımadığından emin... Aslında iyi bir kızcağız ama, fazla gezip tozmuş olduğu belli. Mağazanın satış kısmında sekreter. Lüzumu olursa, yarın mağazaya kadar da gideriz.»

Morris Alburg, sordu, «Öyleyse garson kızı kim korkuttu?»

Memur, sabırsız bir tavırla, «Ne bileyim?» dedi. «Belki dışarıda sevgilisinin beklediğini gördü... Veya gördüğünü sandı.... Belki de biri kendisine telefon etti... Ne olursa olsun, biz tahkikata devam edeceğiz. Yarın arkadaşlardan biri hastahaneye gidip, kızın ne halde olduğunu öğrenecek. Eğer kendine gelmişse, onu sorguya da çekecek. Artık burada yapabileceğimiz bir şey yok.»

Lokantacının çehresinden birdenbire rahatlayıverdiğini anlamak kabildi, «Ben de o fikirdeyim. Burada kızı korkutacak hiçbir şey yoktu ki.. Her halde biri Dixie'ye telefon etti... Hiç kimse polisin gelip kendisini sıkıştırmasından, eğlenceye kiminle gittiğini öğrenmeğe kalkmasından hoşlanmaz... Bu mesele yüzünden üç müşteri kaybettim bile....»

Memur, «Bu bizim de hoşumuza gitmiyor ama, ne yaparsın,» diye cevap verdi. «Onların kim olduğunu öğrenmek mecburiyetindeydik. Pek âlâ, Alburg... Yakında tekrar görüşürüz...» Siviller dışarı çıkar çıkmaz, Morris Alburg da, Perry Mason'a döndü.

— «Başıma gelenleri görüyor musunuz?»

Avukat, «Della, bir iş için çıktı.» dedi. «Kürk mantoyu da götürdü. Polisin vizonu görmesini isteyip istemediğini bilmiyordum.»

— «Görmelerini istemiyordum tabiî! Miss Street'in gittiğini farkettim. Sırtında da kürk vardı. Bu o kadar hoşuma gitti ki! Polisin de bir an evvel lokantadan çıkmasını arzu ediyordum. Fakat bunu belli ettiğim takdirde benden büsbütün şüpheleneceklerdi... Hattâ belki birini himayeye çalıştığımı da sanacak ve lokantadan hiç çıkmıyacaklardı... Mr. Mason, bundan sonra avukatım sizsiniz.»

Perry Mason, «Yapmamı istediğin bir şey var mı?» diye sordu. «Haline bakılırsa bu işin içinde...»

Lokantacı, onun sözünü kesti, «Kürk sizde dursun. Eğer biri buraya gelip Dixie'yi arar, onun hakkında sualler sorar veya kızın çekini isterse, onu size gönderirim. Sonuna kadar benim avukatımsınız.»

— «Ne demek "sonuna kadar"?»

— «Sonuna kadar, işte.»

Perry Mason, dikkatle Morris Alburg'u süzdü, «Senin bu meseleyle fazla alâkalanmaman lâzım. Madem Di-

xie'yi tanımıyordun...»

Morris Alburg, atıldı, «Biliyorum, biliyorum! Dixie'yi tanımadığıma göre, hiçbir şey de olmıyacak demektir. Siz de hiçbir şey yapmaz ve bana da hesap gönderirsiniz. Bu her ikimizin işine de gelir, Mr. Mason. Yok, eğer bir şey olursa, o zaman da avukatım olduğunuz için beni korursunuz.»

Avukat, müsamahakâr bir tavırla, «Pek âlâ,» diye cevap verdi. «Madem bana söylemek istemiyorsun, seni boş yere sıkıştırmamın lüzumu yok.»

— «Neyi söylemek istemiyorum, Mr. Mason?»

— «Söylemediklerini...»

— «Size bazı şeyleri söylemediğimi de nereden çıkardınız?»

— «Bunları henüz bana söylememiş olmandan.»

Morris Alburg, ellerini havaya kaldırarak, haykırdı, «Ah bu avukatlar! Ah bu avukatlar! Sizler hiçbir şeye inanmazsınız. Halbuki detektifler hiç de böyle değil. Beni korkutan avukatlar... Bir müddet evvel birkaç detektif tuttum. Doğrusu iyi de çalıştılar.»

— «Detektife ne lüzum vardı, Morris?»

— «Başım derde girmişti... Herkesin girebilir... O sırada detektife ihtiyacım vardı, şimdi ise avukata. Avukatların en iyisine!»

Perry Mason, lokantacının endişeli çehresine bakarak, tebessüm etti. «Pek âlâ... Şimdi beni dinle, Morris. Madem bu gece senin misafiriniziz, ben de tekrar masanın başına geçip Della geri dönünceye kadar elma tatlısı yiyeceğim.»

Morris Alburg, sordu, «Miss Street buraya mı gelecek?»

Avukat, başını salladı, «Tabiî. Della'yı, memurların kürkü görmemeleri için bir yere kadar yolladım.»

Lokantacı, «Polisler gider gitmez rahat bir nefes aldım,» dedi. «Biliyor musunuz, isteselerdi, o müşterileri kaybetmeme sebep olmazlardı. Fakat masadakileri o kadar sıkıştırdılar ki... Şimdi diğer müşteriler fısıldaşıp duruyorlar. Gidip, masaların arasında dolaşmam, hepsini yatıştırmam lâzım.»

Avukat, sordu, «Onlara ne söyleyeceksin?»

— «Ne mi söyliyeceğim? Hakikatten başka her şeyi!.. Yalan söylemeğe o kadar alıştım ki, artık ayak üzeri kırk tanesini uydurabiliyorum... Müşterilere, o masadakilerin otomobillerini dışarıda bıraktıklarını ve sarhoş bir şoförün de gelip otomobile bindirdiğini söyliyeceğim. "Arabanın arkası iyice ezilmiş, diyeceğim. "Polis de otomobilin kime ait olduğunu, sarhoşu dâva edip etmiyeceklerini öğrenmek istiyordu. Zaten onun için şoför ehliyetlerine baktılar..."».

Perry Mason, gülümsedi, «Bu sözler pek inanılacak gibi değil. Morris. Müşterilerini kandırabileceğini pek sanmıyorum.»

Lokantacı, «Ben bu hikâyeyi süsleyip anlatayım,» dedi, «Bakın o zaman nasıl inanıyorlar.»

Avukat, tekrar masanın başına geçti. Dakikalar birbirini takip ediyor, genç adam da endişeyle Della'yı bekliyordu. Nihayet on dakika sonra yeşil perdeler yana çekildi ve genç kız telâşla içeri girdi. Kürke iyice sarılmış, soğuk havada yanakları iyice kızarmıştı. «Şef,» dedi, «Ben beceriksizin biriyim.»

Perry Mason, «Otur bakalım.» diye cevap verdi. «Olanları anlat.»

Della Street'in fena halde üzüldüğü belliydi, «Ben de ne detektifmişim ya!»

— «Ne oldu, Della?»

— «Adam sokağa çıktıktan sonra, kaldırımdan ağır ağır ilerlemeğe başladı. Sonra da birdenbire yanından geçen bir taksiyi durdurarak içine atladı... Ben, araba ilerleyinceye kadar sanki onunla hiç meşgul değilmişim gibi yaptım. Tabiî taksinin numarasını almıştım. Sonra koşarak bir araba çevirmeğe çalıştım.»

— «Muvaffak olabildin mi?»

— «Maalesef... Adam, epeyce ilerledikten sonra geçen bir taksiyi çevirmişti... Doğrusu çok şanslı bir insan. Tabiî, her şeyi evvelden düşünmüş olduğu da belli.»

Perry Mason, başını salladı.

Genç kız, «Ben araba bulmağa kalkınca türlü aksilikle karşılaştım,» diye sözlerine devam etti. Ben taksi bulmağa çalışırken, lokantadan da birkaç kişi çıkmıştı. Tabii onlar da araba istiyorlardı. Kapıcı hemen kaldırımın ke-

narına koşarak düdüğünü çaldı. İlerideki bir taksi de bana aldırmadan gelip kapıcının önünde durdu... Sizin araba ise park yerindeydi.»

Avukat, «Adamı kaybettin mi?» dedi.

— «Durun, daha hikâye bitmedi. Diğer caddeden gelen taksilerden birini durdurabileceğimi düşünerek, köşeye koştum. Bekledim... Bekledim... Nihayet bir araba gözüktü. Hemen durdurup içine atladım. Şoföre, «Biraz evvel bir taksi sekizinci sokaktan inip, sağa saptı,» dedim. «Onu yakalamak istiyorum. Arabanın, sağa saptıktan sonra ne tarafa gittiğini bilmiyorum. Fakat sen gaza bas! Belki sekizinci sokaktan sür'atle ilerlersek, taksiyi de yakalarız!» Adam, dediğimi yaptı. Sokaktan uçarcasına indik, bahsettiğim köşede biz de sağa saptık. Sonra şoför, «Taksiyi görürseniz tanır mısınız?» diye sordu. Ben de, «Numarasını aldım,» dedim. «863.» Birdenbire sustu.

Perry Mason, «Sonra ne oldu?» diye sordu.

Della Street, eliyle hiddetli bir işaret yaptı, «Ne olacak? Şoför, "863 numaralı araba bu," dedi.»

Avukat, haykırdı, «Ne?»

— «Ya! Adam, taksiye atlamış. Köşeyi dönmüşler. Biraz ilerledikten sonra bizimki arabayı durdurup, inmiş. Şoföre de parasını vermiş. Sonra da kaldırımın kenarına bırakmış olduğu otomobiline binip uzaklaşmış.»

Perry Mason, «Vay, vay, vay,» dedi. «O halde senin kendisini takip ettiğini biliyordu.»

— «Sanmıyorum, şef. Adam, takip edilmek istemiyordu. Onun için ihtiyatlı davrandı. Tabiî taksiye atladıktan sonra pencereden arkaya baktı. Zaten bu yüzden de gitmek istediği istikametin aksi tarafına doğru yürüdü. Bu şekilde, kendisini takip edecek şahsı da arabaya binmeğe zorlamış oluyordu...»

Mason, bir kahkaha attı, «Adamın zeki olduğunu itiraf etmek zorundayız. Senin de içine bindiğin taksiyi takibe kalkışman hakikaten hoş! Buna enteresan bir hâdise de diyebiliriz.»

Della Street, «Beni gülünç mevkie düşürdüğü için ondan nefret ediyorum,» dedi.

Avukat, başını salladı, «O seni değil, kendi kendisini gülünç mevkie düşürdü.»

— «Nasıl olur?»

Avukat, «Dixie Dayton,» diye cevap verdi. «Bir şeyden veya bir şahıstan korktuğu için lokantadan kaçtı. Kızı neyin veya kimin o kadar dehşete düşürdüğünü bilmiyorduk. Fakat öğrendik.»

— «Yani adam kendini ele vermiş mi oldu?»

— «Tabiî... Onun bu kadar hileye başvurmasından kendisinin aradığımız adam olduğu anlaşılıyor.»

Perry Mason, ayağa kalkarak, perdeyi araladı ve eliyle Morris Alburg'a gelmesini işaret etti. Lokantacı yaklaşınca da, «Buraya daima aynı kimseler mi gelir?» diye sordu.

— «Bazıları eski müşterilerimdir.»

Avukat, mırıldandı, «Anladığıma göre bir erkek ve bir kadın veya dört kişilik bir grup, dolaşırken bu lokantaya uğrayabilir. Ya burasının methini işitmişlerdir, ya da yemek yiyecek bir yer aradıkları için buraya girmişlerdir.»

— «Evet... Öyle...»

Perry Mason, devam etti, «Diğer taraftan, burada tek başına yemek yiyenlerin çoğu devamlı müşterilerdir.»

— «Bu da doğru.»

— «Morris, şuradaki masada yemek yiyen iri yarı, kalın kaşlı adamın ismini biliyor musun?»

— «Onun ismini mi?» Morris Alburg, birdenbire telâşlanmıştı, «O adamı ben de farkettim. Fakat adını size söyleyemem... Zira bilmiyorum. Kendisini ilk defa bu gece gördüm, sanırım.»

— «Ona iyice baktın mı?»

— «Pek de bakmış sayılmam. Yüzüne dikkat etmedim. Daha ziyade hali tavrı alâkamı çekti. Zaten, tek başına yemek yiyen erkekleri âdeta göz hapsine alırım. Kimisi bir kadınla ahbap olmağa kalkar, başı belâya girer. Eğer bir mesele çıkarmazsa, biz de işine karışmayız. Fakat sarhoşsa, kadınlara sarkıntılık etmeğe başlarsa o zaman biz de harekete geçeriz. İşte bu yüzden yalnız yemek yiyen erkekleri göz hapsine alırız. Tabiî ben bahsettiğiniz şahsa da dikkat ettim... Maamafih o kimsenin işine burnunu sokmadı. Polisler de onun gibi yapsalar çok iyi olur.»

Perry Mason, başını salladı.

Lokantacı, birdenbire sordu, «O adamı neden me-

rak ettiniz?»

Avukat, omuzunu silkti, «Hiç... Onun kim olduğunu öğrenmeğe çalışıyordum.»

— «Neden?»

— «Bana onu başka bir yerde görmüşüm gibi geliyor da ondan.»

Morris Alburg, bir an dikkatle avukatın yüzüne baktı. Sonra da ciddî bir tavırla, «İşin fenası,» dedi, «Siz beni aldatmağa çalışıyorsunuz... Ben de sizi. Bu yüzden ikimiz de muvaffak olamıyoruz. Zaten her ikimiz de insanları çok iyi tanıyoruz... Neyse... İyi geceler.»

2

Perry Mason, Morris Alburg'un lokantasının biraz ilerisindeki telefon kulübesine girerek, Cinayet Şubesi komiserlerinden Tragg'i aradı.

— «Ben Perry Mason, Tragg. Bana yardım eder misin?»

— «Asla!»

— «Neden?»

Tragg, «Sana yardıma kalkarsam,» dedi, «Çok geç-

meden başım belâya girer de ondan!»

— «Ama ne yapmanı istediğimi bilmiyorsun ki!»

— «Bilmez olur muyum? Bu muhakkak senin karışmak istemediğin tehlikeli bir mesele. İşe karışmağa cesaret edemiyorsun. Bu yüzden de bana telefon ettin...»

Perry Mason, «Dur, dur, dur,» diye onun sözünü kesti. «Hemen kızma. Ben sadece bir kıza iyilik etmek istiyorum. Zavallıya araba çarpmış. Galiba şoför kabahatli de değilmiş. Kız, kendisini zorla bir otomobile bindirmeğe kalkan bir adamın elinden kurtulup kaçmağa çalışırken başına bu kaza gelmiş. Şahitlerin söylediğine göre bahsettiğim adamın elinde tabanca da varmış...»

— «Alburg lokantasındaki garson kızdan mı bahsediyorsun?»

— «Evet. Ondan bahsediyorum.»

— «Kızla ne alâkan var?»

Perry Mason, «Bir alâkam yok,» dedi. «Belki hiç de olmıyacak.. Fakat bana zavallı kızcağız tehlikedeymiş gibi geliyor. Onun için senden şunu rica ediyorum: Her halde Dixie Dayton şimdi İlk Yardım'da. Bilmiyorum, yarası ağır mı? Fakat kendisini hususî odalardan birine yatırtır, birkaç hastabakıcı da tutarsan çok memnun olurum. Bütün masrafları ödemeğe hazırım.»

— «Vay, vay, vay! Demek bütün masrafları ödemeğe hazırsın?»

— «Evet.»

— «Görüyorum, yardımdan pek hoşlanıyorsun. Bunun sebebini öğrenebilir miyim?»

— «Hiçbir sebebi yok. Sadece kızı korumağa çalışıyorum.»

— «Neden?»

— «Bana, kız umumî koğuşlardan birine yatırıldığı takdirde öldürülecekmiş gibi geliyor.»

— «Saçmalama, Mason. Bir hasta, hastahaneye girip...»

Avukat, komiserin sözünü kesti, «Biliyorum, biliyorum! Benimki mânasız bir düşünce. Zaten ben budalanın biriyim! Dünyaya ters zaviyeden bakıyorum. Anlaşmaların dâvalara sebebiyet verdiğini... Evliliklerin, boşanmayla sona erdiğini... Fikir ayrılıklarının cinayetle neti-

celendiğini gördüm... Bir avukat, normal ve mesut izdivaçlar hakkında fazla bir şey bilmez. Ona böyle bir evlilikten bahseden bile olmaz. Yine bir avukat, bir anlaşmanın kavgasız neticelendiğini göremez. Tarafların çok memnun olduğunu öğrenemez. Sonra? Bu yüzden her şeyden şüphe eder... Şimdi bütün mesele şu: Kızı İlk Yardım'dan çıkarıp, adresini yalnız doktorunun bileceği hususî bir hastahaneye yatıracak mısın, yoksa yatırmıyacak mısın?»

Tragg, «Başka?» dedi.

— «Başka bir istediğim yok.»

— «Neden?»

— «Söyledim ya. Kız için endişeleniyorum.»

— «Onun kim olduğunu biliyor musun?»

— «Kızı bir kere bile görmüş değilim. Daha doğrusu Dixie Dayton'u görsem bile tanımam. Belki lokantaya girerken, gözüm ona takılmıştır ama, işte o kadar. Hâdise sırasında ben de lokantadaydım.»

— «Dixie Dayton, müvekkilen değil mi? Onunla bir alâkan yok mu?»

— «Hayır, yok. Sadece Morris Alburg'a, kızla alâkalı bir mesele çıktığı takdirde icabına bakacağımı söyledim. Hattâ ona Dixie Dayton'u arıyacakları bana göndermesini de...»

Tragg, homurdandı, «Pek âlâ, pek âlâ. Kabul. Bu işi el altından halleder, hesabı da sana yollarım.»

Perry Mason, «Teşekkür ederim.» diyerek telefonu kapadı. Kulübeden çıkarak, arabasına bindi. Kendisini sessiz sedasız beklemekte olan sekreterine, «Della,» dedi, «O kürkü sırtından çıkarabildiğin takdirde, astardaki yeni dikişi tetkik etmek istiyorum. Galiba astarın içinde bir şey vardı.»

Genç kız, bir kahkaha attı, «Her halde pamuktur, şef. Bazan terziler, kızların vücutlarının daha güzel durması için ellerinden geleni yaparlar.»

Perry Mason da gülümsedi, «Astarın içindeki, vücut güzelleştirecek gibi değildi. Haydi, yavrum, şu mantoyu çıkar da, Morris Alburg'un korktuğu vizonun esrarını çözelim.»

Della Street, mantodan sıyrılırken, avukat da arabayı ilerilerde bir yerde durdurdu. Tepedeki ışığı yaktık-

tan sonra çakısıyla, dikişleri sökerek, astarı açtı. Sekreterinin meraklı bakışları altında, işaret parmağıyla orta parmağını delikten içeri soktu. Ve... Küçük bir karton parçası çıkardı.

Della Street, «O da nesi?» diye haykırdı.

Perry Mason, «Seattle'da, bir tefecinin verdiği makbuz,» dedi. «Numarası: 6384-J. Doksan gün içerisinde onsekiz dolarlık borç ödendiği takdirde, rehine verilen eşya da iade edilecekmiş. Fakat ayrıca ayda yüzde bir faiz, depo ve bakım ücretlerinin verilmesi de lâzımmış.»

Genç kız içini çekti, «Ben de mühim bir şey sanmıştım. Zavallı kızcağız, Seattle'dan buraya gelebilmek için aile mücevherlerini rehine vermiş. Makbuzu kaybetmemek için de astara dikmiş.»

Perry Mason, başını salladı, «On sekiz dolarlık mücevher olur mu, Della? Sen de kızın ailesini pek batırdın. Şimdi seninle Drake Detektif Bürosuna gider, Paul Drake'e, Sattle'daki adamının ismini sorarım. Sonra bu makbuzu uçakla ona gönderir ve Dixie Dayton'un rehine verdiği eşyayı getirtiriz. Bu sayede yalnız on sekiz dolarlık eşya değil, yüzlerce dolarlık malûmat da elde etmiş oluruz. Ondan sonra da istersek eşyayı satarız... Ama malûmatı değil!»

Della Street, sordu, «Ya malûmat hoşunuza gitmeyecek bir şeyse?»

Perry Mason, omuzunu silkti, «Ne yapalım, başa gelen çekilir. Maamafih o zamana kadar Morris Alburg hakkında da bazı şeyler öğreneceğimizden eminim.»

3

Perry Mason, saat dokuz buçuğa doğru hususî bürosunun hole açılan kapısından içeri girdi. Della Street, genç adamın masasının başına geçmiş, o gün gelmiş olan mektupları sıraya koyuyordu.

— «Günaydın, Della. Ne haber? Portmantoya doğru giderek, şapkasını rafa bıraktı.

Della Street, «Şef,» dedi. «Morris Alburg telefon etti.»

— «Ne istiyormuş?»

— Bir sigortacı lokantaya gelerek garson kızı sormuş..»

— «Dixie'yi mi?»

— «Evet. Adam, Dixie geçitten fırladığı zaman kendisine çarpan arabanın sigorta işlerine bakan şirketten olduğunu söylemiş.»

Perry Mason, «Sigortacılar da hemen harekete geçmişler,» diye mırıldandı. «Hattâ fazla acele etmişler de diyebiliriz.»

— «Ne demek istiyorsunuz, şef?»

— «Her halde kıza birkaç kâğıt imzalatıp, eline de biraz para sıkıştıracaklar... Hayır, hayır, bu da değil.»

— «Bana da öyle geldi.»

Avukat, düşünceli bir tavırla, masasının yanında durdu. Parmaklarını çenesine sürüyor, dalgın dalgın da sumenin üstündeki kâğıtlara bakıyordu. Fakat onları gördüğü de yoktu, «Bu da yeni bir usul olmalı.»

— «Anlıyamadım. Sigorta şirketleri daima böyle yapmaz mı?»

— «Vaktiyle öyle yaparlardı, Della. Bazıları yine

bu usulü tatbik ediyor. Fakat artık sigorta şirketlerinin çoğu meselelerin hileye sapılmadan, dürüst bir şekilde halledilmesine taraftar. Bir kaza oldu mu, kısa bir tahkikat yapıp, hemen makul bir tazminat veriyorlar... Yalnız... Dixie Dayton hâdisesi böyle değil! Kız, lokantanın arka kapısından geçide fırlamış. Sonra da koşarak caddeye çıkmış ve ileriden gelen bir arabanın altında kalmış.»

Della Street, mırıldandı, «Hâlâ ne demek istediğinizi anlıyamadım.»

— «Şunu demek istiyorum, Della. Kıza çarpan arabanın şoförü kabahatli değil. Tabiî bilmediğimiz bazı şeyler varsa, o başka. Adam otomobili normal bir hızla sürüyormuş. Her halde o ara gözleri trafik işaretindeydi... Fakat... Yayaların karşıya geçmek için ışığın değişmesini bekliyeceklerini düşünmesi de tabiî bir şey... Evet, ne diyordum? Adam, gözleri işarette arabayı sürerken, korkudan deliye dönmüş olan Dixie Dayton kaldırımdan fırlayıp, kendini arabanın altına atmış.»

— «Belki de şoför sarhoştu.»

— «Sanmıyorum... Adamın otomobili hemen durdurmuş olduğu belli... Ortada şoförün sarhoş olduğunu gösterecek bir tek delil yok, fakat kazadan bir iki saat sonra sigorta memuru telâşla lokantaya geliyor... Morris Alburg, ona ne söylemiş?»

— «Sizi görmesini... Dixie Dayton'un işlerine sizin baktığınızı.»

Avukat, güldü, «Bu cevap sigortacıyı bir hayli düşündürmüş olmalı.»

— «Onun buraya geleceğini sanmıyorsunuz galiba?»

Perry Mason, hâlâ gülüyordu, «Her halde adam bir avukatla iş yapmak istemez. O... Dur, dur, dur! Belki de Dixie'yi arayan şahıs sigortacı değil. Bu hileye başvurarak kızın nerede olduğunu öğrenmek istedi. O adam... Della, sigortacı Morris Alburg'a ismini vermiş mi?»

Genç kız, başını salladı, «Evet... Adım, "George Fayette," demiş.»

— «Morris, ne zaman telefon etti?»

— «Dokuzu beş geçe.»

Della Street'in masasındaki telefon çalmağa baş-

lamıştı. Genç kız uzanarak, âhizeyi kaldırdı, «Allo? Evet, Gertie? Kim dedin?... Bir dakika...» Reseptörü eliyle kapayarak, Perry Mason'a döndü, «Geldi...»

— «Kim?»

— «George Fayette.»

Avukat, tebessüm etti, «Git onu getir, Della. Adamın fikrini değiştirip, buradan kaçmasını istemem. Onu görmem lâzım. Kendisine birkaç sual sormak niyetindeyim.»

Della, telefona, «Ben şimdi geliyorum, Gertie,» dedikten sonra âhizeyi yerine bıraktı. George Fayette'i, Perry Mason'un odasına getirmek için bekleme salonuna geçerken, avukat da yazıhanesinin başına geçti.

Genç kız bir iki dakika sonra geri geldiği zaman yalnızdı.

Perry Mason, telâşla, «Ne oldu?» diye sordu. «Adam gitmiş mi yoksa?»

Della Street, kapıyı dikkatle kapadı, «Şef, George Fayette o adam...»

— «Anlamadım. Ne demek istiyorsun?»

— «Dün gece, masada tek başına yemek yiyen... Sonra da benim peşine takıldığım adam...»

— «Ne? Yani dün gece lokantadaki adam buraya gelmiş. Dixie Dayton'a çarpan arabanın sigorta işleriyle meşgul olduğunu ve bu meseleyi halletmek istediğini mi söylüyor?»

— «Evet, şef.»

Perry Mason, telefonu kaparcasına aldı, «Gertie, hemen Drake Detektif Bürosunu bul. Kabilse Paul Drake'in kendisiyle konuşmak istiyorum. Mr. Fayette'e de kendisini bir dakika sonra göreceğimi söyle. Yalnız o, telefonda konuştuklarını duymasın. Kendisine, "Mr. Mason, New York'la konuşuyor," de. Anladın mı?» Genç adam, bileğindeki saate bir göz attı, «Della, belki de telefonla boş yere vakit kaybediyoruz. Paul'ün bürosu koridorun öbür ucunda. Oraya gidip... Dur, dur!... Gertie, Paul Drake'i bulmuş.» Avukat, telefona, «Merhaba, Paul,» dedi. «Ben Perry Mason.»

— «Vay, vay, vay. Nasılsın bakalım...»

— «Bir dakika, Paul. İşim acele.»

— «Ne oldu?»

— «Bekleme salonunda bir adam var. İsminin George Fayette olduğunu söylemiş. Bunun asıl adı olup olmadığını bilmiyorum. Doğrusunu istersen, pek sanmıyorum. Senden istediğim şu, Paul: Adamı takip ettir. Kim olduğunu, nereye gittiğini, ne iş yaptığını öğren.»

— «Pek âlâ... Ne kadar vaktim var?»

Perry Mason, «Ben adamı oyalamağa çalışırım,» diye cevap verdi. «Fakat onu burada beş dakikadan fazla tutabileceğimi pek sanmıyorum. Bilemedin on dakika... Şimdi, Paul... George Fayette, otuz beş yaşlarında. Boyu 1.67 - 1.68 olmalı. Ağırlığına gelince... Doksan kilo kadar var. Esmer, kalın kaşlı. Paul, dikkat et, adam seni atlatabilir. Çok dalgınmış, yalnız kendi işiyle meşgulmüş gibi bir hali var ama, kurnaz mı kurnaz.»

Paul Drake, «O tipleri bilirim.» dedi. «Merak etme, onu elimden kaçırmam.»

Avukat, devam etti, «George Fayette'in araba numarasını öğrenmek istiyorum... Onun kim olduğunu iyice tahkik et, Paul.»

— «Pek âlâ... Şimdi, on dakikam mı var?»

Perry Mason, «Sen yine sadece beş dakikan varmiş gibi hareket et, Paul,» diye cevap verdi. «Adamı burada on dakika kadar tutabileceğimden eminim ama, belli olmaz. Vaziyet hoşuna gitmeyebilir. Tabiî o zaman bir yalan uydurup, buradan gitmeğe de kalkar.»

Paul Drake, «Peki,» dedi. «Adamlarımdan birini onunla birlikte asansöre bindireceğim. Yalnız bana beş dakika kazandırmağa çalış, Perry.»

Avukat, telefonu kapadıktan sonra sekreterine döndü, «Della, şimdi git, adamı bir iki dakika oyala. Kendisine tatlı tatlı tebessüm et, telefonda Doğuyla konuştuğumu, işim biter bitmez kendisini göreceğimi söyle. Sonra da Gertie'nin masasına sokul. Kıza, öksürdüğün zaman, New York'la telefon muhaberesinin sona erdiğini bildirmesini tenbih et. Tabiî, adam bunu duymasın. Anladın mı?»

— Evet, şef. Peki, ben ne zaman öksüreceğim?»

— «George Fayette sinirlenmeğe veya sıkılmağa başladığı zaman, Della. Onu kabil olduğu kadar oyalamağa çalış. Telâşlandığını hissedersen, o zaman da öksür.»

— «Tamam, şef.» Genç kız, odadan dışarı süzüldü. Fakat daha kapıyı kapıyamadan tekrar içeri girdi, «Adam gitmiş!»

— «Ne? Gitmiş mi? Ne zaman?»

— »Gertie, Paul Drake'i aramağa başladığı sırada adamın da ayağa kalktığını, dostça bir tavırla gülümsedikten sonra, "Şimdi geliyorum," diyerek dışarı çıktığını söyledi. O...»

Perry Mason, yerinden öyle müthiş bir sür'atle fırladı ki, döner sandalyesi arkaya doğru giderek, duvara çarptı. Genç adam çabucak, koridora açılan kapıya gitti, «Gel, Della!! Paul'a haber verelim! Çabuk ol!»

Avukat, koridordaki dönemece koşarak, asansörlere doğru baktı, fakat görünürlerde kimseler yoktu. Telâşla ilerledi ve zili çalmağa başladı. Onun peşinden, ayaklarının ucuna basarak koşmakta olan Della Street ise durmadı, doğru Paul Drake'in bürosuna gitti.

Perry Mason, hiddetinden dudağını ısırıp duruyordu. Duvardaki levhada bir kırmızı ışık yandı... Söndü... Nihayet asansör genç avukatın önünde durdu. Mason, yıldırım gibi içeri girdi, «Çabuk, ilk kata in, ahbap. Hiçbir yerde de durma! İşim çok acele. Haydi, çabuk ol!»

Adam, telâşla kolu çekti ve asansör sür'atle inmeğe başladı, «Ne var? Ne oldu?»

Avukat, «birini yakalamam lâzım,» diye cevap verdi. Tam bu sırada asansör de zemin katında durmuştu. Kapılar sessizce yana kayarak açıldı.

Asansörlere nezaret eden memur, bu vaziyete fena halde sinirlenmişti. Hiddetle ileri doğru atıldı, «Jim! Ne oluyor? Neden diğer katlara...»

Perry Mason, «Kabahat bende,» diye haykırdıktan sonra büyük holden koşarcasına geçti ve sokağa çıktı. Dikkatle etrafa baktı, fakat George Fayette'i göremedi. Zaten cadde o kadar kalabalıktı ki, isteyen halkın arasına karışıp gözden kaybolabilirdi. Avukat, adamın taksiyle kaçıp kaçmadığını anlamak için kaldırımın kenarına doğru yürüdü. Hakikaten ileride, köşede bir taksi ışığın değişmesini bekliyordu. Perry Mason, tekrar koşmağa başladı ama, o köşeye gidinceye kadar yeşil ışıklar yandı ve araba da sür'atle uzaklaşıp gitti.

Genç avukat, tekrar yazıhanesinin bulunduğu binaya döndüğü zaman Della Street, Paul Drake ve detektifin adamlarından biri de kapıda onu bekliyordu.

Mason, başını salladı, «Yok... Yakalıyamadım... Maamafih bir kere de arabaların park edildiği yerlere bakalım. Della, sen George Fayette'i tanıyorsun. Paul'un arkadaşını alıp, yolun aşağısındaki park mahalline git. Paul ile ben de karşıdakini arıyacağız. Adamı görürseniz, hemen durdurun.»

Della, «Nasıl durduralım?» diye sordu.

Avukat, Paul Drake'in yanında çalışan detektife dönmüştü, «Onu durdurun. Ne yaparsanız yapın, durdurun! Ayağınıza bastığını, yumruk attığını iddia edip yakasına yapışın. Veya arabanıza çarpıp, çamurluğu ezdiğini söyleyin ve şoför ehliyetini sorun.»

— «Lüzumu olursa zora müracaat edeyim mi?»

Perry Mason, «Tabiî,» dedi. «Ne yaparsanız yapın! Haydi, Paul!»

Perry Mason'la Paul Drake, koşarak, kaldırımın kenarına gittiler ve caddedeki otomobillerin arasından çabucak geçtiler. Şoförlerin küfürlerine, korna seslerine aldırdıkları da yoktu. Nihayet, karşı taraftaki park yerine geldiler.

Avukat, Paul Drake'e baktı, «Kendi arabasıyla geldiyse onu ya burada, ya da sokağın aşağısındaki park yerinde yakalarız. Sen burada dur ve çıkanlara dikkat et, Paul. Ben de Della'ya işaret vereyim.» Kaldırımda durarak, genç kıza doğru elini salladı. Sonra da Paul'a, «Gel,» dedi, «İçeri girip bakalım. Belki arabasında sessiz sedasız oturuyordur.» Fakat beş dakika sonra genç adam mağlûbiyeti kabul etmek zorunda kaldı. George Fayette araba parkında da değildi. Paul Drake'le karşıya geçerek, kendilerini beklemekte olan Della Street'le detektifin yanına gittiler.

— «Adamı kaçırdık, Della. Fakat onun bu kadar kısa bir zaman içerisinde çabucak ortadan kaybolmuş olmasını aklım almıyor...»

Paul Drake, atıldı, «Taksiyle kaçmasın?»

— «Bana taksi boşmuş gibi geldi, Paul. Zaten aradan o kadar zaman geçmemişti ki... Ben asansörle hemen

aşağı indim ve sokağa koştum... Neyse... Gidip asansörcülerle konuşalım. Belki onlardan biri George Fayette'i görmüştür.»

İçeri girdiler

Asansörcülerle teker teker konuşmağa başladılar. Bunlardan dördüncüsü, avukatın anlattıklarını dikkatle dinledikten sonra, «Mr. Mason!» diye haykırdı. «Ben o adamı hatırlıyorum! Gayet iyi hatırlıyorum. Fakat o aşağı inmedi. Bilâkis... Yukarı çıktı.»

Perry Mason, hayretle kaşlarını kaldırdı, «Yukarı mı çıktı?»

Asansörcü, başını salladı, «Evet. Sizin kattan hem aşağı inen ve hem de yukarı çıkan asansörler için işaret verilmişti. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Çünkü adam, yukarı çıkmak için benim asansöre bindiği sırada, aşağı inen arkadaş da sizin katta durdu. Hattâ kapıları da açtı, fakat dışarıda kimse yoktu. Zannedersem aradığınız şahıs, hem "Aşağı" ve hem de "Yukarı" düğmelerine basmıştı... Tabiî bazan bunu yanlışlıkla da yaparlar. Yani, yukarı çıkacakları halde, gayrı ihtiyarî "Aşağı" düğmesine basarlar. Sonra da vaziyeti farkedip, "Yukarı" düğmesine uzanırlar. Ve...»

Avukat, adamın sözünü kesti, «Bizimki hata yapmadı... İşlerin karışmağa başladığını anlamıştı, çabucak kaçmak istiyordu. Her iki düğmeye de bastı ve ilk gelen asansöre daldı. Bütün arzusu bizim kattan uzaklaşmaktı. Paul, George Fayette belki hâlâ burada.»

Drake, «Elbiselerini tarif edin,» dedi.

Della Street, telâşla konuşmağa başladı, «Arkasında koyu renk, kruvaze bir elbise vardı. Gömleği beyazdı. Bir de kırmızı ve mavi çizgili bir kravat takmıştı.»

— «Şapkası var mıydı?»

— «Dün gece, siyah bir şapka giymişti ve... Evet, bugün de bekleme salonunda yanındaki sandalyenin üstünde yine siyah bir şapka duruyordu.»

Perry Mason, Drake'in kolunu tuttu, «Paul, hemen yukarı çık. Senin kızlardan birini yazıhanemdeki santralin başına geçir. Gertie'yi de buraya getir. Zira o George Fayette'i gördü... Belki de adam yukarıki katlardan birinde inip, beklemeğe başladı. Bir müddet sonra ken-

disini aramaktan vazgeçeceğimizi, binadan çıkıp gittiğini sanacağımızı biliyordu... Fakat onun benden önce aşağıya inmemiş olduğunu öğrendik. Gel, şurada sigara satan kızla da konuşalım.»

Paul Drake, bir iki adım attı, «İyi olur... Bana bir kaç dakika müsaade ederseniz, çocuklardan birini de çağırabilirim.»

Sigara ve mecmua satan genç kız iki arkadaşı karşısında görünce, gülümsedi, «Bu telâş neden?»

Perry Mason, içini çekti, «Birini bulmağa çalışıyoruz. Belki sen onu görmüşündür.»

Kız, başını salladı, «Bütün gün buraya yüzlerce kişi girip çıkıyor... Aradığınız, bu binada oturan biriyse o başka. O zaman kendisini kolaylıkla hatırlarım.»

Avukat, «Aradığımız adam ya benim arkamdan sokağa çıktı,» dedi, «ya da hâlâ binada. Sırtına koyu renk kruvaze bir elbise giymiş, boynuna da kırmızı mavi çizgili bir kravat takmıştı. Galiba başında da siyah fötr bir şapka vardı...» Dikkatle kıza baktı, «Bahsettiğimiz şahıs, otuz dört, otuz beş yaşlarında. Boyu 1.67 - 1.68. Oldukça iri yarı. Doksan kilo var, sanırım. En nazarı dikkati çeken tarafı da kalın, kara kaşları...»

Genç kız, «Hay Allah!» diye haykırdı.

— «Ne oldu?»

— «Bu adam, Paul Drake'le sekreteriniz sokağa fırladıktan hemen sonra asansörden indi.»

Avukat, heyecanla atıldı, «Devam, devam!»

— «Öyle telâşlı bir hali de yoktu. Tam dışarı çıkmak için ağır ağır kapıya doğru giderken birdenbire bu tarafa döndü ve mecmualara bakmağa başladı.»

Perry Mason'la Paul Drake, birbirlerine baktılar. Avukat, mırıldandı, «Olanları anlıyorsun ya? Della'nın kaldırımda durduğunu görünce bu tarafa döndü ve mecmuaların arkasına gizlendi...»

Genç kız, konuşmasına, «Sonra bir sigar satın aldı,» diye devam etti. «Siz, Mr. Drake'le caddenin karşı tarafına geçerken o da kapıdan çıkıp sağa saptı... Başka zaman olsaydı, adamın pek farkına varmazdım, Mr. Mason. Fakat sizin holden koşarak geçtiğinizi görünce ben de işi bıraktım. Ne olduğunu merak etmiştim. Sonra sekreteriniz,

Mr. Drake ve arkadaşı da sokağa fırladılar. O adam da...»

Perry Mason, «Gel, Paul,» dedi... Kendilerini sabırla bekleyen Della'nın yanına gittiler. Avukat, genç kıza sokuldu, «Della, Paul'la ben bulduğumuz ilk taksiye atlayıp, yukarı doğru gideceğiz. Sen de başka bir araba çevirip, aşağı in ve köşeden sağa dön. Taksiyle bu blokun etrafında dolaşarak, yayalara iyice bakarsak belki adamı da bulabiliriz.»

Drake, «Ne var Allah aşkına?» diye sordu. «Cinayet mi işlendi?»

Avukat, hiddetle homurdandı, «Henüz işlenmedi, Paul!»

O zamana kadar söze karışmamış olan diğer detektif, «Ben de Miss Street'le gideceğim, tabi,» dedi. «Adamı bulursak ne yapacağız?»

Perry Mason, «Kendisini takip edin,» diye cevap verdi. «Artık onu yakalamanın lüzumu yok. Adamın kim olduğunu öğrenmeğe çalışın.»

Mason'la Drake, sokağa çıkar çıkmaz bir taksi bulup, atladılar. Evvelâ caddeden yukarı çıkıp, sonra da sağa dönerek ana yola paralel olan sokağa saptılar.

Paul Drake'in hiç ümidi yoktu, «Bu kalabalıkta onu bulmamız imkânsız.»

Avukat, tasdik makamında başını salladı. Fakat gözlerini kaldırımdan ayırmıyor, dikkatle yayalara bakıyordu. Şoföre doğru eğildi, «Daha yavaşla... Köşeye gelince sağa dön ve beş blok git. Ondan sonra da birer birer yan sokakları dolaşırız... Haydi bakalım.»

Şoför, «Polisten misiniz?» diye sordu.

— «Sana ne? Sen kendi işine bak. Arabayı dikkatle sür ve saatin ne yazacağını düşün.»

Şoför, bir hayli endişelenmişti, «Başımı belâya sokmayın da. Tabanca oyunu istemem.»

Perry Mason, «Merak etme,» diye cevap verdi. «Öyle bir niyetimiz yok. Sen, elini direksiyondan, gözünü de yoldan ayırma.»

Perry Mason'la Paul Drake bir müddet yan sokakları dolaştılar ve nihayet bir köşede Della Street'le diğer detektifin binmiş oldukları taksiyle karşılaştılar.

Avukat, şoföre, «Korna çal,» dedi. «Öbür arabadakilerin dikkatini çekmeğe çalış... Tamam.»

Korna sesini duyan Della Street, onlara doğru dönünce, Perry Mason da eliyle bir işaret yaptı. Genç kız, ağır ağır başını salladı. Avukat, mırıldandı, «Bulamamışlar...» Della Street'e başıyla yazıhanenin bulunduğu binayı işaret ettikten sonra, arkasına yaslanarak, derin bir nefes aldı, «Bulamamışlar, Paul. İlk raundu George Fayatte kazandı. Hayır, ilk iki raundu... Bunu itiraf etmek lâzım.»

Paul Drake, «Kim o?» diye sordu.

— «İşte bunu sen öğreneceksin.»

Detektif, şöyle bir doğruldu, «Demek işi bana veriyorsun?»

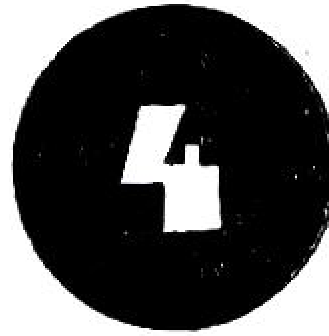
Perry Mason, «Tabiî veriyorum,» dedi. «Ne yapacağımı sanıyordun?»

— «Ne istiyorsun?»

— «Elinden gelen her şeyi yapmanı, Paul. Alelâde bir sahtekârın beni budala yerine koyması hiç hoşuma gitmiyor.»

— «Belki de adam alelâde bir sahtekâr değil, Perry.»

— «Belki... Fakat onun sahtekâr olduğundan eminim. Della sana bildiklerimizi anlatır. Ondan sonra sen de harekete geçersin.»

Büroya döndükten sonra, Perry Mason, sekreterine, «Della,» dedi, «Komiser Tragg'e telefon et. Belki o bir şeyler biliyordur. Sonra... Garson kız iyileşmişse, onunla da konuşur ve esrarın bir kısmını olsun aydınlatırız.

Della Street, hemen istenileni yaptı. Kısa bir müddet sonra Tragg'le konuşuyordu, «Merhaba, Mr. Tragg. Nasılsınız bakalım?... Ben Della Street... Ne? Ya... Neyse, Mr. Mason sizinle konuşmak istiyordu. Bir dakika.» Sekreterinin kendisine bakarak, başını salladığını gören genç adam, kendi masasındaki telefona uzandı, «Allo... Nasılsın, Tragg?»

Komiser, homurdandı, «Allah aşkına sen benimle alay mı ediyorsun?»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Kızı, hususî hastahaneye yatırmalıymışım... Hastabakıcılar tutmalıymışım... Bir daha yapmaktan çekindiğin işleri başıma yıkar...»

Perry Mason, «Dur, dur!» diye bağırdı. «Bu sefer de neye kızdın?»

Tragg, hiddetle, «Ne kızdığımı sen benden daha iyi biliyorsun,» dedi. «Eğer kızla biz meşgul olsaydık, o zaman elimizden de kaçırmazdık. Fakat Dixie Dayton'un hayatının tehlikede olduğunu söyleyip, beni kandırdın. Tabiî kızı hususî hastahaneye yatırdık. O da fırsattan istifade etmesini bildi. Zaten sen de böyle yapmasını ve...»

Perry Mason, hayretle, «Yani kız kaçtı mı?» diye sordu.

— «Allah kahretsin! Kaçtı ya!»

— «Tragg, şerefim üzerine yemin ederim, ben hakikaten kızın öldürüleceğini sanıyordum. Mesele sana anlattığım gibiydi...»

Tragg, alay etti, «Tabiî, tabiî... Polisleri o kadar çok seversin ki, bu yüzden bizimle işbirliği yapmağa karar verdin. Öyle değil mi, Mason?»

Avukat, «Tragg,» dedi, «Seni şimdiye kadar aldattım mı?»

— «Sen mi? Ne münasebet! Sen hiç insanı aldatır mısın? Mason, bana o kadar çok oyun oynadın ki...»

Perry Mason, komiserin sözünü kesti, «Belki bazı dâvalarda seninle karşılaştık. Sen savcının tarafındandın, ben de müvekkilimi müdafaaya çalışıyordum. Fakat yardımını istedikten sonra seni istismar etmeğe kalktığım oldu mu?»

— «Doğrusunu söylemek lâzım gelirse... Hayır.»

Avukat, homurdandı, «Bundan sonra da böyle bir şey yapacak değilim. Kızın kaçacağını hiç sanmıyordum, ben de senin kadar şaşırdım. Doğrusunu istersen bu hâdise beni endişelendirdi. Dixie nasıl kaçmış?»

Tragg, «Bunu kimse bilmiyor,» dedi. «Kız beş dakika içerisinde ortadan kaybolmuş. Tuttuğumuz hususî hastabakıcı, Dixie'nin uyuduğunu görünce, odadan çıkmış, sandviç yiyip, kahve içmek için koridorun ucundaki lokantaya kadar gitmiş. Kadın, Dixie'yi sadece beş dakika yalnız bıraktığını iddia ediyor. Ben, bu müddetin yarım saat olduğundan eminim. Kız, rahat rahat uyuyor, hastabakıcı da sık sık gidip ona bakıyormuş.»

— «Dixie'nin yarası ağırmıymış?»

— «Bana söyledikleri şu: araba çarpınca Dixie bayılmış. Beynin zedelenmiş olması ihtimali varmış. Sonra kaburga kemikleri kırılmış. Bunların da icabına bakmışlar. Tabiî yara, bere, çürük de cabası...»

Mason, «Kız elbise nereden bulmuş?» diye sordu.

Tragg, içini çekti, «Nereden bulacak? Elbiseler odadaki dolapta asılıymış. Bunları sırtına geçirdikten sonra, çıkıp gitmiş.»

— «Peki, para?»

— «Dixie'nin beş parası bile yokmuş. Zira hastahaneye yatırıldığı zaman çantasındaki eşyaların bir listesi çıkarılmış ve bunlar müracaattaki dolaba kitlenmiş.»

— «Madem taksiye verecek parası yoktu, hastahaneden nasıl kaçabildi?»

Komiser, «Bunu bana neden soruyorsun?» diye homurdandı. «Ben falcı mıyım? Ben sadece olanları anlatıyorum...»

Perry Mason, «Emin ol,» dedi, «bunlardan haberim yoktu. Samimiyetimi ispat için sana bütün bildiklerimi anlatacağım. Hiç bir şey saklamıyacağım.»

Tragg, telaşla haykırdı: «Sakın ha! Sakın ha! Benim derdim başımdan aşkın. Sen bildiklerini Trafik şubesine anlat... Ben sadece sana yardım etmeğe çalıştım.»

— «Hakikaten öyle, Tragg... Çok teşekkür ederim.»

— «Bir şey değil.»

— «Yeni yeni hâdiseler olursa bunları sana haber vereyim mi?»

Tragg, «Ben sadece sana yardım etmeğe çalıştım,» diye tekrarladı. «Kız beni hiç alakadar etmiyor. İstediği yere gitsin, istediğini yapsın. Zaten bana bıraksalardı, kızı hemen gönderirdim. Beni aptal yerine koymasına kızdım, işte o kadar... Fakat mesele cinayetle neticelenirse, haber ver. Biliyorsun ben Cinayet Şubesindeyim.»

Avukat: «Olur,» diyerek, telefonu kapadı.

Gece bastırmak üzereydi. Paul Drake, Perry Mason'un kapısını kararlaştırdıkları tarzda vurdu. Avukat, başını usulca salladı ve Della Street de kalkıp, çabucak kapıyı açtı, «Merhaba, Paul... Meşhur hafiyemiz ne âlemde?»

— «İyi, iyi... Sizin işler nasıl?» Paul Drake, büroya girerek, maroken kanapenin kol konulacak yerine ilişti. Halinden, bu ziyareti fazla uzatmak niyetinde olmadığı anlaşılıyordu. «Perry, işin çok mu? Beni dinleyebilecekmisin?»

Perry Mason başını salladı, sekreteri ise masanın üstündeki imzalanmamış mektupları işaret ediyordu. Avukat, «Anlat bakalım,» dedi. «Ben hem seni dinler, hem de bunları imzalarım. Della, sen bu mektupları okudun mu?»

Genç kız başını salladı, «İş imzaya mı kaldı yani?»

— «Evet, Şef...» Genç adam, mektupları imzalamağa başladı.

Paul Drake, «Bu mesele bir hayli karışık,» diye mırıldandı.

— «Anlat, Paul seni dinliyorum... Ne var?»

— «Bilmem ki.»

— «O halde meselenin karışık olduğunu nereden çıkardın? Della, mektupları arka arkaya genç avukatın önüne koyuyor, Mason da bunları sür'atle imzalıyordu.

— «Çünkü meseleyle polis de alakalanıyor.»

— «Alakalanmaları da lâzım.»

— «Trafik hâdisesinden bahsetmiyorum, Perry. Bu işin içinde iş var.»

— «Söyle bakalım, mesele nedir?»

— «Evvela, Seattle'daki tefecinin makbuzundan bahsedeyim. Bunu bize verdin.» Perry Mason, başını salladı. «Onun ne olduğunu biliyormusun, dostum?»

Avukat, mırıldandı, «On sekiz dolarlık bir eşya. Makbuzun arkasına bu miktar yazılmıştı. Ben de on sekiz dolara ilâve olarak ayda...»

Paul Drake, içini çekti, «Biliyorum, biliyorum. Bu parayı verdiğin takdirde karşılığını alacağını, zarara girmeyeceğini hesaplamıştın. Sana şimdi o 'eşya'nın ne olduğunu söyliyeyim.»

— «Neymiş?»

— «Bir tabanca.»

— «İşe yarar mı bari?»

— «Herhalde. Tabanca 38 Smith and Wesson Special.»

Mason, «Seattle'deki arkadaşın tabancayı aldı mı?» diye sordu.

Dedektif, «Hayır,» dedi. «Zira tabancayı polis almış.»

— «Hangi polis?»

— «Seattle polisi.»

— «Nasıl olur? Makbuz sende değil miydi? Onu Seatttle'a göndermeni...»

Drake, onun sözünü kesti, «Dün gece polisler Morris Alburg'la konuşurken, ona kız hakkında bildiklerini de

sormuşlar. Seninki de Dixie'yi tanımadığını, kızın garsonluk için müracaat ettiğini, paraya ihtiyacı olduğunu ve ayın birinde...»

— «Biliyorum. Morris bunları bana da anlattı.»

— «Polisler, kazadan sonra kızın çantasını can kurtaranın şoförünün alıp, hastahaneye götürdüğünü öğrenmişler. Onun üzerine hastahaneye uğrayıp, formalite icabı çantadaki eşyaların bir listesini yapmışlar.»

— «Trafik polisleri mi?»

— «Evet. Trafik kazalarına bakan şubenin memurları...»

— «Pek ala... Devam, devam.»

— «Çantada dudak boyası, nerenin olduğu bilinmiyen birkaç anahtar, bir pudriyer ve bir de... Seattle'da bir tefecinin makbuzu varmış.»

— «İkinci bir makbuz mu?»

— «Evet.»

— «E, sonra ne yapmışlar?»

— «Seattle'a teletype'la vaziyeti bildirmişler. Polis de hemen tahkikata başlamış ve makbuzun pırlanta bir yüzüğe karşılık verildiğini öğrenmiş. Tefeci kızı hatırlamış, Perry. Dixie'nin yüzükle beraber, bi tabancayı da rehin bıraktığını söylemiş. Polis silaha şöyle bir bakmış ve... ondan sonra da olanlar olmuş...»

— «Neler olmuş, Paul.»

— «Bunu pek iyi bilmiyorum, dostum. Yalnız buradakilerin de faaliyete geçtiğini öğrendim. Alburg'un lokantası polis dolu.»

— «Peki, Morris Alburg nerede?»

Paul Drake, «Bu sualin cevabını bilmek isteyen çok,» dedi.

Perry Mason, başını mektuplardan kaldırdı, «Vay, vay, vay!»

Dedektif, hafifçe güldü, «Morris Alburg bir iş için dışarıya çıkmış olabilir.»

— «Başka, Paul?»

— «Morris Alburg, polislere vizondan hiç bahsetmemiş ama... garson kızlardan biri her şeyi olduğu gibi anlatmış. Lokantacının kürkü sana verdiğini, sonra da sekreterinin bunu sırtına giyip çıktığını söylemiş.»

— «Kızın gözünden bir şey kaçmamış demek!»

Paul Drake, başını salladı, «Öyle. Kızların arasında kıskançlık, hatta düşmanlık var, Perry. Bundan istifade edebiliriz.»

— «Nasıl?»

— «Bana kalırsa, Morris Alburg sizi tuzağa düşürdü.»

Mason, bir kahkaha attı, «Morris mi? Paul, ben bütün bunları Morris için yapıyorum.»

— «Biliyorum...»

Della Street, avukatın imzaladığı son mektupların üzerine de kurutma kağıdını hafifçe bastırdıktan sonra, bunları alıp stenoların odasına götürdü. Mektuplar orada katlanıp, zarflara konulacak ve postaya verilecekti. Genç kız, tekrar büroya girip, kendi masasının başına geçerken, Paul Drake de, «Garson kızlardan birinin adı Nolan,» diyordu. «Mae Nolan... Kız, Morris Alburg'un kendisiyle biraz alakalandığını sanıyor.»

— «Ne o? Morris garson kızlarla flört edermiymiş?»

Dedektif başını salladı, «Hayır. Onlarla meşgul olmadığı belli... Adamın başının belaya girmesinin bir sebebi de bu galiba. Maamafih, nazarı dikkate almamız lâzım gelen bir sürü mesele var... Meselâ bazı masalar daha fazla bahşiş getirir, bu yüzden de kızlar arasında sık sık münakaşa çıkarmış. Diğer masalar ise bu bakımdan fazla beğenilmezmiş.»

— «İyi masalar eski garsonlara mı verilirmiş?»

Paul Drake, «Hayır,» dedi. «Morris Alburg, masaları beğendiklerine verirmiş... Daha doğrusu garson kızların iddiası bu.»

— «Peki, şu Mae Nolan meselesi nedir?»

— «Kız şimdi benim büromda. Demin yazılı ifadesini aldık. Belki sen de kendisiyle konuşmak istersin diye düşündüm.»

Perry Mason, mırıldandı, «İyi olur... Eğer Morris Alburg bizi aptal yerine koyduysa, o zaman kendisine güzel bir ders veririz.»

Hafiye başını salladı. «Sen evvelâ kızla konuş, kararını sonra verirsin, Perry.»

— «Pek ala... Şu Mae Nolan'ı getir bakalım.»

Della Street, atıldı. «Paul, arzu edersen onu ben getireyim. Belki sen Şef'le konuşmak istersin.»

Paul Drake, mırıldandı, «Mesele o değil, Della... Anlıyacağın yerimden kalkmak istemiyorum... Ne kadar tembel olduğumu bilirsin... Mae Nolan'ı gidip alırsan hakikaten memnun olurum. O, benim odamda... Telefoncu kız da kendisini tanıyor zaten. Mae Nolan'a buraya gelmesini söylersin, olur biter.»

Della Street, «Ona kim olduğumu söyliyeyim mi?» diye sordu. «Yani kızın benim kim olduğumu bilmemesi için bir sebep...»

— «Yok, yok... Kıza istediğini söyle.»

Perry Mason da başını salladı, «Öyle ya... Haydi Della...» Paul Drake'e döndü «Seattle'daki tefecinin makbuzu sende mi?»

— «Hayır. Makbuzu Seattle'daki arkadaşa gönderdim. Tefeciye gider gitmez, bana da telefon etti. Adam, bir hayli endişeli ve telaşlıymış.»

— «Neden? Doğru dürüst iş yapmıyormuymuş?»

— «Yaptığı sanılıyormuş ama dediğim gibi bu hâdise onu fena halde korkutmuş. Tabiî Seattle'daki arkadaş tabancayı polisin aldığını öğrenince ona bizim makbuzdan bahsetmemiş.»

Perry Mason, masadaki sigara kutusuna uzandı, «İstermisin?»

Paul Drake, başını salladı, «Şimdi istemem...»

Avukat, sigarasını yakarken koridordan ayak sesleri aksetti ve Della Street yanında genç kadınla içeri girdi, «Miss Nolan, sizi Mr. Mason'la tanıştırayım.»

— «Memnun oldum...» Mae Nolan otuz bir otuz iki yaşlarında saçları sarıya boyalı bir kadındı. Çehresinde dostça bir ifâde olmasına, tatlı tatlı tebessüm etmesine rağmen, bakışları buz gibiydi.

Tecessüs dolu mavi gözleriyle etrafına çabucak bakındı. Sonra da dikkatle avukatı süzdü.

Perry Mason, «Oturun,» dedi.

Mae Nolan, sanki misafirliğe gelmiş gibi bir tavırla, gülümsedi, «Teşekkür ederim.»

Drake de müsamahayla tebessüm etti: «Kırıtmayı bir tarafa bırak, Mae. Bildiklerini olduğu gibi Mr. Mason'a

anlat.»

Kadın, hiddetle hafiyeyi süzdü, «Ne demek istiyorsunuz? Ben kırıtmıyorum ki!»

Avukat, hemen söze karıştı: «Paul Drake'in sözlerini yanlış anladınız, Miss Nolan. O, hiç bir başlangıca lüzum kalmadan meseleyi anlatabileceğinizi söylemek istedi, yoksa tavırlarınızı kasdettiği yok.»

Kadın, genç adama gülümseyerek, kirpiklerini kırpıştırdı, «Oh, teşekkür ederim.» Sonra da çabucak Paul Drake'e döndü, «Bu gün sinirlerim çok bozuk. Üstelik bazı hâdiseler yüzünden uykumu da alamadım. Sabahleyin işe altıda başlar ve yarıma kadar çalışırız. Hiç dinlenmeyiz.»

Perry Mason, «İşiniz bir hayli yorucu olmalı,» dedi.

— «Bazan öyledir...»

— «Masaların hepsi de dolar mı?»

— «Bu, güne bağlı. Cumartesileri lokanta tıklım tıklım dolar. Buna karşılık Pazartesi geceleri fazla iş olmaz. Maamafih daireler dağılır dağılmaz, müşteriler akşam yemeği için bize gelirler. Sonra saat ona doğru lokanta iyice tenhalaşır. Cumartesileri hariç tabiî... Bir müddet rahat ederiz. Fakat tiyatrolar boşalır boşalmaz yine koşmağa başlarız.»

Della Street, merhametle: «Hakikaten yorucu bir iş,» diye mırıldandı. «Bütün gün ayakta durmak hoş olmasa gerek.»

Mae Nolan, ona döndü: «Ah işin iç yüzünü bir bilseniz hayatım. Garsonluk kolay değildir. Ben... Neyse, neyse. Herhalde benim dertlerim sizi alakâdar etmez... Ben işin yorucu olmasına aldırmam ama o... terbiyesiz müşteriler, kendi hatalarını itiraf etmeyip, seni azarlayan aksi herifler yok mu?... Büftek ısmarlar fakat fazla pişmiş istemediğini söylemeği unutur... Eti götürürsün, o zaman da 'Bu ne?' diye bağırıp çağırmağa başlar. 'Ben pişmiş istemem demedim mi?' Hatta bu hususta yemin bile eder ve... Neyse... Şikâyetin ne faydası var?»

Della Street: «Bir müşteri et ısmarladığı zaman,» dedi, «bunu nasıl istediğini sormuyormusunuz?»

Mae Nolan, buz gibi nazarlarla genç kızı süzdü, «Ben bunu misâl olarak anlattım, cicim.»

Paul Drake, sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı, «Bize Dixie Dayton'u anlatacaktın, Mae?»

— «Öyle mi?»

— «Ben öyle zannediyordum.»

— «Bilmem bu kadar gevezelik etmem doğru mu? Herhalde elime bir şey de geçmeyecek.»

Mason da, «Herhalde,» dedi.

Kadın, düşünceli nazarlarla genç adama baktı: «Siz de lokantaya arada sırada geliyorsunuz. Size bir iki defa servis yaptım.» Avukat, başını salladı. Mae Nolan, «Bol bahşiş veriyorsunuz,» diye devam etti. «Fakat daha ziyade bölmelerden birinde oturmağı tercih ediyorsunuz. Öyle değil mi?»

Avukat, mırıldandı, «Evet. Kalabalıkta yemek yemekten hoşlanmam... Yemek sırasında kafamı dinlemeği tercih ederim. Salondaki masalardan birine oturduğum zaman beni tanıyanlar oluyor. Pek nadir de olsa...»

— «Nadir mi? Siz orada yemek yediğiniz zaman müşterilerin söylediklerini bir dinleseniz... Neler hissettiğinizi gayet iyi anlıyorum. Onun için size hak veriyorum... Lokantada çalıştığım müddet zarfında galiba size ancak iki defa servis yapabildim. Sebat edersem belki günün birinde ben de bölmelere geçerim... Tabiî ömrüm vefa ederse. O masalara bakan garsonun gideceği yok!»

Perry Mason, «Hatırladığıma göre siz hakikaten iyi bir garsonsunuz,» diye gülümsedi. «Dediğiniz gibi bol bahşiş verdiysem, bunun sebebi hizmetinizden memnun kalmış olmam.»

— «Çok teşekkür ederim... O kadar naziksiniz ki. Böyle sözleri pek nadir duyarız. Demin de söylediğim gibi, siz salonda yemek yerken herkes dönüp size bakıyor, ondan sonra da fısıldaşmağa başlıyor. Ben yanlarına gidince de eğilip usulca, 'Orada oturan meşhur avukat Perry Mason değil mi?' diye soruyor. Tabiî ben hafifçe başımı sallıyorum. O zaman neyi öğrenmek istiyorlar, biliyormusunuz Mr. Mason?»

Avukat, Paul Drake'e göz kırptı, «Neyi?»

— «Yanınızdaki kadının kim olduğunu...»

Perry Mason, «Peki siz ne cevap veriyorsunuz?» diyo sordu.

Mae Nolan, doğruldu, «O zaman şöyle bir dikleşip, 'Bu sizin üstünüze vazife değil,' diyorum.»

Hafiye, tekrar söze karıştı, «Bize Dixie Dayton'u anlatacaktın.»

— «Öyle mi? Ben... şey... belki siz öyle zannettiniz fakat...»

Mason, Paul Drake'e döndü: «Biliyor musun, Dixie Dayton'un halinde anlıyamadığım bir şey vardı...»

Drake, avukatın ne yapmak istediğini anlamıştı. Hemen, «Nasıl bir şey...» dedi.

— «Bunu nasıl izah edeceğimi bilmiyorum. Fakat Dixie Lokantaya hiç yakışmıyordu... Hatta bana Morris kızı himayeye çalışıyormuş gibi de geldi.»

Paul Drake başını salladı, «Evet, hakikaten öyleymiş. Fakat Mae Nolan artık bu meseleden bahsetmek istemiyor.»

Kadın, homurdandı: «Kâfi derecede gevezelik ettim...»

Perry Mason, ona aldırmadı bile, «Ben Morris'i uzun zamandan beri tanırım. Belki Dixie'yi hakikaten himaye ediyordu. Bundan da kızın onun alâkasına lâyık olduğu anlaşılıyor. Dixie Dayton iyi bir garson olmasaydı, Morris Alburg da ona yardıma çalışmazdı... Ben Morris'i bilirim. Dixie'nin mazisini bir araştır, onun memleketin en meşhur lokantalarında çalışmış olduğunu öğreneceksin. Her halde Morris de bunu bildiği için...» Birdenbire sustu. Zira Mae Nolan kahkahalarla gülmeğe başlamıştı. Gayet küstah ve bayağı bir hali vardı. Avukat ona dönerek, kaşlarını kaldırdı. Kadın, sanki yüzüne konan bir sineği kovmak istiyormuş gibi elini havada salladı, «Ne de hafiyeymişiniz ya! O kız mı iyi garsondu? Sevsinler! Morris Alburg ona bayılıyordu ama, bunun sebebi Dixie'nin çalışkanlığı değildi.»

Perry Mason, «Yani,» dedi, «Dixie Dayton garsonluktan anlamaz mı?»

— «Nereden anlıyacak?»

Genç adam, şanki çok çaşırmış gibi başını salladı, «Allah Allah! İnanılacak gibi değil! Morris iyi iş adamıdır.»

Mae Nolan, «İyi iş adamı,» diye tekrarladı. «Güleyim bari! Bunu da nereden çıkardınız? Evet, Morris Alburg

mutfağı iyi idare eder, zarara girmemek için listedeki fiatları arttırır... Ama iyi bir iş adamı olmak için bu kâfi mi? Alburg, garsonları çalıştırmasını bilmez! Kızların onu küçük parmaklarının ucunda oynattıklarını kendi gözlerimle gördüm!»

Perry Mason, «Ya?» diye mırıldandı.

— «Ya!... Mr. Mason, ben garsonluğa daha bacak kadarken başladım. Lokantacıların hepsi de eli yüzü düzgün sokak kızlarının tuzağına kolayca düşerler.»

Avukat, hayretle kadına baktı, «Yani Morris, Dixie gibi bir kızın...»

— »Hem de nasıl! Hem de nasıl! Siz galiba Morris'i pek iyi tanımıyorsunuz. O Dixie denilen kız adamın aklını başından aldı!»

— «O kadar çabuk mu?»

— «Çabuk olup olmadığını bilmem. Fakat kızın işinin ehli olduğu belliydi.»

Drake, «Herhalde kız Morris'i daha evvelden tanıyordu,» dedi.

Perry Mason, ağır ağır başını salladı: «Yok canım!»

Mae Nolan, haykırdı; «Neden başınızı sallayıp duruyorsunuz? Morris Alburg kızı evvelden tanıyordu... Beni dinlesenize! Dixie, lokantaya geldiği gün, Morris'in de yine ukalâlığı tutmuştu. 'Şu şöyle olacak!', 'Bunu böyle yapın!' diye emirler veriyordu. Sonra başını kaldırıp, kızın kendisine doğru geldiğini görünce fena halde şaşaladı. Ağzı bir karış açıldı, gözleri yerinden uğradı. Sanki bir hayalet görmüş gibi bir hali vardı.»

Mason: «Ne dedi?» diye sordu.

— «Bir iki adım geriledi... Durakladı... Gülmeğe çalıştı... Sonra elini uzatarak ilerledi. İşte o zaman Dixie de ilk numarasını yaptı.»

— «Yani?»

— «Morris'in bir şey söylemesine fırsat vermedi. Hemen, 'Siz bu lokantanın sahibimisiniz?' dedi. 'Duyduğuma göre garson arıyormuşunuz. Ben de işsizim...'»

— «Sonra ne oldu?»

— «O zaman bizim patron kendini toplayarak, doğruldu, müthiş bir vekârla, 'Arkadaki bölmelerden birinde be-

ni bekleyiniz,' diye cevap verdi. 'Biraz sonra gelir sizinle bu iş hakkında konuşurum. Şimdi meşgulüm. Garsonlara emirler veriyorum. Bu gece lokanta çok kalabalık olacak. Şuradaki bölmeye girip, oturun.'»

— «Dixie dediğini yaptı mı?»

Mae Nolan, hiddetle homurdandı, «Evet. Bize tepeden bakıp, pis pis sırıttıktan sonra en dipteki bölmeye girdi.»

Perry Mason: «Sonra ne oldu?» dedi.

— «Morris Alburgda daha sonra onun yanına gitti ve bölmede on beş yirmi dakika kadar konuştular.»

— «Sonra?»

— «Sonra patron, Dixie'yi yanımıza getirip, bana ve diğer kızlara onun da lokantada çalışacağını söyledi.»

— «Bu hâdise bir hafta önce oldu değil mi?»

— «Evet, tam bir hafta önce.»

— «Başka?»

Mae Nolan, düşünceli bir tavırla tenkide başladı, «Dixie, başka yerde de garsonluk etmişti ama uzun müddet değil. Sonra çalıştığı lokantanın pek lüks bir şey olduğunu da sanmıyorum. Kız, iyi bir garson değildi. Sık sık mutfağa gitmek mecburiyetinde kalıyor, siparişleri iyi ayarlıyamadığı için de yoruluyordu. Halbuki bu işte daima bir taşla iki kuş vurmak lâzımdır. Maamafih Dixie yorulduğu zaman, Alburg işi ayarlıyor ve müşteriler de başka masalara oturuyorlardı.»

— «O zaman Dixie'nin bahşişten kaybı olmuyormuydu?»

— «Tabiî. Bahşiş kaybediyor ve işi de asıyordu ama bana sorarsanız Alburg kızın zararını telâfi etmesini biliyordu. Patron lokantanın kalabalık olduğu saatlerde müşterileri başka masaya oturttuğu zaman bizim kibar Dixie de ona bakarak nazlı nazlı tebessüm ediyordu.»

Perry Mason, sordu: «Peki siz buna kızmıyormuydunuz?»

— «Yok canım! Aldırmıyorduk bile. Bizi asıl kızdıran, Alburg'un lokantasının tenha olduğu saatlerde bol bahşiş vermesiyle tanınmış müşterileri Dixie'nin masasına oturtmasıydı! Bu doğru mu? Bu haksızlık değil mi? Bir patronun lokantasını âdil bir şekilde idare etmesi lâzım gelmez

mi? Alburg kendine bir arkadaş bulmak isteyebilir, ama bunu da iş saatleri haricinde yapmalıdır! Onun hususî hayatı üstümüze vazife değildi, fakat iş sırasında bizlere karşı haksızlık etmemeli!»

Avukat, başını salladı, «Bunu kızlarla aranızda konuşurmuydunuz?»

— «Her zaman değil. Morris, toplanıp fısıldaşmamızdan hoşlanmaz. Böyle bir şey gördü mü hemen bir bahaneyle bizi dağıtır. Ya bir iş bulur, ya bir yalan uydurur. Onun için biz de birbirimize pek sokulmayız.»

— «Demek bu meseleyi diğer kızlarla konuşmadınız?»

— «Pek de konuşmuş sayılmam.»

— «O halde bütün bunlar hayal mahsulü olabilir.»

— «Neler?»

— «Morris'le Dixie hakkında anlattıklarınız...»

— «Saçmalamayın! Ben senelerden beri bu işte çalışıyorum. Bana kazık atılıp atılmadığını hemen anlarım.»

Perry Mason, cüzdanını çıkararak, içinden bir yirmi dolarlık aldı. Bunu Mae Nolan'a uzatarak: «Son zamanlarda masanıza oturmadığıma üzülüyorum, Miss Nolan,» dedi. «Eğer otursaydım, size bahşiş de verecektim. Onun yerine bunu kabul edin.»

Kadın, sevinçle tebessüm etti, «Ah! Çok naziksiniz! Hakikaten iyi bir insansınız, Mr. Mason. Şunu da unutmayın: masama oturduğunuz takdirde hakikî servisin ne olduğunu anlarsınız! Zaten sizi her lokantada en iyi yere otururlar. Yani... Neyse... Teşekkür ederim.» Banknotu katlayarak, rahat bir tavırla eteğini kaldırdı ve parayı çorabının koncuna sıkıştırdı.

Paul Drake, «Başka?» diye sordu.

Mae Nolan, ağır ağır eteğini indirdi: «Artık vaziyet değişti tabiî. Bana dostluk gösteren kimselere ben de yardım etmek isterim. O kürkü Dixie'ye Alburg'un verdiğini biliyorsunuz değil mi?»

Perry Mason, hayretle kaşlarını kaldırdı: «Kürkü Morris mi verdi?»

— «Tabiî.»

Avukat, mırıldandı, «Bana bundan hiç bahsetmedi. Vizonu Morris'in verdiğine bir türlü inanmak...»

— «Emin olun, mantoyu Dixie'ye o verdi.! Dışarı çıktı ve kürkü alıp getirdi.»

— «Nereden aldı?»

— «Biz de kendi kendimize hep bunu sorup durduk, Mr. Mason. Kızların bazıları Alburg'un kürkü apartmanındaki dolabından çıkardığına inanıyor. Belki patron, kürkü Dixie için saklamıştı.»

— «Fakat vizonu lokantaya o getirdi, öyle mi?»

— «O getirdi ya! Dışarı çıktı, lokantaya döndüğü zaman koltuğunun altında kâğıda sarılı koskocaman bir paket vardı... Daha sonra kızlardan biri tuvalete gitti... Tekrar yanımıza geldiği zaman bir hayli heyecanlıydı. Paket kâğıdının oradaki çöp kutusuna tıkılmış olduğunu söyledi... Dixie Dayton da o gün akşama kadar hüngür hüngür ağladı. Evvelâ bunun sebebini öğrenemedik. Fakat kürkü kızın sırtında görünce vaziyeti anladık. Canım vizonu güveler yemişti... İşte Morris Alburg, böyle bir adamdır! Herhalde mantoyu kağıda sarıp kaldırdı. İçine naftalin koymağı da akıl edemedi... Doğrusu vizon hakikaten nefisti. Bana kalırsa onu alan adam bir hayli paradan çıkmış. Mamafih, Dixie kürk hediye edilecek kadar alım şalım bir kız değil. Onun için kürkün birinden çalındığından eminim!»

Paul Drake, «Bunu bilmiyorduk,» dedi. «Başka.»

Mae Nolan, bir an düşündü, «Galiba bu kadar... Artık gitmem lâzım. Beni arabayla buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim.» Gözlerini süzerek, tatlı tatlı tebessüm etti. Sonra da ayağa kalkarak gerindi etekliğini düzeltti. Bir ara da Paul da yerinden fırlayıp kapıyı açmıştı. Mae Nolan, tekrar Perry Mason'a baktı. Gülümsedi, kirpiklerini kırpıştırdı. Sonra da kalçalarını oynatarak kapıya doğru yürüdü. Orada birdenbire duraklayıp döndü: «Bir dakika! Bu anlattıklarımı Mr. Alburg'a söylemiyeceksiniz ya?»

Avukat, başını salladı, «Söylermiyiz hiç?»

Kadın, mırıldandı: «Teşekkür ederim.» Kapıyı arkasından kapadı. Bu arada Della Street de bir gazete kapmış bunu havada sallıyor, odaya sinmiş olan ağır esans kokusunu dağıtmağa çalışıyordu. Perry Mason, müstehzi bir tavırla kaşlarını kaldırdı: «Kokunun bu kadar ağır olduğunun farkında değildim, Della.»

— «Tabiî!»

— «Neden?»

— «Neden olacak? Kadın bacaklarını iyice açmış, gözlerini de süzmüştü de ondan. Bana kalsa, o bayağı mahlûkun anlattıklarına katiyen inanmam.»

Avukat: «Anlattıklarının çoğu uydurma olabilir,» diye cevap verdi. «Fakat bazıları doğruydu. Della, lokantaya telefon et. Bakalım Morris'i bulabilecekmiyiz?»

— «Direkt hat mı istiyorsunuz?»

Mason: «Evet,» dedi.

Drake, güldü: «Onu bulamıyacağınızdan eminim. Ancak onda bir ihtimal var.»

Della Street, Perry Mason'un masasına yaklaşarak, ahizeyi kaldırdı: «Bana bir hat versene, Gertie.» Biraz bekledi, sonra da çabucak Alburg lokantasının numarasını çevirdi. «Mr. Morris Alburg'la konuşmak istiyorum... Efendim?... Ne zaman?... Peki, ne vakit döner?... Pek alâ, gelir gelmez kendisine söyleyin, hemen Mr. Mason'u arasın.» Telefonu kapayarak, avukata döndü: «İki saat evvel çıkmış. Ne zaman döneceğini bilmiyorlar.»

— «Nerede olduğunu bilen yok mu?»

— «Yok galiba. 'Nerede olduğunu bilmiyoruz,' dediler. Fakat Morris gelir gelmez, aradığımızı kendisine haber verecekler.»

Della'nın masasındaki dahili telefon çalmağa başladı. Zırr... Zırr... Zırr... Sonra da birdenbire sustu. Genç kız, Perry Mason'a, «Komiser Tragg, geldi» diye fısıldadı. «Gertie'yle aramızda kararlaştırdık. O gelince böyle haber verecek...»

Kapı birdenbire ardına kadar açıldı. Sırtında sivil elbiseler bulunan Komiser Tragg bir an eşikte durarak, odadakilere teker teker baktı: «Merhaba çocuklar! Mason, işin var mı?»

Genç adam: «Yoo,» dedi, «burasını handikapları hesaplamak için tuttum. Bilirsin at yarışına çok meraklıyımdır. Evvelce bu işi köşe başında yapıyordum, fakat caddenin gürültüsü aklımı karıştırmağa başladı. Onun üzerine bu büroyu kiraladım.»

Tragg, odaya girerek, kapıyı kapadı: «O kadar hiddetlenme, Mason. Bir kere, Gertie'ye geldiğimi sana bildirmesi için daima vakit veririm. Sonra... elindeki kâğıt-

ları saklamanı istediğimden, kapının önünde de biraz oyalanırım. Fakat bir büronun dış salonunda beklemek bana yakışmaz.»

Perry Mason, «Biliyorum,» diye cevap verdi. «Vergi veren vatandaşların parasını ziyan etmemek lâzım. Onun için de vatandaşların vaktini alırsın, olur biter.»

Tragg, şapkasını arkaya iterek, koltuklardan birine yerleşti: «Tamam!» Bir müddet düşünceli nazarlarla avukatı süzdü, «Dün benden yardım istediğin zaman başımın belâya gireceğini bilmeliydim. Beni maşa gibi kullandın!»

— «Bir yerin yanmadı ya?»

— «Biraz yandı. İnşallah su toplamaz, Mason. Senin yüzünden kömür olmam bile işten değildi.»

— «Anlıyamadım.»

— «Ben de anlamıyorum, zaten. Onun için buraya öğrenmeğe geldim.»

— «Maalesef sana anlatamıyacağım.»

Mae Nolan gittikten sonra tekrar yerine geçmiş olan Paul Drake, ağır ağır ayağa kalktı: «Ben de büraya gidip bakayım, işler nasıl?»

Tragg, homurdandı: «Kaçıyormusun? Seni korkuttum galiba.»

— «Sadece kaçıyorum. Korktuğum yok» Drake, Mason'a çabucak bir göz attıktan sonra koridora açılan kapıdan dışarı süzüldü. Bu arada Tragg de cebinden bir sigara çıkarmıştı. Bunun ucunu keserken, yine dikkatle avukatı süzüyordu. «İşler ne âlemde?» Sigarı dudaklarının arasına sıkıştırarak, yaktı.

— «İş çok, para yok.»

Komiser, dostça bir tavırla başını salladı, «Biliyorum. Bazan günde bin dolar bile kazanamadığın oluyor... Alburg meselesiyle ne alâkan var, Mason?»

Perry Mason, «Hâdise sırasında ben de lokantadaydım,» diye cevap verdi. «Arada sırada orada yemek yerim... Alburg bana bir kaç sual sordu ve...»

— «Nasıl sual?»

Genç avukat. tatlı tatlı tebessüm etti: «Unuttum.»

Tragg, iyi yanıp yanmadığını anlamak için gözlerini kısarak, sigarının ucuna baktı. Sonra da Mason gibi

tatlı tatlı gülümsedi: «Bilirsin seni severim, dostum.»

— «Teşekkür ederim.»

— «Bütün mesele de bu ya.»

— «Ne meselesi?»

— «Müdüriyetteki bazı arkadaşlar senden hoşlanmıyorlar.»

— «Ya? Vah vah.»

— «Onlar senin kanuna karşı geldiğinden eminler.»

Perry Mason. «Kanun, her insana avukat tutmak hakkını ve...»

Tragg: «Kes,» dedi. «Belki seni günün birinde bir ziyafete davet ederler, orada bir konuşma yapmak zorunda kalırsın. Bütün sermayeyi bana harcama.»

— «Ben sadece prova yapıyordum, Tragg.»

— «Prova yapmana lüzum yok. İrticalen çok güzel konuşuyorsun... Hatta bazan lüzumundan fazla ustalık da ediyorsun... E, vizon ne âlemde?»

— «Hangi vizon?»

— «Dün gece Della'nın lokantadan çıkarken giydiği kürk.»

Perry Mason, sahte bir hiddetle sekreterine döndü: «Della! Yine mi hırsızlık ettin?»

Genç kız, mahzun bir tavırla boynunu büktü. «Elimde değil, Şef. Korkunç bir arzu bu. Birdenbire gözlerim kararıyor. Kendime geldiğim zaman bir de bakıyorum, sokağın köşesinde durmuşum. Elimde yakasından koskocaman bir etiket sallanan, nefis bir kürk! Ancak o zaman olanları anlıyorum. Bir hastalık bu, Şef!»

Komiser Tragg da üzüntüyle içini çekti: «Zavallı yavrucak!» Perry Mason'a döndü: «Bu hakikaten onun elinde değil. Della'nınkine mesleğinin sebep olduğu bir hastalık da diyebiliriz. Kız, bu hale senin yanında çalıştığı için girdi.»

Della Street, hemen atıldı: «Ne münasebet! Bu hastalık irsî. Babamın babası Kaptan Street, kanlı bir korsandı. Eline bir kılıç geçirdi mi, hemen beğendiği şeyleri alıverirdi.»

Tragg: «Yavrum,» diye mırıldandı, «bari bir psişiatri mütehassısına git.»

«— Gittim. Bana vicdanımla irsen intikal etmiş olduğum arzuların mücadele halinde olduğunu söyledi. Beğendiğim bir şey gördüğüm zaman kendimi kaybetmemin sebebi buymuş. Bunu, hırsızlık ettiğimin farkında olmayayım diye mahsus yapıyormuşum. Psikolojide buna, 'Müdafaa mekanizması' diyorlar.«

Tragg, sordu: «Peki Doktor seni tedaviye çalışmadı mı?»

— «Divana uzanıp, çocukluğumdan bahsetmemi istedi.»

— «Bunun bir faydası olmadı mı?»

— «Maalesef olmadı.»

Komiser, «Merak etme,» dedi, «seni ben tedavi edeceğim, Della.»

— «Ya? Nasıl?»

— «O kürkü getirmen için sana yirmi dakika vereceğim, yavrum.»

Perry Mason: «Hangi kürk?» diye sordu.

— «Della'nın dün gece Alburg lokantasından çıkarken giydiği kürkü.»

Avukat, düşünceli düşünceli, «Hımm,» dedi. «Ne kürküydü o? Hudson tavşanı mı, yoksa kunduz mu, Della?»

Komiser Tragg, onun sözünü kesti: «Ben çalınmış vizondan bahsediyorum, Mason.»

Della Street, avukata baktı. Genç adam, hemen sordu: «Kimden çalınmış?»

— «Buna şimdi cevap veremiyeceğim.»

— «O halde cevap verebileceğin zaman gel.»

— «Olmaz. O kürkü istiyorum Mason.» Avukatın bir sigara yakarak arkasına yaslandığını görünce, homurdandı. «Manto yüzünden başın belâya girebilir, Mason.»

Perry Mason, kibar bir tavırla: «Sen gelirken asansörler iyi işliyor muydu?» diye mırıldandı.

— «Hayır. İşlemiyordu.»

— «Akşamları böyle olur. Bu binadakilerin çoğu arabalarına atlayıp, trafik fazlalaşmadan eve gidebilmek için son dakikada çıkan işleri sekreterlerine bırakıp, dışarı fırlarlar.» Tragg, başını salladı. «İşte bu yüzden aşağıdakiler de uzun müddet asansör beklerler. Fakat insanlar

türlü rahatsızlığa katlanırlar, Tragg. Şehre inip, arabalarını park eder ve üstelik para da verirler. Buraya çıkıp, benden haklarını korumamı istemek için asansör beklemeğe de razı olurlar. Bu kadar zahmete katlanan bir insan için ben de elimden geleni yaparım, do tum.»

— «Kızın kürkünü korumanı senden isteyen oldu mu?»

Mason, «Buna sevap verirsem,» dedi, «o zaman bana başka bir sual daha sorarsın.»

— «İki sual daha sorarım.»

— «Anlamıştım, zaten.» z

Komiser Tragg, «Onun için,» diye içini çekti, «sana bir şey söyliyeceğim.»

— «Söyle bakalım.»

— «Robert Claremont'u biliyormusun?» Avukat, hayır makamında başını salladı. «Hâdiseyi gazetelerde de okumadın mı?»

— «Okumadım.»

Tragg, düşünceli bir tavırla, avukata bakıyordu. «Robert Claremont çok iyi bir gençti. İyi, dürüst, temiz bir genç. Bütün arzusu polis olmaktı. İdeali buydu. Harp çıkınca bir müddet bu arzusunu yerine getiremedi. Harpten sonra askerlere verilen müsaadeden istifade ederek. Üniversiteye gitti. Daha iyi bir polis olabilmek için çalıştı... Mason, onun hergün muntazaman mektebe gidişini tahayyül edebiliyormusun? Çok kimse, polislerin çatık kaşlı, gorile benzer adamlar olduklarına, jopla önlerine geleni dövüp, şundan bundan rüşvet aldıklarına inanır...»

Perry Mason, ilâve etti: «Yaşlanınca da Texas'daki çiftliklerine çekildiklerini düşünür...»

Tragg, kaşlarını çattı. Sonra da saklamağa çalıştığı bir hiddetle, «İşin kötüsü de bu ya, Mason,» dedi. «Bir kaç ahlâksızın yüzünden namuslu polislere de inanmıyorlar. Kimse, hırsızlığa mani olmak için canını veren gençleri hatırlamıyor. Bütün hatırladıkları hafızası zayıf olan ve son yüz bin lirasını yatırdığı bankanın adını bir türlü bulamıyan mahut polis.»

Avukat gülümsedi: «Şaka ettim, Tragg.»

— «Ben şaka etmiyorum. Polislik nedir bilirmisin? İzinlisin... Bir bakkala veya benzin istasyonuna gidiyor-

sun. Sen içerideyken kapı açılıyor ve eşikte silâhlı üç adam beliriyor. Dükkânı soyacaklar. Alâlade bir vatandaş olsan, hemen ellerini yukarı kaldırırsın. Düşüp bayılmadığın için de komşuların seni bir kahraman sanırlar. Fakat sen alelâde bir vatandaş değil, polissin. Ellerini havaya kaldırırsan, haydutlar üzerini arar, tabancanla, hüviyetini alırlar. O zaman hiddetten çılgına dönen şehir ahalisi de Müdüriyete sert mektuplar yazar... İşte bu yüzden, elini tabancana atarsın. Halbuki kurtulmanın milyonda bir ihtimali bile yoktur. İzinlisindir. Orada vurulup öleceğini de bilirsin ama mesleğinin şeref ve haysiyetini düşünüp, elini silâhına atarsın. Ölmeden evvel bir iki el ateş edebilmek için kurşunlar vücudunu delik deşik etmesine rağmen, adalelerini kasarsın... Sonra da vatandaşların Texas'daki petrol kuyularından bahsederek, eğlenirler.»

Perry Mason: «Pek ala,» dedi. «Polisden polise fark var. Senin çok dürüst bir insan olduğunu bilirim, Tragg. Milyonerlerden bahsederken seni kasdetmiyordum. Demin avukatlar hakkında konuşmak istediğim zaman bunu ziyafete saklamamı söyledin. Fakat ben senin polislerden bahsetmene razı oldum... Haydi şimdi bana Robert Claremont'u anlat.»

— «Robert, evvelâ namzet kadrosuna girdi, sonra da polis oldu. Sür'atle ilerliyordu, kendisini sevmeyen yoktu. Zeki, dürüst, vazifesine düşkün bir çocuktu. Ona polislerin bazılarının ahlâksız olduğunu söyleyen olsaydı, muhakkak çiy çiy yerdi. Polislik idealiydi onun. Robert'e göre, zabıta memuru kanunu temsil eden, zayıfları koruyan bir insandı.»

— «Peki ona ne oldu?»

Tragg, içini çekti. «Bunu tam manasiyle bilmiyorum... Tahkikatı ben idare ettim, Mason. Sana olanları anlatmağa çalışayım... Robert, bir arabadan şüphelendi. Otomobili durdurup, şoförü sorguya çekmeğe kalktı. Bunun sebebini hiç bir zaman öğrenemedim. Robert Claremont, Trafik Şubesinde değildi. Sonra alalade bir mesele yüzünden araba da durdurmazdı. Herhalde şüphesini uyandıran bir hâdise oldu... Tahminime göre, arabada en az iki kişi vardı... En az iki kişi... Zira Robert'i gafil avlayıp, zorla arabaya bindirdiler.»

Avukat: «Neden?» diye sordu. Fakat Komiser sadece başını sallamakla iktifa etti. Genç adam, bayağı meraklanmıştı. «Anlatsana Tragg.»

— «Sonradan hâdiseyi şu şekilde izah edebildik. Adamlar onu zorla arabaya bindirip yere yatırdılar. Bu arada tabancasını da almışlardı. Otomobili hızla sürüp, şehir dışına çıktılar. On dört on beş kilometre gittiler. Sonra... içlerinden biri, hala yerde yatmakta olan Robert'in tabancasını zavallının şakağına dayadı... Buna 'kontak yara' denilir... Hiç kontak yara gördün mü, Mason?» Avukat kaşlarını kaldırınca, «Hoş bir şey değildir bu,» diye izah etti. «Tabanca, kafaya iyice dayanır. Tetik çekilince kurşun beyine girer. Tabancadan çıkan gaz da öyle... Gaz, başın içinde genişlemeğe başlar...»

Perry Mason: «Hâdiseyi anlat ama,» dedi, «kendi kendine de işkence edip durma.»

Tragg'ın yüzünde ıstırap dolu bir ifâde belirmişti. «O hâdiseyi hiç bir zaman unutamıyacağım... Robert Claremont'un karısıyla çocuklarını görmeliydiniz... Çocuklar tıpkı babalarına benziyorlar... Mavi gözlü sevimli iki yavru.» İçini çekti. «Robert'in büyük oğlu vaziyeti anlayacak yaştaydı. Küçük değil...»

Della Street: «Karısı?» diye sordu.

Tragg, bir an, genç kıza baktı. Sonra dudağını ısırarak: «O bizi görür görmez ne olduğunu anladı,» dedi. «Çok iyi bir kızdır...Robert Claremont'la senelerce seviştiler fakat tam evlenecekleri sırada harp çıktı. Robert de cepheye gönderildi... Harp senelerinde kızların çektiklerini biliyorsunuz... Her gece sevdikleri için dua ediyor, postacının yolunu bekliyor, telefon çaldığı veya telgraf geldiği zaman korkuyla titriyorlardı... Kızcağız da böyle endişeli günler geçirirdi... Ama ıstırap çeken yalnız o değildi... Harp bu! Hiç olmazsa onun sevgilisi sağ salim döndü. Buna karşılık binlerce genç ölüp gitti... Yani bu bakımdan kızcağız şanslı sayılabilir... Robert, izinli gelince evlendiler. Genç adam, oğlunu ancak harp bittikten sonra görebildi. Çocuk o sırada bir yaşına basmıştı... Sonra Robert. demin de anlattığım gibi, iyi bir polis olabilmek için Üniversiteye devama başladı. Ona göre polislik mükemmel bir meslekti. Kısa bir müddet sonra fennî usullerle tahkikat yapan

bir memurun, halk nazarında avukatlar veya doktorlar kadar ehemmiyet kazanacağına inanıyordu. Bütün parasını kriminoloji, dedektiflik, adlî tıp hakkındaki kitaplara verir, durmadan okurdu...»

Perry Mason, öne doğru eğildi: «Başındakinin 'kontak yara' olduğunu söylemiştin...»

— «Evet. Ölümüne de o yara sebep olmuştu. Diğerleri ise kontak yara değildi. Anlıyacağın, katil onu öldürdükten sonra durmamış, ateşe devam etmişti. Belki emin olmak istiyordu veya silâh sesi duymaktan hoşlanan manyağın biriydi...»

Avukat, «Sonra ne oldu?» diye sordu.

Tragg, omuzunu kaldırdı, «Robert Claremont'u arabadan dışarı attılar.»

— «Öldürdükleri yerde mi?»

Komiser, «Onu nerede öldürdüklerini bilmiyoruz,» dedi. «Her halde bu işi sür'atle ilerleyen arabada yaptılar, sonra da kapıyı açarak cesedi dışarı attılar. Durmak lüzumunu bile duymadılar... Robert, etrafa kanlar saçarak bir çuval gibi yuvarlandı. Otomobil ise yine sür'atle yoluna devam etti.» Tragg, bir müddet düşünceli düşünceli sigarını içti, sonra tekrar anlatmağa başladı, «Tabiî cesetten kurşunları çıkarttırdık... Sana tuhaf bir şey söyliyeyim, Mason. Balistik şubesindeki arkadaşlardan biri nümune kurşun toplar. Her polis, içi pamuk dolu bir boruya ateş eder. Sonra bu kurşunlar etiketlenip, kaldırılır. İşte bunların arasında Robert Claremont'un tecrübe kurşunları da vardı. Cesetten çıkan kurşunlarla bunları karşılaştırdık. Üstlerindeki çizikler ve işaretler birbirinin aynıydı. Yani Robert'e kendi tabancasıyla altı el ateş etmişlerdi.»

Perry Mason, «E?» diye mırıldandı.

Tragg, başını salladı, «Demin sana polislerden neden bahsettiğimi sanıyorsun? Hâdise sandığın gibi değil. Bir kere Robert Claremont, hemen teslim olup tabancasını almalarına göz yummazdı. Böyle bir vak'ada, milyonda bir ihtimal bile olsa, hakikî bir polis yine de harekete geçer. Robert Claremont da öyle bir polisti işte... Yani... Ona vermelisin.»

Perry Mason sordu: «Robert Claremont mu?»

— «George Fayette hakkında bir şey öğrenebildin

kendi tabancasıyla ateş ettikleri zaman silâhın içinde altı kurşun bulunmazdı. Çünkü Robert, — şoförü sorguya çekmek için arabayı durdurmuş olsaydı — kaatillerin eline düşmeden evvel bir iki el ateş eder, her şeye rağmen mücadeleye çalışırdı.»

Avukat sordu, «Tabanca ne oldu?»

— «Bulamadık... Ne garip değil mi? Kaatillerin cesedi dışarı yuvarladıktan hemen sonra tabancayı da kaldırıp atmaları lâzımdı. Silâh boştu. Üstelik bu bir polisin tabancasıydı. Silâhla yakalandıkları takdirde mahvolacaklardı.»

— «Tabiî silâhı aradınız.»

— «Hem de nasıl! O yolun iki tarafını iyice taradık. Bakmadığımız yer kalmadı. Hattâ tabancanın otların arasına girmiş olabileceğini düşünerek "Maden arama" cihazı bile kullandık.»

— «Ve hiçbir şey bulamadınız.»

— «Maalesef!»

Perry Mason, «Her halde bütün bunları bana hususî bir maksatla anlatıyorsun,» dedi.

Tragg, usulca başını salladı, «Evet. Robert Claremont, 17 Eylül'de öldürüldü... Yani bir sene önce... Bana inan, Mason, kaatili bulmak için yapmadığımız kalmadı. Şüphelendiğimiz bir tek şahıs vardı.»

Genç adam, kaşlarını kaldırdı, «Kim?» Tragg'in tereddüt ettiğini görünce de, gülümsedi, «İstemiyorsan, söyleme. Ben sadece hâdiseyi iyice anlamağa çalışıyordum.»

Komiser, doğruldu, «Yok, yok, anlatacağım. Sana her şeyi açıklıyorum, Mason, zira mesele çok mühim. Sedgwick adlı birinden şüphe ediyorduk... Thomas E. Sedgwick, kumarbazın biriydi; at yarışları için gizli bahsi müşterek gişeleri vardı. Robert Claremont, bunu anlamıştı, eline delil geçirip, Sedgwick'i yakalamak istiyordu. Fakat henüz her şeyi öğrenememişti, sonra polise casusluk eden serserilerden faydalanmağı da istemiyordu... Niyeti delilleri tek başına ele geçirmekti. Öldürüldüğü sırada da bu Sedgwick işiyle uğraşıyordu.. Cinayetten sonra Sedgwick'i sorguya çekmek istedik. Elimizde kat'î delil yoktu ama, Robert'in onun peşinde olduğunu biliyorduk.»

— «Sonra?»

— «Sedgwick'i bulamadık. Adam ortadan kaybolmuştu... İzini bile bulamadık. Mübarek sanki kuş olup uçmuştu. Anlıyacağın, Mason, Thomas E. Sedgwick'in nerede olduğunu öğrenmeyi çok istiyoruz.»

Perry Mason, «Fakat elinizde bir delil yok. Sadece öldürülen polisin onun peşinde olduğunu biliyorsunuz...»

— «Sedgwick'in bir tütüncü dükkânı vardı. Bir hayli para kazanıyordu. İşleri yolundaydı. Fakat Claremont'un öldürüldüğü gece, Los Angeles'ten kaçtı. Ertesi sabah dükkânda başka bir adam vardı. Bize Sedgwick'in dükkânı kendisine sattığını söyledi, hattâ bir sürü vesaik de gösterdi. «Sedgwick'le bir haftadanberi pazarlıktaydık,» dedi. «Dün gece saat ikide bana telefon edip, kendisine peşin bin dolar verdiğim takdirde, dükkânın benim olacağını söyledi. Hem dükkânı, hem de içindekileri bana devretmeğe hazırdı. Ben de bu fırsatı kaçırmak istemedim. Fakat Sedgwick, çok değil, peşin para istiyordu. Nihayet sabaha karşı dörtte, bu parayı buldum. Thomas E. Sedgwick de şahitlerin önünde bu kâğıtları imzaladı. Kendisini bir daha görmedim.» Tragg, içini çekti, «Dükkânı alan adam, orada yalnız sigara vesaire sattı, Sedgwick gibi dalavere çevirmeğe kalkmadı. Zaten dükkân merkezî bir yerdeydi, bir hayli para getiriyordu. Eğer adam, bahsi müşterek işine girişseydi, kendisini hemen merkeze götürüp iyice sıkıştıracaktık. Fakat o bize fırsat vermedi. Elimizden gelen her şeyi yaptık, her çareye başvurduk. Casus kullandık, tanınmış kumarbazları dükkâna yolladık. Ama adam hakikaten dürüsttü.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Adam dükkânı iki ay sonra bir sabıkalıya sattı. Tabiî bizim hapishane kuşu, hemen bahsi müşterek işine girişti. Daha ne olduğunu anlıyamadan, yakaladığımız gibi içeri tıktık.»

— «Fakat Sedgwick'i bulamadınız.»

— «Hayır, bulamadık.»

Perry Mason, «Şimdi de,» dedi, «bana bunları neden anlattığını söyleyeceksin...»

Tragg, «Dün gece, Alburg'un lokantasında bir hâdise çıktı,» diye cevap verdi. «Paniğe kapılan bir garson

kız arka kapıdan kaçtı. Meçhul bir şahıs kendisini tabanca ile tehdit etti. Kız, adamın umduğu gibi hareket edip, oradaki arabaya bineceği yerde, haykırarak geçidin ağzına doğru koştu... Bazan böyle garip şeyler de oluyor. Eli tabancalı bir adam, kuvvetli bir adam demektir. Alelâde bir insan, silâhtan korkar. Tabancanın namlusundan bakıp, silindirin etrafındaki o korkunç kurşunları görünce, dizlerinin bağı çözülür... Fakat silâhlar hakkında bilgin arttıkça, tabancanın değil, tabancayı tutan adamın tehlikeli olduğunu anlarsın. Bazıları iyi ateş etmesini bilir, bazıları da bilmez. Çok kimse, dört buçuk metreden insan boyunda bir hedefe isabet ettiremez. Hattâ durup, nişan alsa bile muvaffak olamaz...»

Avukat, dikkatle komisere baktı, «Devam, devam!»

— «Her halde Dixie Dayton'u tehdit eden adam da, arabanın aralık kapısından kolayca ateş edemiyeceğini unutmuştu. İlk kurşunu boşa gitti. Zaten, o meçhul şahıs, ateş etmek zorunda kalacağını da pek sanmamıştı. Kız, zannettiği gibi kuzu kuzu arabaya bineceği yerde, ileri doğru atıldı. Bu suretle, ateş hattından da çıkmış oldu. Adam, kıza yetişebilmek için gaza bastı. Tam Dixie Dayton'un hizasına geldiği sırada, açık kapı da birdenbire kapandı. Adam, tekrar ateş etti ve şahitlerin ifadesine göre, kurşun otomobilin sağ kapısını delip geçti. Dixie Dayton haykırarak caddeye fırladı. Kurşunlar kendisine isabet etmemişti ama, bu defa da bir otomobilin altında kaldı. Geçidin ağzı, duraklayan arabalar ve hayretten donmuş olan yayalar tarafından tıkanmıştı. Otomobilli kaatil, hakikaten usta bir şofördü. Bir arabayı hızla geri geri sürmek hiç kolay değildir. Fakat, geçitte otomobili döndürebileceği bir yer yoktu. Hâdise yerinden çabucak uzaklaşması lâzım geliyordu ama, oraya sıkışmış kalmıştı. Tabiî arabadan inip, yayaların arasına karışabilirdi. Fakat nedense bunu yapmadı. Gaza basarak sür'atle geri geri gitti.»

Mason, «Demek bunu da öğrendiniz,» dedi.

Tragg, başını salladı, «Evet, bunu da öğrendik... Bir iki kişi arabanın geri geri gittiğini gördü ve şoförün ineceğini sandı. Fakat böyle bir şey olmadı. Otomobil daha da sür'atlendi ve sağa sola yalpa yapmadan düz bir hat üzerinde uzaklaştı gitti. Bunun ne demek olduğunu her

halde biliyorsun. Alelâde bir kimse bu ustalığı gösteremez. Bunu, polis arabası kullanmağa alışan biri veya kaçakçılık yapan, beyaz zehir tevzi eden bir adam yapabilir. Zira kaçakçılar, sür'atle araba kullanmak, hızla yan sokaklara dalıp çıkmak mecburiyetindedirler.»

Avukat, «Pek âlâ,» diye cevap verdi. «Şimdi maksada gel.»

Komiser, «Evet,» dedi. «Benden Dixie Dayton'u hususî bir hastahaneye yatırmamı istedin. Bunu yaptım. Kız, hususî bir hastahaneden daha kolaylıkla kaçabilirdi. Nitekim de öyle yaptı. Hastahaneden çıkıp ortadan kayboldu.»

Mason, homurdandı, «Kabahat bende mi?»

Tragg, omuzlarını kaldırdı, «Ne bileyim! İşin can alacak noktasını da dinle, ondan sonra konuş.»

— «İşin can alacak noktası neymiş bakayım?»

Komiser, cevap verdi, «Kız hastahaneden kaçınca biz de meraklandık. Bu, aslında trafiği alâkadar eden bir hâdiseydi. O şubeye mensup çocuklar kalkıp Morris Alburg'un lokantasına gittiler. Oradakileri sorguya çektiler. Alburg'un kızı korumağa çalışıyormuş gibi bir hali yoktu. Fakat Dixie Dayton hakkında fazla bir şey de bilmiyordu. Yani Alburg'un dünyadan haberi yoktu...»

Avukat, tasdik makamında başını salladı, «Sonra?»

«Tragg, «Fakat,» dedi, «çocuklar kızın çantasını bulmuşlardı. İçindekilere baktılar ve Seattle'daki bir tefecinin makbuzunu buldular. Tabiî hemen Seattle'daki 'Tefeci Şubesi'yle temasa geçtiler. Oradaki memurlar da bahsi geçen adamın dükkânına gidip, rehine verilmiş olan şeyi aldılar. Bu bir pırlanta yüzüktü. Fakat, tefeci, kızın aynı gün başka bir eşya daha verdiğini hatırlıyordu. Yani Dixie Dayton, bir yüzük ve bir de tabanca bırakmıştı. Tabiî bizde tabancanın makbuzu olmadığı için, Seattle polisine bundan bahsetmemiştik. Böyle bir şeyden haberimiz yoktu. Fakat tefeci silâhı gayet iyi hatırlıyordu. Bunu bulup, memurlara verdi. Onlar da ne olur, ne olmaz diye, telefonda bize tabancayı tarif edip, seri numarasını verdiler.»

Perry Mason, usulca, «E?» diye mırıldandı.

Komiser, acı acı güldü, «Bu... Robert Claremont'un

tabancasıydı! Yani... Zavallı gencin belinden çekip alınan, onun şakağına dayanılan ve tetiği çekilen tabanca! Robert Claremont'u öldürmek için kullanılan tabanca! İçindeki beş kurşun, çocuğun kanlı vücuduna boşaltılan tabanca! Robert Claremont, arabadan sanki içi et dolu bir çuvalmış gibi atıldığı akşam ortadan kaybolan tabanca!» Birdenbire sustu. Dikkatle sigarının ucuna baktı. Bunun sönmüş olmasına çok şaşmış gibi bir hali vardı. Cebinden bir kutu çıkararak, içinden aldığı kibriti ayakkabısının topuğuna sürterek çaktı. Sönük sigarını büyük bir itinayla yaktıktan sonra, kibriti tablaya attı. Kendisi de arkasına yaslanarak sessiz sedasız sigarı içmeğe başladı. Sanki o anda yalnız tütünün kokusu ve bir de kendi gizli düşünceleriyle meşguldü.

Perry Mason'la Della Street bakıştılar. Büroya derin, tehlikeli bir sessizlik çökmüştü... Sigarasını söndüren avukat, parmaklarının ucunu masaya vurmağa başladı.. Fakat hiç ses çıkarmıyordu.

Tragg ise hâlâ sakin sakin sigarını içmekteydi.

Nihayet Perry Mason, «Bunu ne zaman öğrendiniz?» diye sordu.

— «Buraya gelmeden yarım saat önce?»

— «O yarım saat zarfında ne yaptın, Tragg?»

— «Ne yaptığımı sanıyorsun? Morris Alburg'u bulmağa çalıştım!»

— «Morris nerede?»

Tragg, omuzunu silkip, ellerini açtıktan sonra sigarını içmeğe devam etti. Perry Mason, «Bütün bunları bana neden anlattın?» dedi.

Komiser, genç adama baktı, «Seni severim. Kestirme yoldan gitmeğe kalktığın çok oldu. Fakat o hâdiselerde haklı olan sendin. Haklı olmasaydın, canına çoktan okurduk! Yakanı kurtarmasını bildin! Zekisin! Çok zekisin! Mantıkî bir insansın. Üstelik mücadeleden de kaçınmıyorsun! Müvekkilerini korumak için elinden geleni yapıyorsun. Şimdiye kadar bir polisin ölümüyle alâkalı bir dâvaya karışmadın! Beni dinle ve bu işe de karışma! Böyle vak'alarda insanın başına türlü belâ gelir! Senin de gelecek!» Bir an susarak, sigarından bir nefes çekti. Sonra da, «O kürkü istiyorum,» dedi.

Perry Mason, kaşlarını çatarak düşünmeğe başladı. Yine parmaklarını sinirli sinirli masaya vurup duruyordu.

Tragg, «Vizonu verecek misin?» diye sordu.

Genç adam, hâlâ parmaklarını masasına vuruyordu, «Dur, biraz düşüneyim.»

Komiser, omuzunu silkti, «İstediğin kadar düşün. Oyun oynamıyoruz, oğlum.»

Tekrar derin bir sessizlik oldu. Della Street endişeyle avukatın granitten oyulmuş gibi duran, sert hatlı çehresine bakıyordu. Perry Mason, birdenbire masaya vurmaktan vazgeçti, «Kızın Dixie Dayton olduğundan emin misiniz?»

Tragg, mırıldandı, «Tam mânasiyle emin değiliz, tabii. İzah edemediğimiz birçok şey var... Zaten ben de Morris Alburg'la bu yüzden konuşmak istedim... Fakat pırlanta yüzükle tabancayı rehine veren kız aynı. Bunları ayrı ayrı iki kişi bırakmamış.»

Perry Mason, tekrar parmaklarıyla masaya vurmağa başladı, «Anlıyamadığım bir şey var, Tragg. Kız, tabancayı neden rehine verdi? Claremont'u öldüren şahıs, tabancasının kendisi için çok tehlikeli olduğunu biliyordu. O silâh, kaatili gaz odasına sokmağa kâfi gelecekti. Hiçbir avukat, üzerinde Claremont'un tabancası bulunan bir insanı ölümden kurtaramazdı. Öyle bir suçluyu beraat ettirecek avukat daha doğmadı! Hele adamın lehine bir tek delil bile yoksa...»

Tragg, «İyi bildin,» diye genç adamın sözünü keşti.

— «Kız, tabanca için kaç para almış?»

— «On sekiz dolar.»

— «Tabanca kullanılacak vaziyette mi?»

— «Robert Claremont'un karısıyla çocuklarını öpüp, evden ayrıldığı günkü vaziyette... Sanki genç adam tabancayı dün beline takmış...»

Perry Mason, «Kaatil bu kadar aptal olamaz,» dedi.

Komiser, kindar bir tavırla tebessüm etti, «Kaatil aptalın aptalı! Sana bir şey daha söyliyeyim, Mason. Tabancadan parmak izi almak kolay değildir. Okuduğun kitaplar seni aldatmasın. Birçok vak'alarda tabancalarda parmak izi bulamazsın. Fakat bu tabancada bulduk! Silâh, ru-

tubetli bir yerde kalmış. Üstelik biri de ıslak parmağıyla tabancanın alt kısmına dokunmuş... İşte o ıslak yerler paslanmış ve ortaya gayet bâriz bir parmak izi çıkmış!»

Mason, «Parmak izinin kimin olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

Tragg, «Thomas Sedgwick'in,» dedi. «Sağ elinin işaret parmağı!»

Avukat, birdenbire, Della Street'e döndü. «Vizonu ne yaptın?»

— «Emin bir yere bıraktım.»

— «Nereye?»

— «Kürk kabul eden bir depoya.»

— «Makbuz nerede?»

— «Çantamda.»

— «Onu komiser Tragg'e ver.»

Della Street, çantasını açarak, içinden aldığı mavi karton makbuzu Tragg'e uzattı. Komiser, «Teşekkür ederim,» diye mırıldanarak ayağa kalktı. Memnun bir tavırla sigarının külünü tablaya silkti.

Perry Mason, «Bir dakika,» dedi. «Bize bir makbuz vermelisin.»

Tragg, Della Street'e döndü, «Yazıver...»

— «Makbuzu verin de...» Genç kız, makbuzu alarak masasının başına geçti. Makinede çabucak bir iki cümle yazdıktan sonra, kâğıdı çıkarıp, imzalaması için komisere uzattı. Tragg, dumanın gözüne kaçmaması için sigarını ağzının kenarına iliştirerek, masaya eğildi. Sür'atle imzasını attı. Sonra da, sanki bir türlü karar veremiyormuş gibi bir tavırla cebinden mika bir mahfazaya konmuş bir fotoğraf çıkardı. Çok yakışıklı bir gencin resmiydi bu. Genç adamın gayet muntazam hatlı bir çehresi vardı. Zekâ dolu gözleri neşeyle parlamaktaydı. Biçimli ve kat'î ifadeli ağzından onun kabalık, hainlik, sertlikle hiçbir alâkası olmadığını anlamak kabildi. Burnu düzgün, geniş alnını çerçeveleyen parlak saçları ise siyah ve dalgalıydı.

Tragg, mırıldandı, «Yakışıklı değil mi?»

Della Street, «Hem de nasıl!» diye haykırdı. «Kim bu?»

— «'Kimdi?' dersen, daha iyi edersin. Şu azimli cehreye, şu dürüst bakışlı gözlere dikkat ediyor musun?...

Hay Allah! Ben de bir polise yakışmıyacak kadar yufka yürekli oldum!»

Perry Mason, sordu, «Robert Claremont mu?»

Tragg, «Evet,» dedi, «Robert Claremont!» Dönerek odadan çıktı.

Perry Mason, gece dokuz buçukta Drake Detektif Bürosu'na gitti. «Bir haber yok mu, Paul?»

Hafiye, başını salladı, «Henüz yok, Perry.»

— «George Fayette hakkında bir şey öğrenebildin mi?»

Paul Drake, «Pek emin değilim,» diye cevap verdi. «Fakat beş sene önce George Fayette adlı biri 'gizli bahsi müşterek' işinden dolayı tevkif edilmişti. Belki de bu senin bahsettiğin adam...»

— «Evet. Olabilir. Peki, sonra ne oldu?»

— «Hiçbir şey olmadı, Perry.»

— «Ne demek, hiçbir şey olmadı?»

— «Hiçbir şey olmadı işte. Adam tevkif edildi, sonra kendisini kefaletle serbest bıraktılar. Ondan sonra da hiçbir şey olmadı. Hâdise unutuldu, gitti.»

— «Kefalet ne kadardı?»

Drake, müstehzi bir tavırla güldü, «Sadece yüz dolar.»

— «Anlaşıldı. Biri para yemiş olmalı.»

— «Belki. Bu işlerin nasıl halledildiğini bilirsin.»

— «Kefaletnameyi kim imzaladı?»

— «Bu işi kendine meslek edinmiş malûm şahıslardan biri. Bu muhterem zatın yirmi bin dolarlık emlâki vardı ama, bunu da yirmi beş bin dolara ipotek etmişti. Maamafih bu, emlâkinin bir kısmını karşılık göstererek, kefaletname imzalamasına da mâni olmuyordu. Zannedersem, adamın o zamana kadar imzaladığı senetlerin tutarı yarım milyon doları buluyordu...»

Perry Mason, «Bunu ispat edebilir misin?» diye sordu.

Paul Drake, bir kahkaha attı, «Ne münasebet! Sen benden George Fayette hakkında malûmat toplamamı istedin. Yok eğer kefaletname yolsuzluklarını açıklamamı arzu ediyorsan, o zaman bana beş asistan, on muhafız ve bir de zırh bulursun. Sen kendin de yer altındaki sığınaklardan birine saklanır, bir müddet ortaya çıkmazsın... Ben demin sana vaziyeti anlatmağa çalışıyordum.»

Avukat, «Pek âlâ...» dedi. «Morris Alburg'un bana telefon edeceğini umuyordum ama, etmedi. Bir mektup yazıp, lokantaya gönderdim. Mektubu götüren çocuk bunu kasadaki kıza verdi. Morris telefon ettiği takdirde kendisine bundan bahsetmesini, hattâ kabilse lokantacıya göndermesini de söyledi.»

— «Ona ne yazdın, Perry?»

— «Ne yazmadım ki? Ne yazmadım ki?... Morris'e ne zaman olursa olsun, beni aramasını da bildirdim. Buranın numarasını vererek, 'Yazıhanede değilsem, Detektif Bürosuna telefon et,' dedim. Mektubumu alır almaz benimle temasa geçmesini tenbih ettim...» Avukat, Drake'in telefonuna doğru uzandı, «Müsaadenle, Paul...» Santraldaki kıza Morris Alburg'un lokantasının numarasını verdi. Biraz sonra lokantayla konuşuyordu, «Mr. Alburg'u rica ediyorum.»

— «Kendisi burada değil.»

— «Ben Perry Mason. Morris ne zaman gelecek?»

— «Bilmiyorum, Mr. Mason.

— «Kasadaki kızla konuşabilir miyim?»

— «Bir dakika...» Hafif bir uğultudan sonra tatlı bir kadın sesi duyuldu.

Genç adam, «Ben avukat Perry Mason,» dedi. «Mr. Alburg için size bir mektup bırakmıştım. Daha doğrusu mektubu bir çocukla yolladım ve Morris telefon ettiği takdirde...»

— «Biliyorum, Mr. Mason. Zannedersem onu Mr. Alburg aldı.»

— «Neyi aldı?»

— — «Mektubu.»

— «Morris lokantaya geldi mi?»

— «Hayır. O... Şey... Mr. Alburg, bu gece gelmiyecek. Bana telefon etti ve... Şey... Birkaç kişi de kendisini arıyordu.»

Perry Mason, «Birkaç kişi mi?» diye sordu.

— «Evet, efendim. Birkaç kişi. Salonda bekliyorlar.»

Avukat, mırıldandı, «Anlaşıldı.»

Kız, «Mr. Alburg'a kendisini aradıklarını söyledim,» dedi. «Mektubunuzdan da bahsedip, bunun çok mühim olduğunu anlattım. Onun üzerine bir arabaya atlayıp mektubunuzu barlardan birine bırakmamı istedi. Daha sonra oraya uğrayacakmış.»

— «Ne kadar sonra?»

— «Bunu bilmiyorum, efendim. Söylemedi.»

— «Sizi bir daha ararsa, kendisine mektubu alıp almadığını muhakkak sorun. Ona, şimdiki halde en mühim şeyin bu mektup olduğunu, bunu okur okumaz beni araması lâzım geldiğini söyleyin.»

— «Söylerim, Mr. Mason.»

Avukat, «Bir şey daha var,» dedi.« İşten kaçta çıkıyorsunuz?»

— «Saat birde»

— «Nerede oturuyorsunuz? Telefonunuz var mı?»

— «Mr. Mason!»

Genç adam, «Saçmalamayın!» diye homurdandı. «Vaziyet çok karışık. Telefon numaranızı verin.»

— «Pek âlâ. Exford 3-9827.»

Perry Mason, numarayı çabucak kaydetti, «Belki

size telefon etmem lâzım gelir. Morris beni muhakkak arasın.» Telefonu kapayarak, Paul Drake'e döndü, «Morris buraya telefon edecek. Sen şimdi santraldaki kızla konuş, Morris beni arar aramaz o da eve, bana telefon etsin. Ama beni rehberde olmayan numaradan arasın. Sonra Morris'i bağlasın... Bunu yapabilir mi?»

— «Tabiî.»

— «Kıza, meselenin çok mühim olduğunu söyle. Morris'le rahatça konuşmam lâzım.»

— «Alburg seni ne zaman arıyacak, Perry?»

— «İnşallah bu gece! Şimdi bile telefon edebilir.»

— «Eve ne zaman gidiyorsun?»

— «Hemen, şimdi!»

— «Artık ben de dükkânı kapayıp gitsem iyi olacak. Santralda geceleri çalışan kız yeni ama, işini iyi biliyor. O tam gece yarısı işe başlıyor. Şimdi santralda olan kız ise bir hârika! Ben her ikisine de talimat veririm. Morris, telefon eder etmez, eve bağlarlar.»

Perry Mason, gülümsedi, «Âlâ... Eh, ben artık gideyim.»

— «Dur, Perry, beraber çıkalım.» Drake, dışarıda santral memuresiyle konuştu, sonra da avukatı arabasını bıraktığı yere kadar götürdü. «Perry, George Fayette işiyle yakından mı meşgul olayım?»

Avukat, başını salladı, «Tabiî! Elinden gelen her şeyi yap! Kayıtlara bak, kendisini tanıyanlar varsa onlarla konuş.»

— «Eğer George Fayette buradaysa ve bilhassa o, beş sene önce tevkif edilen kumarbazsa, o zaman yarına bir şeyler öğrenebiliriz. Neyse... İyi geceler, Perry.»

— «Morris'i hemen bağlıyacaklar değil mi, Paul?»

— «Merak etme, merak etme! Bu kızlar için basit bir şey. Alburg'un telefonunu bekliyecekler.»

Avukat, gaza basarken saatine de bir göz attı. Dokuzu kırk iki geçiyordu. Saat onda ise genç adam, apartmanında bir koltuğa yerleşmiş, mecmuadaki bir yazıyı okumağa çalışmaktaydı. Onu kırk beş geçe, endişeyle kaşlarını çatarak, salonda bir aşağı, bir yukarı yürümeğe başladı. Onbir onda eline bir kitap aldı. On bir buçukta kitabı bir tarafa fırlatarak, soyunup yattı. Ancak bir saat sonra

uykuya dalabildi. Evvelâ bir sürü karışık rüya gördü, sonra iyice kendinden geçti. Tam o sırada baş ucundaki telefon da çalmağa başladı. Perry Mason, kendini zorlukla açarak, âhizeye uzandı: «Allo?»

Ciddî bir kadın sesi, «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mr. Mason,» dedi, «Fakat talimat vermiştiniz...»

— «Evet. Drake'in bürosundan telefon ediyorsunuz, değil mi?»

— «Evet, efendim. Mr. Alburg, öbür telefonda. Gönderdiğiniz mektupta sizi aramasını yazmışsınız.»

— «Onu hemen bağlayın. Bunu yapabilirsiniz değil mi?»

— «Tabiî... Bir dakika. Fişleri sokayım.»

Hafif bir şıkırtı oldu, sonra avukat, oldukça hiddetli bir tavırla, «Allo, Alburg,» diye homurdandı. «Bu iş sana bir hayli pahalıya mal olacak. Beni neden daha önce aramadın?»

— «Arıyamadım.» Morris Alburg'un sesi iyice kısılmıştı.

— «Neden?»

— «Sebebini söyleyemem.»

Avukat, içini çekti, «Pek âlâ. Hiç olmazsa şimdi telefon ettin. Artık bana hakikati anlat. Söylediklerin doğru muydu? Yoksa sen Di...»

Lokantacı, haykırdı, «İsim söylemeyin!»

Perry Mason'un tepesi atmağa başlıyordu, «Allah aşkına, Morris, rahatça konuşabileceğin bir yerde değil misin? Eğer değilsen, git seni kimsenin duyamıyacağı bir telefon bul! Ben işin iç yüzünü öğrenmek istiyorum! Neticede...»

Morris Alburg, telâşla genç adamın sözünü kesti, «Dinleyin, Mr. Mason, başım belâda! Yarabbi!... Size ihtiyacım var! Emin olun, para gözümde değil. Öyle bir derde düştüm ki, bilmem yakamı nasıl kurtaracağım. Bunu sizi gördüğüm zaman uzun uzun anlatacağım!»

Perry Mason, «Beni ne zaman göreceksin?» diye sordu.

— «Siz buraya gelir gelmez, tabiî.»

Avukat, haykırdı, «Oraya gelir gelmez mi?»

Morris Alburg, «Evet,» dedi. «Buraya gelmenizi is-

tiyorum.»

Genç adam, homurdandı, «Eğer anlatacakların çok mühimse, buraya gelirsin. Eğer değilse, o zaman yarın sabah dokuz buçukta yazıhanede ol. Sen...»

Lokantacı, «Dinleyin,» diye fısıldadı. Sesi korkudan titremeğe başlamıştı, «Bilmiyorsunuz... Başıma öyle bir felâket geldi ki! Müthiş bir şey bu! Sizi görmem lâzım. Konuşacaklarımız çok... Apartmanınıza gelemem. Yazıhanenize de... Hiçbir yere gidemem. Bu odadan çıkamam. Onun için siz hemen buraya gelin. Gelmeniz lâzım. Size bir mektup yazdım. Siz bana yazmadan önce, Mr. Mason... Zarfa bin dolarlık bir çek de koydum. Bu sizin ücretiniz. İleride daha da vereceğim... Bol para vereceğim size.»

Perry Mason, «O odadan niye çıkamıyorsun?» diye sordu.

— «Herkes peşimde de ondan.»

— «Peki yarın sabaha kadar beklesen olmuyor mu? Yarın yazıhanemde konuşuruz.»

— «Belki yarına çıkmam, Mr. Mason.»

Avukat, yorgun bir tavırla içini çekti, «Pek âlâ. Eğer bana yalan söylemeyip, her şeyi olduğu gibi anlatsaydın, başın da derde girmezdi.»

— «Başım ben daha sizi görmeden derde girmişti, Mason.»

— «Şimdi neredesin?»

— «Keymont otelinde. Oda numaram 721. Burası kibar bir otel değil. O malûm yerlerden. Sakın müracaat'a gitmeyin. Sanki otelde odanız varmış gibi bir tavırla asansöre binin. Kimseyle de konuşmayın. Asansörden yedinci katta inip, doğru 721 numaralı odaya gelin. Ben içeride olacağım. Kapıyı da açık bırakacağım.»

— «Pek âlâ.»

— «Mason...»

— «Ne var?»

— «Hemen gelin, olur mu?»

Avukat, «Pek âlâ,» dedi. «Hemen geliyorum!» Reseptörü yerine bırakarak, örtüleri attı. Garaja telefon edip arabasını apartmanın önüne getirmelerini ve motoru da çalışır halde bırakmalarını tenbih etti. Bir an, elini çenesinde gezdirdi, sakalları hafifçe çıkmıştı. Omuzunu silke-

rek çabucak giyindi, telâşla kravatını taktı. Tam kapıdan çıkarken, dönüp, pardösüsünü aldı. Kapıcıya telefon ederek arabasının gelip gelmediğini sordu. Sonra da koşarak dışarı fırladı.

Geceleri kapıya bakan adam, hayretle onu süzerek, «Her halde çok mühim bir h âdise oldu, Mr. Mason,» dedi.

— «Her halde...» Genç adam, holün duvarındaki büyük saate bir göz attı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Doğru olup olmadığını anlamak için kendi saatine de baktıktan sonra döner kapıdan dışarı çıktı. Kaldırımın kenarında duran arabasına doğru giderken, gecenin serin ve taze havasını derin derin içine çekti. Otomobilde, garajda geceleri çalışan çocuklardan biri beklemekteydi. Başıyla Perry Mason'u selâmladıktan sonra, kapıyı açarak dışarı atladı. Avukat, hemen direksiyona geçti. Otomobildeki kalorifer, arabanın içini ısıtmağa başlamıştı bile. Genç adam, «Teşekkür ederim, Jake,» dedi.

— «Bir şey değil, efendim... Gece arabayı getirdiğiniz zaman depoyu doldurdum. Bana otomobilde daima benzin olmasını...»

Perry Mason, başını salladı, «Evet. Acele bir yere gitmem lâzım geldiği zaman bir de benzinle uğraşmak zorunda kalmıyayım.»

— «Galiba bu gece de acele bir işiniz var.»

Avukat, «Öyle...» dedi. Kapıyı çabucak kapıyarak, gaza bastı. Araba homurdanarak ileri atıldı. Genç adam on beş dakika sonra Keymont otelinin önündeydi. O saatte park yeri boş olduğu için, arabasını bir kenara bırakarak, kilitledi ve otele girdi. Otelin, eski eşyalarla döşenmiş olan karanlık holü çok da havasızdı. Gecenin o tatlı ve taze serinliğinden sonra bu pis kokulu, kasvetli yer Perry Mason'u bayağı rahatsız etti. Avukat, intizamla sıraya dizilmiş olan eski sandalyelere de biraz hayretle baktı. Bu iskemlelerde, pejmürde kılıklı adamlar oturup gazete okusalar veya boş gözlerle etraflarına bakınsalardı, bu hal otelin o bayağı ve sıkıntılı havasına daha çok yakışacaktı. Perry Mason, içeri girince, müracaat'taki kâtip başını kaldırarak dikkatle onu süzdü. Avukat, asansöre gidinceye kadar da onu gözleriyle takip etti. Genç adam duvardaki düğmeye

basarken, «Birini mi görmek istediniz?» diye sordu.

— «Evet, kendimi görmek istiyorum.»

— Yani, siz burada...»

— «Tabiî.»

— «Defterde adınız var mı?»

Perry Mason, «Tabiî var,» dedi. «Siz beni sabah yedi buçukta kaldırın... Hayır, hayır! Bir dakika... Evvelâ bazı yerlere telefon etmem lâzım. Odama çıkıp, defterime bakayım. Ondan sonra size telefon edip kaçta uyandırılmak istediğimi söylerim. Belki yedi buçuktan daha geç kalkarım.» Nihayet, asansör zıngırdıyarak aşağı indi. Avukat, hemen kapıyı açıp içeri girdi. O saatte asansörcü olmadığı için, uzanarak üzerinde sekiz rakamı olan düğmeye bastı. Son kattı bu. Asansör sallanarak, takırdayarak yukarı çıkıncaya kadar Perry Mason da sabırsızlıkla dudağını kemirdi, durdu. Ona aradan saatler geçmiş gibi geliyordu. Asansör gıcırdayarak duraklayınca kendini dışarı attı ve koridorun dibindeki kırmızı ışıklı küçük kapıya doğru koşarcasına gitti. Merdiven oradaydı. Avukat, basamaklardan ikişer üçer atlıyarak yedinci kata indi. Etrafına çabucak bakındı. 721 numaralı oda biraz ilerideydi. Perry Mason, hemen o tarafa doğru yürüdü ve usulca kapıya vurdu.

İçeriden cevap veren olmadı. Mason, bir iki dakika bekledikten sonra kapıya tekrar vurdu, fakat yine bir cevap alamadı. Etraf derin bir sessizliğe gömülmüştü. Genç adam elini tokmağa atarak, usulca çevirdi ve kapıyı araladı. İçeride ışık yanıyordu. Avukat, ayağıyla kapıyı itti. Oda boştu ama dumandan biraz evvel birinin odada sigara içmiş olduğu anlaşılıyordu.

Perry Mason, müteyakkız bir tavırla bir iki adım attı. Odanın, diğer bayağı otellerdekilerden hiçbir farkı yoktu. Yerdeki eski halının tüyleri iyice dökülmüş, bunun üzerinde kapıdan karyolaya ve oradan da pencereye doğru âdeta bir yol açılmıştı. Bir köşede aynalı bir lavabo vardı. Halı, burada iyice paralanmıştı, deliklerden alttaki pis döşeme gözüküyordu. Avukat, etrafına çabucak bakındı. Yanda, taklid deri kaplı salıncaklı bir sandalye, iki hasır iskemle ve dört köşe bir masa vardı. Masanın üzerine, odaya musluk takılmadan evvel beyaz bir sürahiyle leğen konul-

duğu anlaşılıyordu. Genç adam, yine dikkatle bir iki adım atarak, kapıyı sür'atle kendine doğru çekti. Neyse, bunun arkasına kimse saklanmamıştı. Mason, çabucak ilerledi ve karşıdaki dolabın kapağını açtı. Sonra da yandaki kapıdan başını uzatarak, içeri baktı. Burası banyoydu gûya. Ancak bir dolap genişliğinde olan bu bölmede tuvaletle duş tertibatı vardı. Avukat, orada da kimsenin olmadığını anladıktan sonra kapıyı kapıyarak çekildi ve bu defa odayı daha büyük bir dikkatle tetkike başladı. Burayı tavandaki pirinç zincirden sarkan cam küreden süzülmekte olan kırmızımsı bir ışık aydınlatmaktaydı. Karyola demirden, yatakd a pide gibi incecikti. Bunun üzerine eski beyaz bir örtü çekilmişti. Karyolanın baş ucunda da abajurlu küçük bir lâmba vardı. Perry Mason, örtünün biraz bozulmuş, âdeta çukurlaşmış olduğunu farketti, «Biraz evvel biri yatağa oturmuş...» Sonra kaşları çatılıverdi. Zira, örtünün tam ortasında küçük bir çukur daha vardı... Tabanca biçimindeydi bu... «Biri buraya bir tabanca fırlatmış... Bunu sonradan almış ama, örtüde yeri kalmış...» Bu arada gözü yerde altın gibi pırıl pırıl parlayan bir cisme ilişmişti. Bir ruj mahfazasıydı bu, fakat kapağı yoktu. Genç adam, eğilip tüpü aldı. Boya, sanki sert bir satha sürülmüş gibi iyice yassılaşmıştı. Avukat, dikkatle odayı aramağa başladı. Ruju tekrar tetkik ettikten sonra o küçük, dört köşe masayı tersine çevirdi. Bunun altına, dudak boyasıyla şunlar yazılmıştı, «Mason İmdat 262 C 3 S 15 sol.»

Avukat, bir elindeki dudak boyasına, bir masanın altındaki yazılara bakarken, arkasından hafif bir gıcırtı aksetti. Biri genç adamın biraz evvel dikkatle kapamış olduğu kapının tokmağını çeviriyordu. Perry Mason, ruju cebine atarak, masayı düzeltti. Kapı usulca açılırken, o da ayağını sandalyelerden birine dayamış, tabakasından bir sigara alıyordu.

Eşikte yirmi beş yaşlarında, son derecede mevzun vücutlu, simsiyah saçlı, iri gözlü, esmer bir kadın belirdi. Parlak bir kırmızıya boyadığı dudakları, esmer teniyle hoş bir tezat teşkil ediyordu.

Genç kadın, Perry Mason'u görünce, hafifçe haykırarak geriledi. Onu sakin bir tavırla süzmekte olan avukat ise, hiç sesini çıkarmadı. Kadın, bir an eşikte mütered-

dit bir tavırla durduktan sonra ağır ağır içeri girdi. «Siz... Siz kimsiniz?»

Genç adam, «Bu oda sizin mi?» diye sordu.

— «Ha... Hayır. Buraya birini görmeğe geldim. Siz kimsiniz.»

— «Ben de buraya birini görmeğe geldim. Siz kimsiniz?»

— «Si... Size adımı söylemek mecburiyetinde değilim.»

Kadını hâlâ dikkatle süzmekte olan avukat, ağır ağır, «Adım Mason,» dedi. «Perry Mason. Avukatım. Buraya müvekkilimle konuşmağa geldim. Müvekkilim bu odada kaldığını söylemişti. Anlatın bakalım, siz kimi görecektiniz?»

— «Oh, ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz! Demek siz Mr. Mason'sunuz? Morris nerede? Ben Dixie Dayton'um. Buraya da Morris Alburg'u görmeğe geldim. Bana telefon ederek, sizin geleceğinizi söyledi. Fakat kendisi de burada olacaktı. Hattâ Morris, sizin beni himaye edeceğinizden de bahsetti. Onun için sizinle açık açık...»

Perry Mason, bir sandalyeye yerleştikten sonra, eliyle genç kadına oturmasını işaret etti, «Bir dakika... Mesele sandığınız kadar basit olmayabilir...»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Bir, belki Mr. Alburg'un maksadını yanlış anladınız.»

— «Yanlış anlamadım, Mr. Mason. Morris, beni korumanız için sizi tutacaktı.»

Perry Mason, başını salladı, «İki, kim ne derse desin, bu işi kabul etmiyebilirim.»

— «Neden? Morris... Mr. Alburg istediğiniz parayı verecek.»

— «Bunu nereden biliyorsunuz?.»

— «Bana söz verdi.»

— «Belki çok müthiş bir suç işlediniz...»

— «Mr. Mason, sizi aldatmalarına göz yummayın!»

Avukat, «Onun için elimden geleni yapıyorum ya,» diye cevap verdi. «Fakat neticede ben müvekkillerimi kendim seçerim. Bana getirilen her dâvaya bakmam zaten imkânsız. Mesuliyeti üzerime almadan evvel hâdiseyi iyice

öğrenmeğe çalışırım. Ve... Ekseri dâvaların çoğunu red ederim.»

Genç kadın, yere, avukatın ayaklarının dibine çöktü, «Mr. Mason, başıma neler geldiğini, yardımınıza ne kadar muhtaç olduğumu bir bilseniz!»

Avukat, cevap vermedi.

— «Mr. Mason, yalvarırım söyleyin. İşin aslını biliyor musunuz? Mr. Alburg size neler anlattı?»

Genç adam, «Fazla bir şey anlatmadı,» dedi.

Kadın, içini çekti, «Pek âlâ. O halde size hakikati ben anlatacağım, Mr. Mason. Her şeyi söyleyeceğim.»

Perry Mason, başını salladı, «Bakalım ben dinleyecek vaziyette miyim? Şu anda, sizin itiraflarınızı dinlemeğe hazır değilim. Böyle bir hakkım da yok. Onun için bana anlatacaklarınıza 'müvekkilimin mahrem itirafları' nazarıyla da bakamam.»

Genç kadın, dikkatle avukatın yüzüne baktı, «Kurnazlığa kalkmayın. Sizinle söz düellosu yapmamız için bir sebep yok ki! Gelin, sizinle açık açık konuşalım.» Çabucak uzanarak, Perry Mason'un elini tuttu. «Biliyorum... Ben aklına estiği gibi hareket eden bir kadınım. Siz de benim budalanın biri olduğumu düşünüyorsunuz. Fakat emin olun, başım dertte.»

Avukat, sabırlı bir tavırla, «Sizinle konuşamıyacağım, demin söyledim,» dedi. «Sizi, ancak Morris Alburg'u gördükten sonra dinleyebilirim. Mesuliyet altına girmeden evvel öğrenmek istediğim...»

Genç kadın, inledi, «Mr. Mason! Yalvarırım! Size her şeyi açıkça anlatacağım!»

— «Bunu yapmanıza da müsaade edemem.»

Kadın, bir müddet sessiz sedasız düşündü. Fakat genç adamın elini de bırakmamıştı. Avukatın parmaklarına sıkı sıkı sarılarak, «Benim için çok kıymetli bir insansınız, Mr. Mason.» diye fısıldadı. «Dâvamı almanız beni o kadar memnun edecek ki.»

— «Dâvanızı almış değilim!»

Genç kadın, gülümseyerek Perry Mason'un gözlerinin içine baktı. Ona meydan okurmuş gibi de bir hali vardı, «Bari 'henüz almış değilim,' deyin.»

Avukat da hafifçe tebessüm etti, «Pek âlâ. Henüz

almış değilim.»

Kadın, usulca avukatın elini öptü, «Ücret olarak şimdilik bunu alın... Mr. Mason, siz burada bekleyin, ben gidip Morris Alburg'u bulmağa çalışayım. Sakın bir yere gitmeyin! Ben on beş dakika sonra Morris'i getiririm. O zaman rahat rahat konuşuruz.» Ayağa fırlayarak kapıya koştu. Çabucak dışarı çıktı. Kapı, kadının arkasından kapanır kapanmaz, avukat da yerinden kalkıp telefona gitti. Santrala, Paul Drake'in rehberde bulunmayan hususî numarasını verdi. Mason'a asırlar kadar uzun gelen birkaç dakika sonra hafiyenin uykulu sesi duyuldu.

Perry Mason, «Uyan, Paul,» dedi. «Mesele mühim. Dinle, ben...»

Drake, homurdandı, «Yarabbi! Yine mi sen? Rahat bir uyku çekmeğe karar verdiğim zaman sen muhakkak...»

Avukat haykırdı, «Şimdi uykuyu bırak! Kendini toplamağa çalış. Ben Keymont otelinde, 721 numaralı odadayım. Burada, bir elli beş boyunda, elli kilo ağırlığında, yirmi beş, yirmi altı yaşlarında, iri yuvarlak gözlü, dudakları fazla boyalı, esmer bir kadın var. Daha doğrusu bir iki dakika sonra burada olacak ve...»

Paul Drake, «Oh, oh,» diye cevap verdi. «Tebrik ederim. İşini biliyorsun!»

Perry Mason, homurdandı, «Sululuğun sırası değil. Senin çocuklardan birkaçını hemen buraya gönder... Evvelâ bir kız istiyorum. Onun kadınla karşılaşması şart! Hattâ kendisine kadın odadan çıktığı sırada koridorda olmasını söyle. Paul, çok sür'atle harekete geçmen lâzım! Göndereceğin kız, bahsettiğim kadına iyice baksın ve sonra o sokağa çıktığı zaman, kendisini dışarıda bekleyen diğer detektiflere göstersin... Genç kadının takip edilmesini istiyorum. Onun nereye gittiğini öğrenmeliyiz.»

Drake, yalvardı, «Biraz insaflı ol, Perry. Saat gecenin üçü. Hay Allah! Ben sihirbaz mıyım? Şapkamın içinden detektif çıkaracağımı mı sanıyorsun? Çocukları bulup oraya göndermem en az bir saat alır. Onları uykudan kaldırmam, giyinmelerini beklemem, hepsine talimat vermem ve sonra da otele...»

Perry Mason, «Büroda kimler var?» diye sordu.

— «Hemen hemen hiç kimse yok. Sadece geceleri santralda çalışan memur, bir kâtip ve bir de detektif...»

Mason, atıldı, «Santrale bakan memur kadın değil mi?»

— «Evet.»

— «Zeki midir?»

—«Hem de nasıl!»

Avukat: «Onu gönder,» dedi. «Santrali bir saat için kapatın. Nasıl olsa gecenin bu saatinde fazla iş olmaz. Kızı hemen buraya gönder. Çabuk ol. Vakit çok az. Ne yaparsan yap, fakat bahsettiğim genç kadın otelden çıktığı zaman kendisini takib ettir.» Drake'in itirazlarına aldırmayarak telefonu kapadı. Sonra da tekrar yerine geçip oturdu. Cebinden beyaz mendilini çıkararak, bunun bir köşesiyle sağ elindeki ruj izini sildi. Beyaz masayı iğerek, mendilin diğer bir köşesiyle oradaki dudak boyasından da numune aldı. Masayı yerine koyduktan sonra, bu defa da mendilin üçüncü köşesine cebindeki rujla bir kaç nokta yaptı. Dolma kalemiyle, mendildeki ruj lekelerinin yanına 1, 2, 3 diye numara atmağı da unutmadı. Nihayet mendilini katlayarak, dikkatle cebine yerleştirdi ve Dixie Dayton olduğunu iddia eden genç kadının dönüşünü beklemeğe başladı... Bir hayli bekledi genç adam. Evvelâ, gözü saatinin yelkovanında dakikaların çabucak geçmesi, kadının Drake'in dedektifleri otelin önüne geldikten sonra dönmesi için dua ediyordu. Fakat çeyrek saat sonra sabırsız bir tavırla kaşlarını çatarak, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı. Genç kadını onu atlatmış, işlerin en kritik anında faaliyete geçememesi için bu yalanı uydurmuş olması ihtimali de vardı. Perry Mason, telefon edenin Morris Alburg olduğundan emindi. Kalkmış, Morris'in söylediği odaya da gelmişti. Artık beklemekten... veya kalkıp eve gitmekten başka yapılacak bir şey de yoktu.

Kapı birdenbire açılarak, genç kadın tekrar eşikte belirdi. Yanakları kızarmıştı, gözleri heyecanından pırıl pırıl parlıyordu. Sanki koşarak gidip gelmiş gibi bir hali de vardı. Mason'u görünce, rahat bir nefes aldı. «Oh, neyse! Buradasınız! Bana itimat etmeyeceğinizi, bu yüzden de çıkıp gideceğinizi düşünerek korkmuştum!»

Avukat, kaşlarını kaldırdı.

Genç kadın: «Bu kadar geç kalacağımı bilmiyordum,» diye mırıldandı. «Kalkıp gideceğinizden çok korktum!»

— «Hakikaten ben de gitmek üzereydim. Beni neden bu kadar beklettiniz?»

— «Morris'i görmem lâzımdı. İşte bütün mesele bundan ibaret. Onu görmek zorundaydım. Bunu daha sizinle konuşur konuşmaz anlamıştım.

Mason, sordu: «Peki, Morris'i gördünüz mü?»

— «Evet. Size bir pusula yolladı.» Genç kadın, elini buluzunun yakasından içeri sokarak, katlanmış bir kâğıt çıkardı. Mason'a yaklaşıp pusulayı avukatın eline tutuşturdu: «Alın, okuyun.»

Pusula daktiloda yazılmıştı...

«Mr. Mason,

Dixie oteldeki odaya geldiğinizi fakat kendisiyle konuşmadığınızı söyledi. Onu dinlemek için benim muvafakatımı almanız lâzımmış. Size telefonda Dixie'yi himaye etmenizi istediğimi, hatta yazıhanenize bin dolarlık bir çek gönderdiğimi de anlattım. Hem Dixie'nin, hem de benim müdafaamı üzerinize almanızı arzu ettiğimi söyledim. Vaziyet çok feci. Dixie size her şeyi anlatacak.

«Size bu pusulayı getiren Dixie Dayton'u da, benim gibi himaye etmenizi istiyorum. O da artık sizin müvekkileniz. Sizden yardım istedim. Çünki yardıma ihtiyacım var. Ne feci durumda olduğumu bilemezsiniz. Siz gelinceye kadar odada bekleyebileceğimi sanıyordum. Fakat bu meseleyi başka bir yoldan da halletmeğe çalıştığım için çıkmak zorunda kaldım. Bunun ne olduğunu size söylemiyeceğim. Zira sizi de müşkül vaziyette bırakmak istemem.

«Şimdi çok rica ederim, elinizden geleni yapın ve Dixie'yle beni bu dertten kurtarın. Size bol para vereceğim.

Selamlar,
Morris.»

Pusula, makinede yazılmış, imza yerine de kalemle bir şeyler karalanmıştı. Tabiî bu hakikaten Morris'in imzası da olabilirdi. Perry Mason, lokantacının imzasını görüp görmediğini hatırlamağa çalıştıysa da muvaffak olamadı.

Genç kadın ise kendinden emin bir tavırla ona bakıyordu: «Artık konuşabiliriz.»

Avukat, cevap vermedi.

— «Konuşamaz mıyız?»

Perry Mason, «Morris Alburg neden gelmedi?» diye sordu. «Bana burada olacağını söylemiş, hatta vaad etmişti.»

— «Fikrini değiştirmeğe mecbur oldu.»

— «Neden?»

— «Çok mühim bir şey yapmak zorundaydı da ondan.»

— «Neymiş bu?»

— «Hem kendisini ve hem de beni korumak mecburiyetindeydi, Mr. Mason. Şimdi anladınız mı?» Bir sandalye çekerek, oturdu. «Mr. Mason, kanun cinayeti ne zaman hoş görebilir.»

— «Eğer o şahsı kendinizi korumak için öldürmek zorunda kalırsanız.»

— «Peki o şahsın, düşmanı kendisine ateş edinceye kadar sabırla beklemesi lâzım mıdır?»

— «Düşmanı kendisine hücum edinceye kadar beklemesi lâzımdır. Veya, makûl bir insanın müthiş bir tehlikeyle veya ölümle karşı karşıya olduğuna kanaat getireceği bir vaziyete düştüğü zaman kendisini müdafaaya çalışabilir.»

— «Yani o zaman düşmanına ateş edebilir.»

Perry Mason, başını salladı: «Nefsi müdafaa bu suretle tarif edilir. Tabiî adamın kaçabilme ihtimallerinin, kavgaya sebebiyet verenin kim olduğunun da bilinmesi lâzımdır. Benim bahsettiğim umumî kaideler.»

Genç kadın: «Pek ala,» dedi. «Peşinizde soğuk kanlı, ahlâksız, insan öldürmesini iyi bilen bir katil var. Fırsat bulur bulmaz sizi vuracağını da biliyorsunuz. Evvelden davranıp, siz onu öldüremezmisiniz?»

Avukat: «Ancak yukarıda bahsettiğim şartlar dahilinde,» diye cevap verdi.

— «Malûm, malûm... Fakat adamın sizi öldürmek istediğini biliyorsunuz. Hatta kucağında bir makineliyle arabasında oturmuş, evinizi gözetliyor. Ona belli etmeden arka kapıdan kaçıyorsunuz. O zaman bir tüfek bulup, ada-

mı uzaktan vuramazmısınız?»

Perry Mason, kadına şöyle bir baktı: «Vuramam.»

— «Neden?»

— «Çünkü arka kapıdan kaçtıktan sonra polise telefon edip, beni korumalarını isteyebilirim.»

Genç kadın, istihkarla güldü. «Polis, o katilin sizi öldürmesine mani olamaz. Polise gidip, sizi veba veya çiçekten korumasını isteyin daha iyi... Katil, polisin elinden kolaylıkla kurtulur... Siz de ertesi güne sağ çıkmazsınız!»

— «Bana kanunu sordunuz, ben de anlattım. Kanunları ben yapmam! Ben sadece onları tetkik ederim.»

Kadın, içini çekti: «Aynı şeyi bana Morris de söyledi ama ona inanmadım. Bence bu haksızlık! Fakat Morris, 'Kanun böyle, kızım,' dedi. 'Onun için Mr. Mason yapacağım şeyi tasvib etmeyecek!'»

— «Morris ne yapacak?»

— «Hiç. George Fayette adlı birinden bahsedildiğini duydunuz mu?»

— «Onu tanıyormusunuz? Ben de kendisi hakkında malûmat toplamağa çalışıyordum.»

Genç kadın, acı acı güldü: «Herkes onun hakkında mâlûmat toplamağa çalışıyor. George Fayette katilin biridir.»

Perry Mason: «Devam,» dedi.

— «Şu anda da Morris'le beni öldürmeğe çalışıyor.»

— «Neden?»

— «Bunun sebebini ben de öğrenmek isterdim. Galiba adam beni Thomas Sedgwick'in sevgilisi olduğum için ortadan kaldırmağı istiyor.»

— «Thomas Sedgwick de kim?»

— «Tom mu? Polisin aradığı biri. Geçen sene işlenen bir cinayeti onun üstüne yıkmağa çalışıyorlar.»

— «Demek Morris Alburg'la sizi öldürmek istiyorlar?»

— «Evet.»

— «Neden? Ben bu işe bir manâ veremedim.»

— «Bana inanmıyormuş gibi bir haliniz var.»

— «Zaten inandığımdan da pek emin değilim.»

— «Dinleyin, Mr. Mason. Hakikatleri değiştiremezsiniz. Fayette beni Mr. Alburg'un lokantasının arkasın-

daki geçitte öldürtmeğe kalktı.»

Perry Mason: «Hakikaten, o sırada ne oldu?» diye sordu.

— «George Fayette, peşimdeydi, beni öldürmek istiyordu. Lokantaya da bir tek maksatla girdi. Beni korkutup, arka kapıdan kaçırmak için... Eğer aklım başımda olsaydı, onun ne istediğini anlardım. Zira George Fayette gibi kudretli ve nüfuzlu bir insan bile, bir kadını bir lokantada herkesin gözü önünde öldürüp, sonra da kollarını sallayarak çıkıp gidemez... Fakat o buna benzer delilikler yapmış ve yine de yakasını kurtarmış bir insandır!... Doğrusunu isterseniz, George Fayette'in gözlerini bana dikmiş olduğunu görünce. aklım başımdan gitti, ne yapacağımı şaşırdım. Sanki, yerden bir taş almak için eğilmiş ve bunun tam yanında çıngıraklı bir yılanın çöreklenmiş olduğunu farketmiştim.» Durakladı.

Perry Mason: «Devam,» dedi.

Genç kadın: «Lokantadan dışarı fırladım,» diye fısıldadı. «George Fayette de bunu istiyordu zaten. Suç ortağı arabada beni beklemekteydi. İşte ben böylece Fayette'in hazırladığı tuzağa düştüm. Onun ise rahat bir tavır takınarak yemeğini bitirmekten başka yapacağı bir şey yoktu.»

— «Lokantanın arkasındaki geçide çıkınca ne oldu?»

— «Fayette'in adamı, beni zorla arabaya bindirmeğe kalktı. Fakat onun istediğini yapamıyacak kadar korkmuştum. İşte bu da onların plânlarını alt üst etti. Tabancayı görünce kuzu kuzu arabaya bineceğimi zannediyorlardı. Başka bir ihtimal akıllarına bile gelmemişti. Ben, beklenmeyen bir şey yaptım. Yani... koşmağa başladım. Adam, arabanın açık kapısından ateş ettiği sırada ben de ilerideydim. Tabiî kurşun isabet etmedi. Katil, beni yakalamak için gaza bastı. Fakat otomobilin ani hareketinden kapı kapandı. Adam tekrar ateş edince de. kurşun kapıyı delip geçti... Artık ben paniğe kapılmış, deli gibi koşuyordum. Sokağa fırladım ve ileriden gelen bir arabanın altında kaldım... İşte böyle... Kendime geldiğim zaman hastahanedeydim. Nerede olduğumun resmî kayıtlara geçeceğini ve Fayette'in de bu sayede beni kolaylıkla bulacağını biliyordum. Yataktan kalkarak, yattığım odayı iyice araştır-

dım. Elbiselerim, dolaptaydı. Bacaklarımın bir hayli titremesine rağmen, çabucak giyinip, hastahaneden kaçtım. Tabiî hemen Morris'e de telefon ettim.»

— «Morris ne yaptı?»

— «Bana yeni elbise aldı, saklanabileceğim bir yer buldu. Fakat Morris, Fayette'in kendisini de öldürteceğini anlamış ve bu yüzden fena halde telaşlanmıştı.»

— «Demek Morris şimdi Fayette'i ortadan kaldırmağa çalışıyor?»

— «Bunu size anlatmamam lâzımdı. Hoş, her şeyi itiraf etmiş de sayılmam. Size sadece Morris'in şu anda çok mühim bir işle meşgul olduğunu ve sizinle ancak... üç dört saat sonra temasa geçeceğini söyleyeceğim. Herhalde Morris'in gönderdiği pusuladan siz de vaziyeti anlamışsınızdır.»

Perry Mason: «Pek alâ,» diye homurdandı. «Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?»

— «Bu suale cevap vermek güç. Bana yardım etmek istiyormuşunuz gibi bir haliniz yok. Sonra benden şüphelendiğiniz de belli.»

— «Haksızmıyım?»

— «Tabiî haksızsınız!»

Avukat, bir kahkaha attı.

— «Pusulayı size Morris... Mr. Alburg yazmadı mı?»

— «Yazmadı.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «İmza karmakarışık bir şey. Bunun Morris'in imzası olduğundan emin değilim. Zaten onun imzasını da tanımam.»

— «Bu onun imzası! Morris'in pusulayı imzaladığını kendi gözlerimle gördüm.»

— «Ben görmedim. Bu imza değil, karmakarışık bir şey.»

— «Morris'in acele işi vardı. Bazı şeyler düşünüyordu.»

— «Pusula daktiloda yazılmış. Elle yazsaydı işi çabucak bitirir, o kadar da vakit kaybetmezdi.»

— «Nereden biliyorsunuz? Belki Morris makinede daha hızlı yazıyor?»

Avukat, sıkıntıyla içini çekti: «Saçmalamayın! Bu notu yazan, iyi bir daktilo değil. Sadece iki parmağını kullanmış ve uğraşıp durmuş!»

— «Belki de Mr. Alburg, pusulayı elle yazacak halde değildi. Belki bir yere saklanmıştı. Size anlatmak istediklerini birine söyledi. O da bunları çabucak daktiloda yazdıktan sonra, kâğıdı imzalaması için Mr. Alburg'a götürdü.»

Mason, mırıldandı: «Veya pusulanın altına kendisi bir imza atıverdi.»

— «Ah, siz avukatlar! Bu şüpheleriniz insanı hasta etmeğe kâfi!»

— «Çok müteessirim. Sizi iyice tanımadıkça, Morris Alburg'un teklifini kabul edemiyeceğim. Şoför ehliyetiniz yanınızda mı?»

— «Hayır. Mr. Alburg, pusulada beni size tanıtıyor ya!»

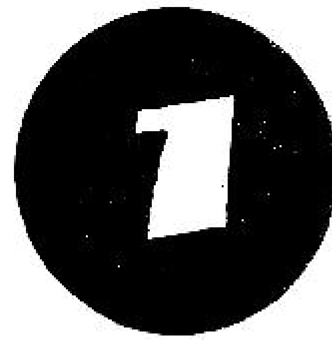
— «Peki, pusulayı Morris'in yazdığını kim tasdik edecek?»

— «Öööf! Morris'e sizin böyle yapacağınızı söyledim! Her halde Morris'in size gelip benim Dixie Dayton olduğumu, davâmı almanız lâzım geldiğini söylemesini, sonra da sol kalçamdaki beni göstermesini ve bir de bankadan kredi mektubu getirmesini istiyorsunuz!... Pek ala, Mr. Alburg'u buraya getireceğim. Bu çok tehlikeli bir şey ama ne yapayım?... Eğer Morris, Fayette'i öldüremezse, o zaman George Fayette onu temizleyecek! Tabiî siz böyle şeylere aldırmazsınız! Siz avukatlar hiç bir şeye inanmazsınız zaten! Müvekkiliniz, benim kim olduğumu size söylemek için buraya gelirken öldürülürse, kabahat sizin. Bunu unutmayın... Neyse... Siz burada bekleyin!»

Perry Mason, soğuk bir tavırla: «Morris'i görürseniz, kendisine söyleyin,» dedi. «Fayette'in veya başkasının hesabını görmeden evvel benimle konuşsun. Onu burada bekleyeceğim ve meseleyi nasıl halledeceğini de ona ben söyliyeceğim.»

Genç kadın, kapıya yaklaşmış ve elini de tokmağa atmıştı. Omuzunun üzerinden avukata baktı. Gözleri hiddetinden büsbütün koyulaşmıştı. İstihkarla, «Demek istediğiniz bu!» diye haykırdı. «Size açıldığım, her şeyi anlattı-

ğıma o kadar pişmanım ki! Ben sizin her şeyin püf noktasını bilen, cinayet işlerinden anlayan, tecrübeli bir avukat olduğunuzu sanıyordum! Sizin işiniz gücünüz nasihat vermek! Sizinle konuşacağıma, gazeteye' Dertler Sütunu'na mektup yazaydım daha iyi. 'Muhterem Dertli Teyze, ne yapacağımı bilmiyorum. Beni öldürmek isteyen bir cani var. Son yirmi dört saat zarfında az kalsın muvaffak da olacaktı. Ben şimdi onun nerede olduğunu öğrendim. Ne yapayım? Tabiî 'Dertli Teyze de, herifi gebertmemi yazacağı yerde, sizin gibi nasihat verecek! 'Yavrum, böyle kimselerle başa çıkacak kanunlarımız olduğunu unutmayın! Hemen polise gidip, hayatınızın tehlikede olduğunu anlatmalısınız! Onlar ne yapacaklarını bilirler!» Sesi gitgide yükseliyordu: «Meşhur avukat Perry Mason! Sevsinler! Dertli Teyze! O kanunları pencereden atıp, yerine bir İncil'le bir Adabı Muaşeret kitabı alsanız daha iyi edersiniz!» Kapıyı öyle şiddetle çarptı ki, lavabonun üzerindeki ayna sallanmağa başladı. Perry Mason ise yine sâkin sâkin yerinde oturuyor, dikkatle de saatine bakıyordu. Acaba Paul Drake'in adamları otelin önüne gelmişlermiydi? Sonra genç kadını takip edebilecekler miydi?

Perry Mason, yine sabırsız bir tavırla odada dolaşmağa başlamıştı. Fakat bu defa fazla beklemedi. Genç kadın kapıyı çarpıp çıktıktan yedi dakika beş saniye sonra koridordan pek hafif bir ses aksetti. Sonra biri par-

maklarının ucuyla, usulca kapıyı vurdu. Mason, birdenbire duraklıyarak döndü ve telaşla kapıyı açtı.

Dışarıda Paul Drake, duruyordu. Saçları karmakarışıktı, sakalı da iyice uzamıştı. Arkadaşına tebessüm ederek: «Tamam, Perry,» diye fısıldadı.

Avukat, hemen haykırdı: «Paul, senin...» Hafiyenin telaşla parmağını dudağına götürdüğünü görünce susuverdi. Drake, odaya girerek kapıyı sıkı sıkı kapattı.

Perry Mason, alçak sesle: «Ne var?» diye sordu.

Paul Drake, güldü: «Kadın hala otelde.»

— «Onu sen mi takib edecektin?»

— «Başka çare yoktu ki, Perry. Çocukları bulup, buraya gönderinceye kadar vakit geçecekti. Onun için hemen giyinip, çabucak geldim. Maamafih, bunun da bir faydası olmadı!»

— «Neden?»

— «Santraldeki kızı buraya yollamıştım. Tabiî istediğimiz işi yapabilmesi için kendisine bir oda da tuttuk. Kız, odasında sırtına bir hizmetçi üniforması giyip, başına da beyaz bone taktı. Koridordaki yerini aldığı sırada, senin bahsettiğin genç kadın da bu odadan fırladı. Fakat... zannettiğimiz gibi asansöre binip, aşağı ineceği yerde, sekizinci kata çıktı.»

Avukat, bir ıslık çaldı: «Vay, vay, vay. vay!».

Drake, konuşmasına devam etti: «Yukarıda sadece bir kat var. Onun için bizim santralci merdivenden çıktığı takdirde, genç kadını yakalayabileceğini düşündü. Öyle de yaptı. Sekizinci kat koridoruna girdiği sırada, kadın da biraz ilerideydi. 815 numaralı odanın önünde durarak, çantasından bir anahtar çıkardı. Kapıyı açarak içeri girdi. Bizim kız da ayaklarının ucuna basarak koştu. Kapının içeriden kitlendiğini de duydu.»

— «Sonra?»

— «Sonra, bir an kapıda durarak içeriyi dinledi. Odada bir erkekle bir kadın konuşmaktaydı.» Paul Drake başını salladı. «Anlaşılan, 815 numaralı odayı kadın tutmuş, Perry... Neyse... Böyle bir ihtimali düşünmediğimiz için, ne yapılacağını da kararlaştırmamıştık. Onun için santralci, çabucak aşağıya inerek bana koştu. Ben arabada bekliyordum. Olanları anlattıktan sonra 'Şimdi ne yapa-

yım?' diye sordu. Kadının otelden çıkmayacağı belliydi. Sonra bürodaki santral de daha fazla kapalı duramazdı. Onun için kızı geri yollayıp, ben de yukarı çıktım. Maamafih, aşağıda 'Müracaat'taki adamla konuşup, 815 numaralı odayı Mrs. Madison Kirby adlı bir kadının tuttuğunu öğrendim.»

Avukat: «Kâtip senden şüphelendi mi?» diye sordu.

Hafiye omuzunu silkti: «Boş ver. Burası o mâlûm otellerden biri. Eğer bir şey söyleseydi, kendisine verilecek cevabı da biliyordum. 'Müracaat'takilerin otele sık sık hususî detektiflerin gelmesine alışık oldukları belli.»

— «Yâni kâtip senin hususî detektif olduğunu biliyor mu?»

— «Yok canım. Sanki buraya bir kadınla buluşmağa gelmişim gibi yaptım. Eline de bir kaç dolar sıkıştırdım. Hoş, adamın bir şeye aldırdığı yok ya!»

Mason, mırıldandı: «Demek kadın otelde?»

Paul Drake başını salladı: «Bu meseleyi hem basitleştiriyor, hem de büsbütün karıştırıyor, Perry. Sana anlatmağa çalıştığım gibi bu saatte çocukları bulmam kabil değildi. Santralci kıza, kadın çıkar çıkmaz bana işaret vermesini tembih etmiş...»

— «Bunu nasıl yapacaktı, Paul?»

— «Gayet basit. Kız, ısrarla ön tarafta bir oda istedi. Kadın, aşağıya inmek için asansöre biner binmez, o da odasına koşup, el fenerini benim arabaya doğru tutacaktı. Ben de aynayı ışığı aksettirecek şekilde ayarlamıştım. Yâni kız, fenerini yakar yakmaz, ışık da gözüme gelecekti.»

Avukat, takdirkâr bir tavırla: «Bravo.» dedi.

Paul Drake, esnedi: «Bunlar basit şeyler.»

Perry Mason: «Neyse,» diye gülümsedi, «kadını yakaladık.»

— «Dixie Dayton mu o?»

Genç adam, bir kahkaha attı: «Dixie olduğunu söyledi.»

— «E?»

Avukat, ağır ağır başını salladı.

— «Ne demek istiyorsun, Perry?»

Perry Mason, cebinden mendilini çıkardı, «Şu, bir,

iki ve üç numaralı ruj lekelerine bir bak bakalım! Ne dersin, Paul?»

Hafiye, güldü, «Bu gece çok meşgulmüşsün.»

— «Alayı bırak! Ne dersin? Rujların hepsi de aynı mı?»

— «İkisi aynı. Maamafih biri diğerinden biraz açık olabilir. Hatta... hayır, hayır! Perry, bu rujların üçü de aynı zannederim. Aynı renk.»

Avukat, «Evet,» diye cevap verdi. «Bana da öyle geldi.»

Paul Drake, mırıldandı: «Ne o, üç kızla birden randevun mu vardı? Maşallah!»

Perry Mason, ruju cebinden çıkardı, «Bir numaralı leke, Dixie Dayton olduğunu iddia eden kızın dudağından alındı. İkincisi, şuradaki masanın altındaki yazıdan... Üçüncüsü de şu dudak boyasından.»

Hafiye kaşlarını kaldırdı, «Masanın altında yazı mı var?»

— «Evet...»

Genç adam, masayı kaldırarak usulca tersine çevirdi. Paul Drake, rujla yazılmış olan rakkam ve harflere şöyle bir baktıktan sonra hafif bir ıslık çaldı. «Bunu nasıl buldun, Perry?»

Avukat, kahkahalarla gülmeğe başladı.» 'Azizim, Watson, basit bir şey bu!' Bu ruj yerdeydi. Tüpün altın gibi olduğunun herhalde farkındasın. Bu yüzden ışıkta pırıl pırıl parlıyordu. Bunu ancak bir kör görmemezlik edebilirdi.»

Hafiye, «Ala,» dedi. «Fakat masanın altındaki yazıyı nasıl keşfettiğini hâlâ anlayamadım.»

Perry Mason, ruju ona uzattı: «Şu boyanın ucuna bir bak. Kadınların dudakları yumuşaktır. Halbuki bu ruj, girintili çıkıntılı bir satha sürülmüş v bu yüzden de ucu iyice yassılmış... İşte bu sebepten, boyanın nereye sürüldüğünü aramağa başladım.»

Paul Drake, ilâve etti: «Ve bu masayı buldun.»

Avukat, başını salladı.

Hafiye, «Perry,» dedi. «Acele etme. Bu yazı mühim bir ip ucu olabilir. Morris Alburg'la burada mı buluşacaktın?»

— «Evet.»

— «Ve... Morris Alburg'la bir kadın... belki de Dixie Dayton bu odadalardı. Sonra biri usulca içeri girerek, tabancasını çekti ve...»

Perry Mason, eliyle işaret etti. «Örtünün üstündeki tabanca izini görüyor musun, Paul? Bu gayet bariz?»

Paul Drake, genç adamın işaret ettiği tarafa doğru baktı. «Hakikaten öyle, Perry!... Hay Allah! Tamam, dostum, tamam! Artık her şey anlaşıldı. Morris Alburg'la Dixie Dayton adamın içeri girdiğini görünce, başlarına gelecekleri de anladılar. Onları buradan zorla çıkarıp götüreceklerdi. Onun üzerine sana bir haber bırakmağı düşündüler. Bu pek kabil değildi ama kız, sanki ölüme giderken çok güzel olmağı istiyormuş gibi bir tavırla çantasını açarak rujunu çıkardı. Bununla dudaklarını boyadı. Hali o kadar tabiîdi ki, masanın altına o rakkamlarla harfleri karaladığı zaman kimse bunun farkına varmadı. Yalnız kız, yazıyı vaktinde bulamamandan korkuyordu. O zaman ne kendisini, ne de Morris'i kurtarabilirdin. Bu yüzden nazarı dikkatini çekmek için rujunu yere düşürdü. Tam o sırada zavallıyı tabancanın namlusuyla dürterek, gitme zamanının geldiğini söylediler.»

Avukat, bu fikri pek beğenmemişti. Mırıldandı. «Evet, olabilir.»

— «Perry! Neden bu kadar sâkinsin, onu anlıyamıyorum! Haydi, bu meseleyi halledelim! Evvelâ şu haberin esrarını çözelim! Sonra... Ne var? Ne düşünüyorsun, Perry? Yoksa polisi çağırmayı mı tercih edersin?»

— «Öyle...»

Paul Drake, hayretle arkadaşına baktı. «Senin gibi adam da hiç görmedim! Olmayacak şeyler yüzünden heyecanlanır, beni gecenin üçünde yataktan kaldırırsın. Sonra da böyle bir hâdiseye aldırmaz, sâkin sâkin düşünürsün. Bu zavallılar tehlikede, Perry. Hayatları, bu şifreyi çözmek için sarfedeceğimiz zamana bağlı. Bunu okuduktan sonra yardımlarına koşabiliriz.»

Perry Mason, içini çekti, «Belki.»

Hafiye, «Ne var?» diye sordu. «Neden şüpheleniyorsun?»

Avukat, cevap verdi. «Bu yazıyı, gûya dudağını

boyamakla meşgul olan... düşmanları başka tarafa bakınca da... elini usulca masanın altına sokuveren bir kadın yazmış, öyle mi?»

— «Bana öyle geldi.»

Perry Mason, cebinden not defterini çıkararak, dizine koydu: «Bunun masanın üstü olduğunu farzedelim. Haydi şuraya 'İmdat' yaz bakalım.»

Drake, homurdandı. «Pek ala... Bununla neyi ispat edeceksin?»

Avukat, «Şimdi,» diye devam etti, «not defterini tersine çevir. Bu defa da defterin masanın altı olduğunu farzet. Dur, dur, masanın başına geç daha iyi. Defteri de masanın altına tut. Böyle daha kolay olur. Sonra kalemi al ve oraya 'İmdat' yaz.»

Hafiye, müstehzi bir tavırla güldü, «Pek ala... Seni memnun etmek için elimden geleni yapacağım... Fakat vakit kaybettiğimizin farkındamısın?» Bir sandalyeye oturdu. Perry Mason, defteri masanın altına dayadı. Paul Drake, ağır ağır 'İmdat' yazdı. Avukat da müstehzi bir tavırla tebessüm etmeğe başlamıştı. Defteri çekip, masanın üstüne koydu.

Paul Drake, açık olan sahifeye bakar bakmaz: «Hay Allah!» diye haykırdı. Bir an durdu, sonra da birdenbire: «Perry,» dedi, «bir daha tecrübe edelim. «Mason, hiç cevap vermeden defteri tekrar masanın altına dayadı, hafiye yine, 'İmdat' yazdı. Çok da şaşkın bir hali vardı. Defter, masanın üstüne konulunca, bir müddet düşündü, «Şimdiye kadar bunun farkına varmamıştım. Tabiî bir bakıma çok mâkûl. Fakat demin aklıma gelmedi.»

Perry Mason: «Masanın altına yazı böyle yazılır,» diye cevap verdi. «Defteri aynaya tut. 'İmdat' kelimesini ancak aynadan okuyabilirsin. Çocukların 'ayna yazısı' dedikleri şey de bu işte.»

Paul Drake, mırıldandı. «O halde, bu yazıyı masada oturan birinin yazmadığından eminsin.»

Avukat, katî bir tavırla başını salladı: «Bu rakkamlarla harfleri yaptığı işi gizlemeyen biri yazdı. Kadın, masayı tersine çevirip, 'İmdat' kelimesini ve o numaraları karalayıverdi.»

Hafiye: «Evet,» dedi.

Perry Mason, devam etti: «Bu şifre bir tuzak olabilir.»

— «Nasıl?»

Genç adam, bu suale cevap vermedi. Düşündüklerini yüksek sesle tekrarlıyormuş gibi bir hali vardı. «Bu haber veya şifre uydurma. Çünkü demin tahmin ettiğimiz şekilde, gizlice yazılmamış. O halde bunun yazılmasının bir sebebi olmalı.»

Paul Drake sessiz sedasız ona bakıyordu.

Perry Mason, iki parmağını kaldırdı: «İki ihtimal var. Bir... bu şifre bir tuzak... İki... bu yazılarla bizi şaşırtmak istiyorlar.»

— «Nasıl şaşırtabilirler?»

Avukat, sabırsız bir tavırla ona döndü: «Morris Alburg'un bu odada oturduğunu biliyoruz. Daha doğrusu Morris, bu odada olduğunu söyledi.»

— «Konuşanın o olduğundan eminmisin?»

Perry Mason, «Evet,» dedi. «Sesini tanıdım. Adamcağız çok telaşlıydı. Burada... Daha doğrusu bu odada beni beklediğini söyledi. Yalan uydurması için de hiç bir sebep yoktu.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Sonra biri onu tabancayla tehdit etti. Morris de bir fırsatını bularak bana bir haber bıraktı. Veya yanında bir kız vardı. O, rujla bir yere bir şeyler karaladı.»

— «Fakat kızın bunu yapmadığını söylemedin mi? Hatta...»

Avukat, eliyle ona susmasını işaret etti. «Morris Alburg'u bu odadan çıkaranlar, adamın veya yanındaki kızın bir haber bırakmış olduğunu farkettiler. Belki, haberin nereye karalandığını arayıp bulacak vakitleri yoktu. Bu yüzden beni şaşırtmak için masanın altına o harf ve rakkamları yazdılar. Masaya tekrar bak, Paul.» İki arkadaş dikkatle masanın altını tetkike koyuldular.

Nihayet, hafiye: «Burada başka bir yazı yok,» dedi.

— «Öyle... Gel, etrafı bir araştıralım. Belki haber başka bir tarafa yazılmıştı. Bunu bulamadılar. Benim aramama mâni olmak için de masanın altına o yazıları karalayıverdiler.»

Paul Drake, «Sen de mübalağa ediyorsun,» diye mırıldandı.

Perry Mason, sabırsız bir tavırla cevap verdi: «Her şeyin bir sebebi vardır. Bu masanın altına bir şey yazılmış. Bunun da bir sebebi olmalı. İşte ben de bunu öğrenmeğe çalışıyorum.»

— «Madem haberin ne olduğunu bilmiyorlardı, o zaman senin bunu aramana mâni olmak için uydurma bir şeyler yazmalarına da lüzum yoktu.»

— «Morris Alburg'un veya yanındaki kızın bir haber bıraktığından şüphe ediyor, fakat bunun nerede olduğunu bilmiyorlardı. İhtiyatlı davranmağa ve beni şaşırtmak için manasız bir haber bırakmağa karar verdiler. Gel, etrafı arayalım, Paul. Bakalım neler bulacağız?»

Perry Mason, dolabı açarak içini iyice aradı. Kapağın arkasına baktı. Çerçeveleri yokladı. Sonra da banyoya geçti.

Paul Drake, «Bir şey bulabildin mi?» diye seslendi.

Genç adam, banyonun kapısına gelerek, 'Hayır' makamında başını salladı. İsteksiz bir tavırla etrafına bakınmakta olan hafiye de içini çekerek, «Bir de şu tuzak ihtimali üzerinde dursak,» dedi. «Bu husustaki fikrin nedir?»

Avukat, «Bu tuzak benim için hazırlanmış olabilir,» diye cevap verdi. «Kıymetli zamanımızı boş yere harcamamız için hazırlanmış bir tuzak bu... Bu karalamaların manâsız olduğunu bildiğim için, şifreyi çözmeğe kalkarak vakit kaybetmek niyetinde değilim.»

— «Fakat bu harflerle kelimelerin bir manâsı olmalı!»

— «Tabiî var. Zannedersem, bu bir kitap hakkında soldaki sütunun on beşinci satırı demek.»

Paul Drake, haykırdı: «Tamam! O zaman 'S 15 Sol' da. Herhalde '262 C 3' bir eserin üçüncü cildinin 262'inci sahifesi olmalı.»

Perry Mason: «O halde,» dedi, «kitap üç ciltlik bir eser. Sahifeleri de sütunlara ayrılmış. Bu nasıl bir kitap dersin, Paul?»

Hafiye, düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. «Hu-

kuk kitapları olabilir mi, Perry?»

Avukat, güldü: «Daha ziyade şu anda baktıkların olabilir?»

— «Anlamadım... A, telefon rehberini mi kasdediyorsun? Fakat rehber bir kaç cilt değildir ki!»

— «Bunlar bir kaç cilt, Paul. Kitabın arkasına yapıştırılmış olan etiketi gördün mü?»

Paul Drake, yatağın baş ucundaki komotun üstünde duran kitaplardan birini alarak, arkasını çevirdi, «Keymont Oteli Telefon Rehberleri, Cilt 1. Oda No. 721... Herhalde bu otelin müşterileri yere çivilenmemiş olan bütün eşyaları kaldırıp götüren cinsinden... Perry, gel bakalım!» Hafiye, rehberin üçüncü cildini kaparak, 262'nci sahifeyi çevirdi. Sol sütundaki satırları da saydıktan sonra, okumağa başladı. «Herbert Sidney Granton. 1024 Colinda Avenue.»

Perry Mason: «Bu adamı tanıyor musun?» diye sordu.

Hafiye iyice heyecanlanmıştı. «Tabiî! Tabiî! Bu adı duydum ben! O... Bir dakika, Perry!» Cebinden not defterini çıkararak, telaşla karıştırdı. «Dinle, Perry! Herbert Sidney Granton, George Fayette'in takma adı. Hani, müşterek bahis dolayısıyla tevkif edilen, sonra da davâsı unutulup giden George Fayette'in!... Perry, çabuk ol! Gidelim...»

Avukat, ağır ağır başını salladı.

Paul Drake, hayretle: «Yani,» diye bağırdı. «Bu ip ucunu takip etmeyecek miyiz?»

Perry Mason, sâkin sâkin cevap verdi. «Evvela odayı arayalım... Ondan sonra...» Sandalyeleri çevirip baktı, sürünerek karyolanın altına girdi. «Paul, lavabonun üstündeki ayna ince bir zincirle asılmış. Onun arkasına da baksana.»

Hafiye, heyecanla haykırmağa başladığı sırada, genç adam halâ yatağın altındaydı. «Burada bir şey var, Perry!» Avukat, çabucak dışarı çıkıp, doğruldu. Üstünü başını silkeledikten sonra, aynayı öne doğru çekmiş olan Drake'in yanına koştu. Aynanın arkasına, yine rujla «5N 20862» yazılmıştı.

Perry Mason, neşeyle güldü. «Bir arabanın numa-

rası.» İki arkadaş bir müddet rakamlara dikkatle baktılar.

Sonra Paul Drake içini çekti. «Artık hiç bir şey anlamıyorum.»

Avukat: «Ben anlıyorum,» diye cevap verdi. «Morris Alburg'la bir kız bu odadaydılar. Ya biri onları tabancayla tehdit ederek götürdü, ya da bilmediğimiz bir sebepten dolayı buradan gitmek zorunda kaldılar. Kız, aynanın önünde makyaj yaparken gizlice bu rakamı yazdı. Diğerleri bunun farkına bile varmadılar. Fakat tam odadan çıkarlarken bir hâdise oldu ve ancak o zaman kızın bir haber bırakmış olduğunu anladılar. Bunu bulacağımdan korkuyorlardı. Onun için tekrar içeri girip, tuzağı hazırladılar. Bir körün bile gözünden kaçmayacak kadar bâriz bir haber bıraktılar.»

Hafiye, aynanın arkasındaki rakkamları işaret etti. «O halde sence asıl haber bu. Bunun tuzak olmadığından eminsin.»

Perry Mason, «Masanın altındaki bizi tuzağa düşürmek için yazılmıştı,» dedi.

Paul Drake, başını salladı. «Bu hakikaten bir araba numarasına benziyor.»

— «Bu arabanın kime ait olduğunu çabucak öğrenebilirmisin, Paul.»

— «Tabiî. Bu bir kaç dakikalık iş. Bir telefon kâfi!»

Avukat, onu durdurdu: «Bir dakika, Paul. Buradan telefon etme.»

— «Neden?»

— «Aşağıda yalnız Müracaat'taki kâtip var. Telefona da herhalde o bakıyor. Bana kalırsa adam olup bitenlerle yakından alâkalanıyor. Arabanın kime ait olduğunu öğrenmek için telefon edersen, muhakkak bu konuşmayı dinler, biz buradan çıktıktan sonra nereye gideceğimizi de öğrenir. Üstelik, Dixie Dayton olduğunu iddia eden genç kadınla meşgul olacak kimse de yok... Paul, 815 numaradaki kadının peşine bir kaç kişi takmamız lâzım. Çocukları buraya çabucak getirtebilir misin?»

— «Getirtmeğe çalışırım, Perry.»

Perry Mason, «Hay Allah!» diye homurdandı. «Bana kalırsa vaziyeti polise bildirmek daha iyi olacak. İş git-

gide sarpa sarıyor.»

— «Polise telefon edeyim mi?»

— «Bu iş öyle paldır küldür olmaz... Bir yolunu bulmalı ve polisin harekete geçmesini temin etmeliyiz. Üstelik onları kontrolümüz altına da almalıyız... Sonra... Hâlâ anlıyamadığım bir şey var.»

— «Ne demek istiyorsun?»

Avukat, işaret etti, «Aynanın arkasındaki numarayı kasdediyorum.»

— «E? Numaraya ne olmuş?»

— «Bunu kim yazdı?»

Paul Drake, omuzunu silkti, «Her halde Dixie Dayton yazdı. Kız buraya Morris Alburg'la gelmişti. Seni bekliyorlardı. Halbuki diğerleri bunun farkındaydılar. Üstelik Morris'le Dixie, içeri çabucak girebilmen için kapıyı da açık bırakmışlardı...»

Perry Mason, düşünceli bir tavırla, «Evet,» diye cevap verdi. «Ben de öyle tahmin ettim. Peki, sonra ne oldu? Bunu da anlat, Perry.»

— «Onların burada olduğunu bilen, seninle konuşmalarını da istemeyen biri kapıyı açarak, içeri girdi. Tabiî elinde tabanca da vardı.»

— «Sonra?»

— «Sonra, Morris'le Dixie'ye 'gezmeğe' gideceklerini söyledi. Onun üzerine, her halde kız, 'Pek âlâ,' dedi. 'Yalnız müsaade edin de boyanayım!' Aynanın önüne geçerek, rujunu çıkardı. Bir taraftan dudağını boyayıp bunu küçük parmağıyla yayıyor, bir taraftan da aynadan diğerlerini gözetliyordu. Belki Alburg, tabancalı şahısla veya şahıslarla döğüşmeye kalktı... Veya belki de adamlar onun üstlerine atılacağını sandılar. Bu yüzden de Morris'in üzerine yürüdüler. Dixie de bu fırsattan istifade ederek, aynayı kaldırdı ve arkasına arabanın numarasını yazdı.»

Perry Mason, sordu, «Hangi arabanın?»

— «Onları nereye götürdüklerini öğrenmemize yardım edecek arabanın.»

Avukat, kaşlarını kaldırdı, «Yani Dixie dışarıda bekleyen arabanın numarasını biliyor muydu?»

Hafiye durakladı, «Bu imkânsız! O halde benim faraziye yanlış, Perry.»

Avukat, «Tabancalılar Morris'le Dixie'yi alıp dışarı mı çıkardılar?»

— «Tabiî.»

— «Asansörle aşağıya indirip, holden de geçirdiler, öyle mi?»

Paul Drake, düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı.

Perry Mason, mırıldandı, «Bu filmlerde gördüğümüz sahnelere benziyor.»

Hafiye, «Bu şekilde hareket etmiş olabilirler,» dedi. «Allah kahretsin! Böyle vak'alar çok görüldü, Perry.»

Avukat, «Peki, araba numarası ne olacak?» diye sordu.

Paul Drake, samimî bir tavırla itiraf etti, «Bak onun içinden çıkamadım.»

Birdenbire Perry Mason, parmaklarını şıklattı. Drake heyecanla ona doğru döndü, «Ne var?»

Avukat, «Biz bir araba arıyoruz,» dedi. Belki de bu, Dixie'yi kaçırmağa kalkan adamın bindiği, sağ kapısında bir kurşun deliği olan arabanın numarası.»

Hafiye, düşünceli düşünceli başını salladı, «Olabilir.

Perry Mason, «Bu odada iki haberle karşılaştık,» diye devam etti. «Bunlardan biri Morris Alburg'un yanındaki kızın yazdığı hakikî haber olabilir. Diğeri ise sahte... Fakat bu sahte haber de doğrudan doğruya George Fayette'le alâkalı. Buna ne dersin, Paul?»

Paul Drake, «O haberi de hakikî addedebiliriz,» dedi. «Telefon rehberinde adresi olan Herbert Sidney Granton'a gitmemizin hiçbir zararı olmaz.»

— «Bilâkis, Paul.»

— «Neden?»

Avukat, cevap verdi, «Vaktimiz çok az. Halbuki biri bizim sokak sokak dolaşıp zaman kaybetmemizi istiyor. Benim anlıyamadığım nokta şu: Neden George Fayette'i yem olarak kullanıyorlar? Fayette onlardan değil mi? Belki, meçhul bir sebepten dolayı artık George Fayette'i istemiyorlar... Belki de onu fedaya hazırlar. Fakat o zaman da... Hay Allah! Mantıksız bir şey bu!»

Hafiye, ona yaklaştı, «Fayette'i nasıl feda ederler? O zaman adam bildiklerini bülbül gibi söylemez mi?»

Perry Mason, birdenbire haykırdı, «Belki de adam konuşamıyacak vaziyette... Paul, 815 numaralı odada neler olduğunu öğrenmeliyiz. Gel...»

Kapı müthiş bir gürültüyle açılarak eşikte Cinayet Şubesinden Komiser Tragg belirdi. Yanında da Perry Mason'un tanımadığı sivil bir memur vardı. Tragg, «815 numaralı oda hakkında neler biliyorsunuz?» diye sordu.

Avukat, gülümsedi, «Bu beklenmedik ziyarete çok memnun olduk. Değil mi, Paul? Gecenin bu saatinde burada ne işin var, Tragg?»

Komiser, homurdandı: «Vazife. Haydi bakalım 815 den bahsedin.»

Perry Mason, esnedi, «Uykumuz gelmişti. Kâtibe, bizi 8.15 de kaldırmasını tenbih etmeği düşünüyorduk.»

Tragg'in çehresi hiddetinden mosmor kesildi, «Mason, bu şekilde harekete devam edersen, kâtiplere seni kaldırmalarını tenbih etmene de lüzum kalmıyacak. Her sabah altı buçukta kalkacak, demir parmaklıkların arasından uzatılan kahveyi içip, diğer tatsız yemekleri yiyeceksin! Üstelik buna da şükredeceksin! Komiser muavini Jaffrey'i tanıyor musun?»

Avukat, adamı selâmladı, «Cinayet kısmındaki çocukların çoğunu tanıdığımı sanıyordum.»

Drake, usulca fısıldadı, «Cinayet Şubesinde değil o, Perry. Ben Jaffrey'i tanırım. O, Ahlâk Zabıtasındandır.»

Jaffrey, soğuk bir tavırla hususî polis hafiyesine selâm verdi.

Komiser Tragg, «Jaffrey, Ahlâk Zabıtasına mensup,» dedi. «Robert Claremont da öldürüldüğü sırada onun maiyetindeydi. Bütün bu işlerin Robert'in ölümüyle bir alâkası var. Bundan eminim... Mason, başının belâda olduğunun farkında mısın? Haydi bakalım anlat, 815 numaralı odayla ne alâkan var? Bu defa kozlar bizim elimizde.»

Perry Mason, omuzlarını kaldırdı, «Açıkçası, Paul'ün 815 numaradaki kadını takip etmesini istiyordum. Onun hakkında malûmat toplamamız lâzım.»

— «Kadın hakkında mı?»

Avukat, başını salladı.

Tragg, «Burada ne işin var?» diye sordu.

— «Bir müvekkilimle konuşmağa geldim.»

— «Buraya bak, Mason. Seninle açık konuşacağım. Biz her şeyi biliyoruz. Hattâ...»

Komiser Muavini Jaffrey, hemen atıldı, «Senin yerinde olsam, bunu yapmam, komiserim. Bırak da sorduğun suallere cevap versin.»

Tragg, sert bir tavırla elini sallıyarak adamı susturdu, «Mason, haksızlık etmek istemiyorum. Seni tuzağa düşürmek niyetinde de değilim. Sana her şeyi açıkça söyleyeceğim. Bu otel, malûm yerlerden biri. Ekseri burada olanlar müşterilerin alâkasını çekmez. Fakat 813 numaradaki adam, yandaki odada birilerinin münakaşa ettiğini duymuş. Sonra da silâh sesine benzer bir gürültü duymuş. Tabiî hemen telefona sarılmış.»

Perry Mason, çabucak sordu, «Ne zaman olmuş bu?»

— «Kısa bir müddet önce... Biz de buraya birkaç dakika evvel geldik. Merkez, vaziyeti öğrenir öğrenmez otele radyolu arabalardan birini göndermiş. Yani 813 numaradaki adamın telefonundan iki dakika sonra çocuklar otele gelmişler. 815 numaralı odanın kapısı açıkmış. Yatakta da bir ceset yatıyormuş. Tabiî derhal Cinayet Şubesine haber vermişler... Bu sırada ben de Jaffrey'in yanındaydım. Tahkikatı birkaç koldan ilerletmeğe çalışıyoruz, Mason. Haberi alır almaz buraya geldim. 815 numaradaki adam, esmer. Bir hayli iri yarı. Kalın, kara kaşları var. Bunlar neredeyse burnunun üstünde birleşecek. Cebindeki şoför ehliyetinden adının Herbert Sidney Granton olduğunu ve 1024 Colinda Avenue'da oturduğunu öğrendik. Adamlarımdan birine tahkikatı idare etmesini söyledikten sonra otel kâtibini iyice sıkıştırdım. Kâtip, bir gördüğü insanı bir daha unutmazmış. Hâfızası gayet kuvvetli. Ona otelde neler olup bittiğini sordum. Bana 'Perry Mason burada,' dedi. 'Zannedersem 721 numaralı odaya çıktı. Sonra hususî bir detektif de onun yanına gitti. Bir de yine hususî hafiye olduğunu sandığım bir kadın geçvakit bir oda tuttu!' Haydi, Mason, anlat bakalım neler oluyor!»

Perry Mason. Paul Drake'e baktı, «Tahkikatımız neticesinde Herbert Sidney Granton'un George Fayette'in takma isimlerinden biri olduğunu öğrendik. George Fayette'in Dixie Dayton'u kaçırtmak isteyen hay-

dutlardan biri olduğunu sanıyoruz. Tragg, sana bundan başka bir şey söyleyemem.»

Komiser, hiddetle başını salladı, «Bundan başka bir şey söylemen de lâzım değil. Güçlük çıkarmak istediğin anlaşılıyor, Mason... Otelden ayrılmana müsaade etmiyeceğim! Git holde bekle. Sonra seni sorguya çekeceğim.»

Avukat, «Yani bizi şahit olarak burada alıkoyuyorsun, öyle mi?» dedi.

Geniş omuzlu bir adam olan Jaffrey, hiddetle avukatın üzerine yürüdü, «Şahitliği de nereden çıkardın?... Sizin Herbert Sidney Granton'u öldürdüğünüzden şüphe ediyoruz. Anlaşıldı mı? Haydi bakalım, şimdi defolun!»

Keymont otelinin holünde müthiş bir faaliyet vardı. Muhabirler, fotoğrafçılar içeri dalıyor, çabucak resim çektikten sonra eski asansöre atlıyarak, gıcırtılar içerisinde yukarı çıkıyorlardı. Müracaat'ta üniformalı bir polis oturmaktaydı. Yine polisin emriyle, otelin önüne araba bırakılmasına müsaade edilmiyordu. Sokaktan bakıldığı zaman Keymont'un kendisine benzeyen diğer ikinci sınıf otellerden hiç farkı yoktu. Güneşin ilk solgun ışıkları, yüksek binaların siluetini aydın-

latmadan evvelki o ölü saatler başlamıştı. Sabah trafiği için çok erken, sona kalan sarhoşlar için bile bir hayli geçti. Yapacak başka bir iş bulamıyan bazı şoförler, taksileriyle boş sokaklarda ağır ağır dolaşmaktaydılar. Tabiî, binbir hâdiseye şahit olmuş bu tecrübeli şoförlerin zekâ dolu gözlerinden, Keymont otelinin mühim bir hâdiseye sahne olduğu da kaçmıyordu. Yavaşlıyor, sonra da tekrar yollarına devam ediyorlardı. Neticede Keymont oteli, Keymont oteliydi işte. Orada böyle hâdiseler çok olurdu...

Polis nezaretine alınmış olan otel kâtibi de holde, Perry Mason'la Paul Drake'in karşısında oturmaktaydı. Genç adam arada sırada avukatla hafiyeye de bakıyordu. Yüzü, eline iyi kâğıt gelmiş usta bir pokercininki kadar ifadesizdi.

Perry Mason, gazetecilerin kendisine yaklaştıklarını görünce, kat'î bir tavırla başını salladı.

Biri, «Neden?» diye sordu.

Avukat, gülümsedi, «Polisle iş birliği ediyorum. Hikâyeyi onlardan başkasına anlatmamı istemiyorlar.»

— «İyi ya... Biz de her şeyi polisten öğreniriz.»

— «Tabi... En iyi usul de budur.»

— «Onlarla konuştunuz mu?»

— «Biraz konuştuk.»

— «Fakat polisler bu fikirde değil.»

— «Bu onların bileceği bir şey.»

— «Mr. Mason, siz bize onlara ne söylediğinizi anlatın. Biz de...»

Avukat, gülerek başını salladı. Onun üzerine gazetecilerden biri parmağıyla Paul Drake'i işaret etti. Hafiye hemen, «Benim söyleyecek bir şeyim yok,» dedi.

— «Aşkolsun! Böyle mi yapacaktınız?»

— «Buna mecburum.»

Birdenbire santraldaki zil çalmağa başladı. Üniformalı polis, bir fişi yerine sokarak, «Allo...»dedi. «Peki, efendim.» Fişi çıkardıktan sonra holdeki sivillerden birini yanına çağırdı. Ona çabucak bir şeyler fısıldadı. Sivil, Perry Mason'la Paul Drake'e yaklaştı, «Haydi çocuklar. Komiser Tragg sizi bekliyor. Şöyle gelin...» Avukatla hafiyeyi asansörün önünden geçirerek, merdivene götürdü. Çabucak birinci kata tırmandılar ve koridordan ilerlediler. Ni-

hayet sivil memur, önünde üniformalı bir polisin beklediği büyükçe bir kapıyı açarak, girmelerini işaret etti. Anlaşılan burası otelin en lüks dairesiydi. Komiser Tragg, dipteki kanapelerden birine yerleşmiş, rahat rahat sigarını tüttürüyordu. Sigara içmekte olan komiser muavini Jaffrey ise yandaki içi yastıklı koltukta oturmaktaydı. Tragg'ın diğer tarafındaki masaya polis stenosu yerleşmişti. Adam, küçük bir abajurun aydınlattığı masaya defterini koymuş, kalemi elinde bekliyordu. Perry Mason, odaya girerlerken, deftere çabucak baktı. Bunun on bir, on iki sahifesi yazı doluydu.

Tragg, dostça bir tavırla, «Buyurun, buyurun,» diye gülümsedi. «Sizi beklettiğim için özür dilerim, çocuklar. Fakat vaziyet malûm.»

Drake'le Mason, birer sandalye çektiler. Tragg, «Âlâ,» dedi. «şimdi anlatın bakalım.»

Avukat, «Müvekkillerimden biri,» diye başladı, «bana telefon ederek 721 numaralı odada buluşmamızı istedi. Kapıyı vurmamamı, doğrudan doğruya içeri girmemi söyledi. Ben de istediğini yaptım. Yedinci kata çıkarak, 721 numaraya gittim.»

Tragg, sordu, «İçeride kimse var mıydı?»

— «Hayır.»

Komiser başını salladı, «Ondan sonra Drake'i aradın. Santraldaki kayıtlar 721 numaralı odadan Drake'in bürosuna telefon edildiğini gösteriyor.»

— «Evet.»

Tragg, hafiyeye döndü, «Peki, sen ne yaptın Paul?»

— «Mason'un talimatını yerine getirdim.»

Komiser, son derecede nazik bir tavırla, «Mason,» diye cevap verdi, «gayesine çabucak ulaşabilmek için kestirmeden gitmeği tercih eder, Paul. Gayet zeki, işinin ehli bir adamdır. Kanunları âdeta yutmuştur. Bilmediği şey de yoktur. Bu yüzden de şimdiye kadar kimse onu barodan attırmağa muvaffak olamamıştır. Mason, daima seni de beraber sürükler. Fakat sen kanunu yutmuş bir insan değilsin, Paul. Hususî detektiflik yapmak için sana lisans verilmiş... Verilmiş ama Paul, bunu geri almak da çok kolay... Haydi, şimdi konuş bakalım.»

Paul Drake, endişeyle Perry Mason'a baktı. Fakat

genç adam, ifadesiz bir çehreyle sakin sakin oturmaktaydı.

Komiser muavini Jaffrey, söze karıştı, «Şimdi ben de ikinize bir şey söyliyeyim. Bu hâdise, Robert Claremont'un ölümüyle alâkalı. Robert, harikulâde bir insandı... Neyse... Bu mevzuumuzun dışında... Fakat, Claremont, aynı zamanda bir polisti de. Onu, bu şehrin idaresini ellerine aldıklarını zanneden birkaç serseri öldürdü. Robert, mühim bir şeyin izindeydi. Onun, bahsi müşterek rezaletine karışan bir kumarbazı tevkife kalkıştığı için öldürüldüğünü hiç sanmıyorum! Belki siz, çok mühim insanlar olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ama bu bana vız gelir! Kim olursanız olun, buna aldırmam! Lüzumu olursa sizi merkeze çeker ve canınıza da okurum! Bizi oyalamaktan vazgeçip, her şeyi anlatın. Fakat yalan uydurmağa da kalkmayın!»

Komiser Tragg, Jaffrey'i susturmak için çabucak elini kaldırdı. Bir taraftan da endişeyle polis stenosuna bakıyordu. Telâşla, «Sizi tehdit ettiğimizi sanmayın,» diye atıldı. «Fakat bize olanları isteyerek anlatacağınızdan eminiz. Doğruyu söylemenizi rica ediyoruz. Her şeyi olduğu gibi anlatır, bazı hâdiseleri de saklamağa kalkmazsanız memnun oluruz. Şunu da söyliyeyim: bizi atlatmağa çalışmayın. Zira sizi kıskıvrak bağlıyacak vaziyetteyiz. Haydi, sizi dinliyorum.»

Perry Mason, omuzunu silkti, «Bir müvekkilim telefon ederek o odaya gitmemi istedi.»

— «Kim bu müvekkil?»

— «Bunu söyleyemem.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Biri odaya girdi.»

— «Müvekkil mi?»

— «Bana telefon eden şahsı mı kastediyorsun? Hayır, o değildi.»

— «Pek ala. Sonra?»

— «Odaya giren şahıs, bir iki dakika sonra çıktı. Ben de Drake'in demin bahsettiğim kadını takib etmesini istiyordum. Onun için kendisine telefon ettim. Bildiklerim bu kadar.»

Jaffrey, yerinden fırladı.

Tragg, telâşla haykırdı: «Bir dakika!» Bu defa belir-

li bir şekide stenoyu işaret etti: «Bir dakika, Jaffrey. Şimdi de Pau Drake'le konuşalım. Neticede o avukat değil, bu yüzden müvekkillerinin mahrem işlerini açıklıyamıyacağını iddia edemez. Sonra... onun bize elinden geldiği kadar yardım edeceğinden eminim. Evet, bize yardım edecek!» Hafiyeye döndü: «Paul, bunun bir cinayet hâdisesi olduğunu unutma. Elinde bu vakayla alâkalı bir takım deliller olduğunu biliyoruz. Beni yanlış anlama. Perry Mason için yaptığın işlere burnumu sokmağa niyetim yok. Fakat bu cinayetle alâkalı hâdiseleri bize anlatman şart. Haydi, başla bakalım.»

Paul Drake, sinirli sinirli öksürüp, sandalyesinde vaziyetini değiştirdi.

Jaffrey: «Uydurma hikâyeler istemiyoruz,» diye homurdandı. «Sakın buna cür'et etme! Bu mesleğinin en kritik anı. Bundan sonra detektifliğe devam edecekmisin, yoksa bu işten atılacakmısın, hepsi şimdi söyleyeceklerine bağlı. İstikbâlin bu odada kararlaştırılacak, Drake. Onun için hiç nazlanma. Konuşmağa bak!»

Hafiye, üzüntüyle, mırıldandı: «Perry... Cinayetle alâkalı hâdiseleri anlatmam lâzım.»

Avukat, hiç sesini çıkarmadı.

Komiser Muavini Jaffrey, «E?» diye kükredi. «Sabaha kadar bekleyecekmiyiz?»

Perry Mason, başını kaldırdı; «Bizi bir saat beklettiğinizi unuttunuz galiba?»

Jaffrey, homurdandı:

— «Kes sesini! Sizi beklettik, çünkü bazı deliller peşindeydik. Onları elde etmediğimizi zannedip sevinme! Her ikinizi de tartacağız. Bakalım anlayalım, kimin tarafındansınız! Konuş, Drake.»

Paul Drake, «Evde uyuyordum,» diye başladı. «Telefon çaldı. Perry, 721 numaralı odaya gelen şahsın kim olduğunu öğrenmemi istiyordu.»

— «Bu şahıs erkekmiydi, yoksa kadın mı?»

— «Kadın.»

— «Mason, kadının ismini söyledi mi?»

— «Söylediyse bile şimdi hatırlamıyorum. Telefon ettiği sırada uykum iyice açılmamıştı. Perry, kadının kendisiyle konuştuktan sonra çıktığını, fakat sonra tekrar geleceğini anlattı. Onu takib ettirip, kim olduğunu öğrenme-

mi istiyordu.»

Jaffrey, daha sâkin bir tavır takındı, «Eh, fena değil. Doğru dürüst konuşmağa başladın. Sonra ne oldu?»

Hafiye, «Vakit pez azdı,» dedi. «Halbuki en aşağı iki kişi bulmam lâzımdı. Birini otelin önüne koyacaktım, birini de kadın 721 numaralı odadan çıktığı zaman kendisini iyice görmesi için koridora... Bence bu işi bir tek kişi yapamazdı. Kadın, odadan çıktığı zaman koridorda rastlayacağı şahıstan şüphelenecekti. Hele o kimse, gecenin bu saatinde kendisiyle birlikte asansöre binip aşağı indiği takdirde şüphesi büsbütün artacaktı.» Tragg, başını salladı. Paul Drake: «İş aceleydi,» dedi. Perry Mason'un çalışırken ne kadar sür'atle hareket ettiğini belki bilirsiniz. Her şeyi yapmamı, istediklerini çabucak yerine getirmemi arzu eder. Sonra en mühim müşterilerimden biri odur. Hatta 'Bir numaralı müşterim odur', diyebilirim. İşte bu yüzden de istediklerini yapmağa çalışırım.»

Tragg, başını salladı: «Bırak şimdi bunları. Sen ne yaptın onu anlat.»

— «Çocuklardan bazıları belki bürodadır, diye oraya telefon ettim. Fakat kimse yoktu. Geceleri santrale bakan kız çok zekidir.»

Jaffrey, «İsmi?» diye sordu.

— «Minerva Hamlin.»

— Pek ala... Devam et.»

— «Minerva'ya, büroyu kısa bir müddet için kapamasını söyledim. 'Dolaplara bak,' dedim, 'birinde hizmetçi üniformasıyla beyaz bone olacak. Bunları bir çantaya koyup hemen Keymont oteline git. Kâtipten, sana caddeye bakan bir oda vermesini iste.»

— «Demek odanın caddeye bakması şarttı? Neden?»

Drake: «Minerva bana ancak oradan işaret verebilirdi,» dedi. «Kız, hizmetçi üniformasını giyip, koridorda dolaşacak ve 721 numaralı odadan çıkan kadını görmeğe çalışacaktı. Kadın, aşağıya inmek için asansöre biner binmez, Minerva da odasına koşarak, pencereden bana el feneriyle işaret verecekti. Gecenin o saatinde genç kadını kaçırmam imkânsızdı. Ben, otelin önünde arabada bekleyecektim. Aşağıya indiğini öğrenir öğenmez, hole doğru ba-

kacak, kadın kapıdan çıkınca da peşine takılacaktım... Hakikaten arabayı hem holü, hem de asansörü görebileceğim bir yere park ettim. Yandaki aynayı da, el fenerinin ışığını aksettirecek şekilde ayarladım.»

Jaffrey, istemeye istemeye; «İyi plân yapmışsın,» diye itiraf etti.

Tragg, sordu: «Büroya telefon ettikten sonra ne oldu? Sen onu anlat.»

— «Büroya uğrayarak, Minerva Hamlin'i aldım. Hızla buraya geldik. Dediğim gibi arabayı park edip, aynayı ayarladım. Sonra da beklemeğe başladım. Minerva, içeri girerek, caddeye bakan bir oda istedi. Defteri imzalayıp, yukarı çıktı. Orada hemen hizmetçi kılığına girerek, koridora fırladı. 721 numaralı odayı görebileceği bir yerde vaziyet aldı.»

— «Sonra?»

Hafiye: «Sonra,» dedi, «işler karıştı. Bir müddet sonra Minerva'nın asansörden çıktığını gördüm. Endişeli bir hali vardı.»

Tragg, başını salladı:

— «Devam... Devam...»

— «Holden geçerek dışarı çıktı ve yanıma geldi. Tabiî bunu yapmaması lâzımdı ama fazla vaktimiz yoktu. Sonra beklenilmeyen bir hâdise olduğu takdirde nasıl işaretleşeceğimizi de kararlaştırmamıştık. Minerva, olanları bana haber vermesi lâzım geldiğini düşünmüş ve hemen aşağıya koşmuştu. Dediğim gibi bana başka türlü haber vermesi de imkânsızdı.»

— «Evet... Evet... Sonra?»

Drake, Minerva'nın yaptıklarını ve takib ettikleri genç kadının 815 numaralı odaya girdiğini anlattı.

Komiser, heyecanla öne doğru eğilmişti: «Sonra, ne oldu?»

— «Minerva bir müddet bekledi. Fakat Perry'nin endişelenmeğe başlayacağını biliyordu. Sonra benim de bütün plânı değiştirmek isteyeceğimi düşünerek aşağıya indi ve yanıma koştu.»

— «Sen ne yaptın?»

— «Yukarı çıkıp, vaziyeti Perry'e anlattım.»

— «Minerva ne oldu?»

— «Onu büroya gönderdim.»

— «815 numaradaki kadını takib etmedi mi?»

Paul Drake, başını salladı:

— «Dediğim gibi, arabayı, asansörü görebileceğim bir yerde durdurdum. Tabiî kâtip de işin farkına vardı. Minerva, koşarak, yanıma gelince, orada birini takib etmek için beklediğimi de anladı. Artık kızın bize yardım etmesi imkânsızdı. Arabayla kadını takib edemezdi. Zaten bu benim yapabileceğim bir işti. Genç kadının daha bir müddet 815 numarada kalacağını, bu arada Perry'le konuşup, ondan talimat alabileceğimi düşündüm... Daha önce, bizim çocuklardan bir kaçına telefon etmiştik. Onlar büroya gidip, bekleyeceklerdi. Minerva'ya çocukları bulup, buraya göndermesini tembih ettim. 'Otelde muhakkak beni görsünler,' dedim... İşte benim hikâyem de bu.»

Jaffrey, homurdandı: «Ne hikâye! Ne hikâye!»

Hafiye, hiddetle haykırdı: «Ben doğruyu söyledim!»

Tragg: «Herşeyi olduğu gibi anlattın mı?» diye sordu.

— «815 numarayla alâkalı her şeyi olduğu gibi anlattım.»

— «O kadın hakkında malûmat almağa çalışıyoruz.»

Paul Drake: «Ben kendisini görmedim,» dedi.

Jaffrey, ayağa fırlayarak, Tragg'e manâlı manâlı baktıktan sonra çabucak dışarı çıktı.

Komiser, dikkatle, hafiyeyi süzüyordu, «721 numaralı odaya, Mason'un yanına gittiğin zaman bir şeyler buldun mu?» Paul Drake, avukata doğru döndü. Istırap dolu gözleriyle ona bir şeyler sormağa çalışıyor gibiydi.

Perry Mason kibar ve sâkin bir tavırla : »Odayı iyice aradınız değil mi?, Tragg?» diye sordu.

Komiser, kaşlarını çattı: «Ben şimdi Paul'u sorguya çekiyorum, Mason.»

Genç adam, omzunu silkti; «Paul, Tragg'e istediklerini anlat.» Sonra telâşla ilâve etti: «Yani bulduğun veya meydana çıkardığın şeylerden bahset.»

Paul Drake, «Bulduğum şeylerden mi bahsede»-yim? diye sordu. Tragg, başını sallayınca da, «İyi ya,» dedi. «Fakat konuşmalar ne olacak?»

Komiser atıldı: «Nelerden bahsettiğinizi de öğrenmek istiyoruz!»

Perry Mason, itiraz etti: «Konuşmalarımızı öğrenmeğe hakkınız yok!»

Tragg, homurdandı: «Pek alâ var.»

— «Neden?»

— «Drake'in doğruyu söyleyip söylemediğini anlamağa çalışıyoruz.»

Avukat, düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. Sonra da birdenbire: «Tragg,» dedi, «odaya girdiğim zaman yatakta hafif bir çukurluk olduğunu gördüm. Galiba oraya biri oturmuştu. Biraz ileride, küçük bir çukur daha vardı. Zannedersem, meçhul bir şahıs, yatağa bir tabanca atmıştı.»

Tragg, içini çekti: «Biliyorum.»

Perry Mason, hâlâ dikkatle Komiseri süzüyordu: «Bir şey daha buldum... Bir ruj.»

— «Nerede o?» Genç adam, dudak boyasını cebinden çıkararak, Tragg'e uzattı. Komiser, homurdandı: «Tüple oynayıp durmuşsun, tabiî üstünde de parmak izi namına bir şey kalmamış!»

Avukat, mırıldandı: «Haklısın. Aptallık ettim.»

Tragg, bağırdı: «Tabiî ya!»

Perry Mason: «Tabiî,» diye devam etti. «Cinayet Şubesinden bana telefon edip 'Dinle Mason, şu anda hâdiseyi ilân etmek istemiyoruz, fakat on beş dakika sonra 815 numaralı odada bir cinayet işlenecek. Şimdi seninle konuşan genç kadın da zaten o odaya gidecek,' deseydiniz, parmak izlerinin bozulmamasına çalışırdım...»

Komiser, «Bize istihza değil, hakikat lâzım,» dedi.

— «Biz de size hakikati söylüyoruz.»

Tragg, sordu: «Rujdan bahsetmiyecekmisin?»

Perry Mason, gözlerini Tragg'in yüzünden ayırmıyor, çehresinde beliren ifadeleri kaçırmamağa çalışıyordu. Şimdi onda, bir fare deliğinin başında sabırla bekleyen bir kedi hali vardı. «Rujun ucu, sert bir satha sürülmüş gibi. Kadının yalnız dudaklarını boyamak için kullanmamış olduğu belli.»

— «Peki, bundan ne netice çıkardın?»

Avukat, hâlâ dikkatle Komiseri süzüyordu:

— «Birinin bu rujla bir şeyler yazdığı neticesini...»

— «Peki, ne buldun?»

— «Rujla yazılmış olan bir takım yazıları.»

— «Neredeydi bu?»

— «Masanın altında.»

Tragg, «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu.

— «Ne demek 'Hepsi bu kadar mı?'»

— «Sadece bir yazı mı buldun?»

Perry Mason, omuzunu silkti:

— «Paul'u mahçup etmemeğe çalışıyordum...»

— «Bu nezaketten vaz geç. Başka yazı da buldunuz mu?»

Genç adam, cevap vermedi.

Komiser, hiddetle hafiyeye döndü:

— «Başka yazı buldunuz mu?»

Paul Drake. avukata baktı. Onun usulca başını salladığını görünce de: «Evet» dedi.

Komiser: «Öbür yazı neredeydi?» diye sordu.

— «Aynanın arkasında.»

— «Neler yazılmıştı?»

Hafiye, omuzunu kaldırdı: «Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum. Zaten yazıları silmedik. Odaya gidip bakabilirsiniz.»

— «Yazıların ne manaya geldiğini anlamağa çalışmadınız mı? Meselâ masanın altındaki yazılar. Bunlar şifre gibi değil miydi? Bunu çözmeğe kalkmadınız mı?»

Perry Mason, başını salladı:

— «Tabiî... Şifre öyle güç bir şey değildi ki. Odadaki telefon rehberinin üçüncü cildinin 262'inci sahifesinin, sol sütunundaki on beşinci satırla alâkalıydı. Yani... rehberde Herbert Sidney Granston'un ismi tam o satırdaydı.»

Kapı açılarak, Komiser Muavini Jaffrey içeri girdi, Tragg'e bakarak, hafifçe başını salladı.

Komiser: Peki,» dedi, «diğer yazı?»

Bu suali Drake cevaplandırdı: «Bu, aynanın arkasındaydı. Onu çözmeğe kalkmadık. Sadece bir arabanın numarası olabileceğini düşündük. Otomobilin kimin olduğunu öğrenmeğe karar verdiğimiz sırada siz içeri girdi-

niz.»

Tragg, hafiyeye:

— «Bu haberlerden birinin sahte olduğunu düşündünüz mü?» diye sordu.

Paul Drake, mırıldandı: «Galiba Perry'le yazılar hakkında konuştuk. Her ikisinin de... şey... yani... bunlarının nasıl yazıldıklarını anlamağa çalıştık.»

— «Peki bu hususta neler konuştunuz?»

— «Hepsini hatırlamam imkânsız!»

— «Bir kısmını hatırla!»

Komiser Muavini Jaffrey, söze karıştı: «Ben de bir sual sorayım. Mason sana, kendisine telefon edip, odaya gelmesini isteyen müvekkilinin ismini söyledi mi?»

Hafiye, sandalyede sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı.

Jaffrey, gürledi: «Cevap ver! Evet veya hayır!»

Paul Drake, mütereddit bir tavırla: «Zanneder sem, söyledi,» diye mırıldandı.

— «Kimdi bu müvekkil?»

Hafiye, dikleşti: «Bunu söylemek mecburiyetinde değilim.»

Jaffrey, Tragg'e baktı: «Evet mi, hayır mı?»

Komiser: «Evet,» dedi.

Jaffrey, Paul Drake'e baktı: «Kimdi bu müvekkil?»

— «Bunu söylemek mecburiyetinde değilim.»

Tragg'in yüzü gayet ifadesizdi, buna karşılık Jaffrey'in gözleri zaferle parlamağa başlamıştı.

Perry Mason, birdenbire: «Söyle gitsin, Paul,» dedi. «Seni faka bastırıp, elinden detektiflik lisansını almağa çalışıyorlar. Konuşmamız sırasında ya kapının önünde durmuş bizi dinliyorlardı... ya da odada mikrofon vardı. Onun için her şeyi biliyorlar. Şu anda bütün arzuları seni tuzağa düşürüp, elinden lisansını almak!»

Komiser Muavini Jaffrey, kükreyerek, yerinden fırladı. Perry Mason'un üzerine atılarak, genç adamı yakasından yakaladı, ve onu tuttuğu gibi sandalyeden kaldırdı. Omuzları ve kolları çok kuvvetliydi. Koskocaman eliyle, Perry Mason'un yakasını sıkı sıkı tutuyordu. Diğer kolunu ise arkaya atmış ve yumruğunu da sıkmıştı. Avukatı

yumruklamak üzereydi.

Tragg de telâşla yerinden kalkmıştı. Haykırdı: «Bir dakika Jaffrey! Bir dakika! Stenograf, konuşulanları kaydediyor.» Bir an durdu, sonra sâkin bir tavırla ilâve etti: «Tabiî stenonun odada olanları kaydetmesi, veya biri kalktığı zaman bu hareketi iyice tarif etmesi de şart değil.» Stenografın imasını anlayıp anlamadığını merak ediyormuş gibi çabucak genç adama doğru baktı.

Jaffrey, elini ağır ağır Perry Mason'un yakasından çekti. Avukat, pardösüsünün yakasını düzelttikten sonra, Paul Drake'e döndü: «Paul, Komiser Muavini fena halde kızdı sanırım. Gördüğün gibi beni yakamdan tutup kaldırdı. Kravatımı da buruşturdu. Tam beni yumrukluyacağı sırada...»

Jaffrey, kendinden emin bir tavırla onun sözünü kesti: «Siz öyle sandınız, Mr. Mason. Ben böyle bir şey yapmadım. Sadece elimi omzunuza koydum.»

Tragg, yorgun yorgun içini çekti: «Jaffrey, sana bunları ayrı ayrı sorguya çekmemizi söyledim. Bundan sonra öyle yapmamız daha iyi olur.»

Komiser Muavini, avukata bakarak pis pis güldü: «Haydi bakalım, Mason. Git aşağıda bekle!»

Perry Mason: «Demin Jaffrey dışarı çıktığı zaman» dedi, «herhalde Minerva Hamlin'i getirtmek için Paul'un bürosuna birini yolladı.»

Jaffrey, hiddetle kapıyı açtı: «Defol! Gevezeliğe devam edersen, bu defa 'elimi omuzuna hakikaten koyarım!' Kayıtlar da bunda çok haklı olduğumu gösterir.»

Avukat, müstehzi bir tavırla gülümsedi: «Gidiyorum. Paul, sen de odada olanlar hakkında sorulacak suallerin hepsine cevap ver.» Polisleri selâmlıyarak, dışarı çıktı. Jaffrey kapıyı arkasından öyle şiddetle vurdu ki, duvardaki sıvalar parça parça yere döküldü. Dışarıda bekleyen polis: «Lütfen hole inin, Mr. Mason,» dedi.

Perry Mason, asansörle hole inerek, sâkin bir tavırla kapıya doğru yürüdü. Fakat bu hareket memurların gözünden kaçmamıştı.. Üniformalı bir polis, genç adamın yolunu kesiverdi.

Avukat: «Sorguya çekildim.» dedi. «Gitmemi söylediler.»

— «Bildiklerimi anlattım. Beni hem Komiser Tragg. hem de Komiser Muavini Jaffrey sorguya çekti. Başka ne istiyorsun? İşim var benim.»

— «Belki sizi tekrar sorguya çekmek isterler.»

— «Bana böyle bir şey söylemediler.»

— «Bana da gidebileceğini söylemediler. Böyle bir şeyden bahseden olmadı.»

— «Fakat beni odadan attılar.»

— «O halde holde bekleyin.»

Perry Mason dönerek, 'Müracaat'a gitti. Kâtibin yerini sivil bir memur almıştı. Adam, bir hayli nazikti ama avukatın otelden çıkıp gitmesine yardım etmeğe de pek niyeti yoktu. «Şurada sandalyeler var, Mr. Mason.» dedi. «Sabah gazeteleri de geldi. Belki okumak istersiniz.»

Avukat, gülümsedi: «Teşekkür ederim... Telefon etmem de yasak mı?»

— «Sanmıyorum.»

Genç adam, ilerideki telefon kulübesine girerek, cebinden çıkardığı parayı kutuya attı ve Della Street'in apartmanının numarasını çevirdi. Telefon uzun müddet çaldı. Sonra kızın uykudan boğuklaşmış sesi duyuldu: «Allo? Allo? Kim... kim arıyor?»

Perry Mason: «Uyan, Della,» dedi. «Ateş bacayı sardı.»

— «Şef! Sizmisiniz?»

— «Evet. Telefon yatağının yanında mı?»

— «Evet, Şef.»

— «O halde hemen kalkıp, yüzünü soğuk suyla yıka, ondan sonra konuşalım. İyice kendine gelmen lâzım. Vaziyet vahim. Tam konuşurken, uyuya kalmanı istemiyorum.»

Della, mırıldandı: «Bir dakika!»

Avukat, kulağına gelen seslerden, genç kızın yataktan kalktığını anladı. Bir iki dakika sonra Della dönmüş, «Tamam, Şef,» diyordu. «Uyandım artık. Ne oldu?»

Perry Mason, «Ben Keymont otelindeyim,» diye cevap verdi. «Morris Alburg bana telefon ederek, 721 numaralı odaya gelmemi istedi. Fakat onu göremedim. Morris'in yerine başka biriyle konuştum.»

— «Kadın mı erkek mi?»

— «Kadın?»

— «Yoksa...»

Avukat, telâşla sekreterinin sözünü kesti: «Dikkat! İsim söyleme. Sen beni dinle, daha iyi, Della.»

— «Peki. Anlatın.»

Genç adam, devam etti: «Morris Alburg'la konuştuğumuz gece bize bir ara avukat yerine detektif tuttuğunu söylemişti. Hatırlıyormusun?»

— «Evet, galiba... o... Tamam, hatırladım. Niye sordunuz? Bu mühim mi?»

— «Evet. Alburg'un lokantasındaki kasiyerin evinin telefon numarasını almıştık. Kızın, Morris'in işleri hakkında bir fikri var. Adamın da ona itimad ettiği belli. Şimdi hemen giyin, Della. Bir de taksi çağırt. Sonra Alburg'un kasiyerine telefon ederek, kızdan Morris'in tuttuğu detektifin ismini öğren. Eğer kasiyer bunu bilmiyorsa, ona lokantada buluşmanızı söyle. Kız, Morris'in yazıhanesindeki kasayı açıp, iş defterlerini çıkarsın. Defterdeki isimlerle, rehberin 'Hususî Dedektifler' kısmındaki adları karşılaştır. Bilmiyorum, Morris defterini nasıl tutuyordu. Belki... adamın verdiği çeklerle alâkalı, alfabe sırasıyla hazırlanmış ayrı bir defter bulursun... Belki de Morris ha-

fiyenin ismini başka bir yere yazmıştır... Ne demek istediğimi anlıyormusun?»

— «Merak etmeyin, Şef. Anlıyorum.»

— «Defterleri al ve Morris'in verdiği çeklerdeki isimlerle, detektiflerinkini karşılaştır.»

— «Pek alâ... Böyle bir isim buldum, diyelim. Ondan sonra ne yapacağım?»

— «Beni lokantada bekle. Ben işim biter bitmez gelirim.»

— «Sadece hafiyenin ismini istiyorsunuz değil mi? Detektife telefon edeyim mi?»

Perry Mason: «Bu bir kadının yapabileceği iş değil,» diye cevap verdi. «Bu çetin bir ceviz, Della. Hafiyeyle iyice boğuşacak, hatta adamın gırtlağına basıp istediğimizi öğreneceğiz. Alburg'un lokantasındayken telefon çalarsa, muhakkak aç. Belki ben seni orada ararım.»

Della: «Hemen harekete geçiyorum,» dedi. Sesinden iyice kendine gelmiş olduğu anlaşılıyordu.

Avukat, bir kahkaha attı: «Aferin sana...» Telefonu kapayarak, dışarı çıktı. Holdeki sandalyelerden birine oturup, bir müddet gazeteleri okudu. Sonra da Müracaat'daki sivil memurun yanına gitti. Adam bir hayli endişeli gibiydi, «Telefon konuşmanızı dinlemedim. İnşallah, dışarıyla konuşmanıza müsaade ettiğim için fena bir şey yapmadım. Bana kimse bu hususta bir emir vermedi. Yani, ne 'Telefon ettir,' dediler, ne de 'Ettirme!»

Avukat, gülümsedi: «Canım artık işlerime de karışacak değiller ya. Elbet vatandaşların da bazı hakları var.»

Memur, bir kahkaha attı. Sonra da başını kaldırarak, kapıya doğru baktı. Perry Mason da döndü. Dışarıda bir polis arabası durmuş, içinden fazla sade bir tayyör giymiş olan ciddî tavırlı genç bir kadın inmişti. Yanında da bir memur vardı. Avukat, kadınla polis, holden ilerleyinceye kadar bekledi. Sonra da nazik bir tavırla tebessüm ederek, genç kadının yanına gitti: «Miss Minerva Hamlin?»

Minerva'nın gözleri sevinçle, parladı: «Evet. Benim. Siz, Mr. Mason olacaksınız. Ben...»

Üniformalı polis, hemen aralarına girdi: «Kâfi.

Konuşmayın! Gevezelik yok!»

Avukat: «Ne oluyor?» diye itiraz etti. «Ne biçim işkence bu?»

Memur, homurdandı: «Ne dediğimi duydunuz!» Sonra Minerva Hamlin'i kolundan tutarak, asansöre doğru yürüdü. Bu sırada Müracaat'taki sivil de genç adamın yanına gelmişti. «Affedersiniz, Mr. Mason,» dedi. «Fakat henüz şahitlerle konuşmanız doğru değil!»

Perry Mason, hayretle döndü: «Bu kız, Paul Drake'in yanında çalışıyor. Onu bir iş için tuttum. Şu geçen saatlerin ücretini de yine ben ödeyeceğim.»

— «Biliyorum. Fakat emir böyle.»

— «Bana bu esrarengiz tavırların sebebini anlatırmısınız? Bu kadar itinayla hazırlanan tuzağa kim düşecek? Neden beni burada tutuyor, çıkıp gitmeme müsaade etmiyorlar?» Avukat, sinirlenmeğe başlamıştı.

Memur, dostça bir tavırla gülmsedi: «Maalesef bu suallerinize cevap veremiyeceğim. Çok iyi bir avukat olduğunuza göre, bunu sizin de bilmeniz lâzım. Haydi gidip, oturun.»

Perry Mason'un gözü, asansörün çıktığı katı gösteren ibredeydi. «Galiba,» diye mırıldandı, «Komiserler şahitleri sorguya çekmek için, 'Gelin odası'nı seçtiler.»

Sivil polis, bir kahkaha attı: «Böyle yerde 'Gelin Odası' olur mu?»

— «Ben de orasını 'Gelin odası' sanmıştım

— «Buradaki odaların hepsi de gelinler için...»

— «Bu otelle başınız çok derde girdi mi?»

— «Bunu komiser muavini Jaffrey'i gördüğünüz zaman ona sorun. O ahlâk zabıtasına mensup. Bu oteli de avucunun içi gibi bilir.»

Perry Mason, «Burada hiç cinayet işlendi mi?» diye sordu.

— «Bu otel öyle bir yer değil. Sadece malûm hâdiselere sahne oluyor. Sonra...»

— Santralda bir ışık yandı, söndü. Memur, kulaklıkları takarak, «Evet?» dedi. Ne var??... Hemen, şimdi?... Peki, kendisini yukarıya gönderirim.» Perry Mason'a döndü, 'Sizi yukarıda, aynı yerde bekliyorlar. Hani şu, 'Gelin

odası'nda.»

Avukat, başını salladı, «Pek âlâ.»

— «Size itimad edebilirim, değil mi Mr. Mason? Her halde keşfe çıkmağa kalkmadan, komiserin yanına gidersiniz... Yoksa yanınıza bir memur verip...»

Perry Mason, «Merak etmeyin,» dedi. «Hemen yukarı çıkarım.»

— «Odanın nerede olduğunu biliyorsunuz.»

— Tabiî.»

— «Haydi öyleyse. Sizi bekliyorlar.»

Avukat, duvardaki düğmeye bastı. Asansör gelince, sakin bir tavırla içeri girerek, kapıları kapadı ve birinci kata çıktı. Koridorda yine üniformalı bir polis bekliyordu. Baş parmağıyla, arkasındaki kapıyı işaret etti, «Onlar da sizi bekliyorlardı, Mr. Mason.» Genç adam, başını sallıyarak, odaya girdi. Tabii yine stenografın defterine çabucak bir göz atmağı da unutmadı. Defter, yarıya kadar dolmuştu. Bundan da, sandalyesinde yarı baygın bir halde oturan Paul Drake'in iyice sorguya çekilmiş olduğu anlaşılıyordu. Hafiye, eliyle genç kadını işaret ederek, «Perry,» dedi. «Geceleri santrala bakan arkadaş... Miss Minerva Hamlin.»

Kadın, işinin ehli olmakla övünen kimselere has o ciddî ve sakin tavırla selâm verdi, «Nasılsınız, Mr. Mason?»

Avukat, Tragg'e döndü, «Miss Hamlin'in buraya benim yüzümden gönderildiğini sana söyledim. 721 numaralı odaya gelen kadının kim olduğunu öğrenmek istiyordum.»

Komiser muavini Jaffrey homurdandı, «Malûm, malûm.»

Tragg, cebinden bir fotograf çıkardı, «Miss Hamlin, size bir sual sormak istiyoruz. Bu sual hem Paul Drake ve hem de sizin için son derecede ehemmiyetli. Cevap vermeden evvel iyice düşünün.»

Genç kadın, gururla dikleşti. «Ben daima dikkatle hareket ederim.»

Tragg, «Size şunu da söyliyeyim,» dedi. Bu otelde bir cinayet işlendi. Bu vakayı tahkik ediyoruz. Bazı hâdiselerden vaktimizin pek az olduğunu da anladık. Sizi tehdit etmek istemiyorum, Miss Hamlin. Fakat şunu bilin.

Bizi şaşırtmağa veya boş yere vaktimizi almağa kalkarsanız, sizin için hiç iyi olmaz. Yalan beyanda bulunmanın cezasını her halde biliyorsunuz.»

Minerva Hamlin, kat'î bir tavırla başını salladı.

Jaffrey, hemen atıldı. «Bir dakika! Şu işi doğru dürüst yapalım!»

— «Ne demek istiyorsun, Jaffrey?»

— «Minerva Hamlin bize resimdeki şahsın kim olduğunu söyleyecek. O belki dürüst bir kızdır... Belki de değildir. Ben bu oteli çok iyi bilirim, Tragg. Buraya belki yüz defa geldim. Buraya sokak fahişelerinden sosyete kadınlarına kadar herkes düşer... Geceleri Müracaat'da çalışan Frank Hoxie'nin bir tek meziyeti vardır. Gördüğü bir çehreyi bir daha unutmaz... İstersen fotoğrafa o da baksın. Eğer resimdekini görmüşse, hemen hatırlar. Hattâ o kimse haftalar önce holden çabucak geçmiş olsa bile...»

Tragg, başını salladı, «Pek âlâ. Onu buraya çağırtalım. Fakat Miss Hamlin...»

Jaffrey, mânalı mânalı gülümsedi, «Evvelâ Frank Hoxie'yle konuşalım. Resmi önce ona gösterelim. Böylece kadının kim olduğunu kat'î surette öğreniriz.»

Komiser, bir an tereddüt etti. Sonra da telefona doğru uzandı. Santraldaki memura, «Kâtip Frank Hoxie'yi buraya gönder,» dedi. «Evet... Evet... Hemen gönder...» Âhizeyi yerine bıraktı.

Jaffrey, kendi kendisine konuşuyormuş gibi bir tavırla, «Tabiî buranın da kabahati yok.» diye mırıldandı. «Bina iyice eskimiş... Kimsenin para verip, oteli eski lüks haline sokmağa niyeti yok... Yer fena... Otelin adı çıkmış... Üstelik eşyalar da çok pahalı... Bana ellerinden geleni yaptıklarını söylediler. Onlara inandım. Zira bir otelin adı çıktı mı, artık oraya muayyen tipte müşteriler gelir. Buna mâni de olamazsınız.»

Tragg, «Evet,» dedi.

Perry Mason, sakin bir tavırla, sordu, «Resim, tanıdık birinin mi?»

Jaffrey, omuzunu silkti, «Biz ne bilelim?»

— Belki bunu size ben söyleyebilirim.»

Komiser muavini, pis pis güldü, «Odaya gelen ka-

dının kim olduğunu söyledin mi?»

Avukat, omuzlarını kaldırdı, «Kim olduğunu bilmiyorum ki.»

— «Kadın sana 'Dixie Dayton olduğunu söyledi, değil mi?»

Genç adam, bir şey söyleyecekti, Fakat sonradan vazgeçerek, döndü.

Jaffrey, homurdandı, «Biraz sonra senin icabına da bakacağım. Elimizde bir hayli koz var... Bunun alelâde bir cinayet olduğunu sanma, Mason. Bu, öldürülen bir polisle alâkalı bir vak'a! Dixie Dayton'u muhakkak bulacağız. Kız, Claremont'u öldüren Tom Sedgwick'in sevgilisi. Tabiî biz bir avukata hangi dâvaları alması, hangilerini almaması lâzım geldiğini söyleyemeyiz. Fakat lüzum görürsek, hususî bir detektifi iyice sıkıştırırız. Bu sefer lüzum da gördük!»

Perry Mason, omuzunu silkti, «Tragg, bu husustaki düşüncelerimi biliyor. Bir polisin kaatilini müdafaa etmek niyetinde değilim.»

Komser muavini, genç adamı tepeden tırnağa kadar süzdü, «Müdafaa etmek niyetinde değilmiş!»

Avukat, «Fakat,» diye devam etti. «Kaatilin kim olduğunu nereden biliyorsunuz? Suçlu her şeyi itiraf etti mi?»

Jaffrey, kindar bir tavırla güldü, «Bu numarayı bilirim. Siz avukatlar daima bundan bahsedersiniz. Bir insan, suçlu olduğu ispat edilinceye kadar masum sayılır. Her vatandaşın jüri tarafından muhakeme ve bir avukat tarafından da müdafaa edilmeğe hakkı vardır. Suçlunun dâvasını üzerine almazmış! Bak hele! Kanun, müvekkilinin müdafaasını bitirinceye kadar onun masum addedilmesi lâzım geldiğini söylüyor. Veya...»

Tragg, hiddetle onun sözünü kesti, «Jaffrey, konuşmalarımız tahkikata münhasır kalsa, daha iyi olur. Stenografın odada konuşulanları kelimesi kelimesine yazdığına dair rahatça yemin edebilmesi lâzım. Sonra upuzun ifadeler hiç hoşuma gitmez.»

Perry Mason, gülümsedi, «Sonra komiser muavini Jaffrey'in lüzumsuz sözler söylediğinin, çizmeden yukarı

çıktığının öğrenilmesini de istemiyorsun.»

Komiser, içini çekti, «Jaffrey'i kızdırıp, ileri geri konuşmasına sebep olacak, sonra da hâkimin emriyle ifadeleri mahkemede okutacaksın. Tabiî bu suretle Jaffrey'i paçavraya çevireceksin. Bunu her ikimiz de biliyoruz, Mason.»

Avukat, mübalâğalı bir nezaketle eğildi, «Haksızlık ediyorsun, Tragg.»

Jaffrey, müstehzi bir tavırla, «Değil mi ya?» dedi.

Üniformalı polis kapıyı açtı ve Mason'un otele ilk geldiği zaman gördüğü uçuk yüzlü, zayıf genç içeri girdi. Kâtibin polislerden bir hayli sıkıldığı anlaşılıyordu.

Komiser muavini, «Frank,» diye söze başladı, «Korkacak bir şey yok. Cinayetle bir alâkan olmadığını biliyoruz. Bu seferki hâdise, ahlâk zabıtasının baskınına da benzemiyor. Cinayet bu! Senin polise yardım etmeğe hazır olduğundan eminim.»

Frank Hoxie, usulca başını salladı.

Jaffrey, konuşmasına devam etti, «Sana doğru dürüst muamele edileceğini de söyliyeyim. Bunun için elimden geleni de yapacağım. Kimse seni ezmeğe kalkmıyacak. Bu bey, cinayet şubesinden komiser Tragg. Sana bir fotoğraf gösterip, resimdeki kadının kim olduğunu soracak. Ona hâfızanın çok kuvvetli olduğunu, gördüğün bir çehreyi bir daha unutmadığını, isimleri de daima hatırladığını anlattım.»

Frank Hoxie, hafifçe tebessüm etti, «Ben elimden geleni yapıyorum. Bence bir otel kâtibi, müşterilere isimleriyle hitap edebilmelidir. Tabiî onlar isimleriyle çağrılmayı istiyorlarsa...»

Jaffrey, güldü, «Malûm... Bu iş için John Smith adını hatırlaman kâfi. Zira otele gelen müşterilerin yüzde doksanı isimlerinin John Smith olduğunu iddia ediyorlar...»

— «Af edersiniz, Mr. Jaffrey. O son seferdenberi oteli doğru dürüst idareye çalışıyoruz. Bahsettiğim hâdisede de bizim bir suçumuz yoktu.»

Komiser muavini, başını salladı, «Biliyorum... Sana takılıyordum, Frank. Haydi. Şu fotoğrafa bir bak...»

Tragg, resmi uzattı. Kâtip, fotoğrafa bir an baktıktan sonra, «Evet,» dedi.

— «Bu kadını gördün mü?»

— «815 numaralı odayı o tuttu.»

Tragg, «Odayı kadın kendisi mi istedi?» diye sordu.

— «Hayır, odayı bir erkek tuttu. Baldızı Mrs. Madison Kirby'nin Los Angeles'e gezmeğe geldiğini söyledi.»

— «Fakat 815 numaralı odada bir kadın kalıyordu değil mi?»

— «Evet. Resimdeki kadın. Ona anahtarı verdiğimi gayet iyi hatırlıyorum.»

— «Bundan emin misin? Hiçbir şüphen yok mu?»

— «Yok, efendim.»

Komiser, muzafferane bir tavırla, «Tamam,» dedi. «Miss Hamlin, şu fotoğrafa bir de siz bakar mısınız? Resimdeki kadının aradığımız kimse olduğundan eminiz.. Fakat onu siz de hatırlarsanız, işlerimiz kolaylaşır.»

Perry Mason, hemen atıldı, «Bir dakika. Bir şahsın kim olduğunu anlamanın muhtelif yolları vardır. Fakat bu şekilde...»

Tragg, bağırdı, «Kâfi. Dinleyicilerin bu işe karışmasını istemiyoruz, Mason... Miss Hamlin, lütfen şu fotoğrafa bakın. Söylenilen sözlerin tesirinde kalmanızı arzu etmiyorum. Bana yalnız şu kadarını söyleyin kâfi: Resimdeki, 721 numaralı odadan dışarı fırlayıp, sekizinci katta çantasından bir anahtar çıkaran ve 815 numaralı odaya giren kadın mı?»

Minerva Hamlin, fotoğrafı alarak dikkatle baktı. Sonra da kaşlarını çekerek, «Tabiî,» dedi, «ben...»

Jaffrey, söze karıştı, «Bazı kimselerin fotoğrafları kendilerine hiç benzemez. Böyle resimleri iyice tetkik ettikten sonra bir karar verebilirsiniz. Siz de şu fotoğrafa uzun uzun bakın, Miss Hamlin. Bu mesele çok mühim. Hepimiz için ayrı ehemmiyeti var. Hemencecik 'Evet' veya 'Hayır' demeyin. Eğer kadın o değilse, sizi zorlayarak 'Evet' dedirtecek değiliz. Fakat kadını tanımamazlıktan gelip, son radan pişman olacağınız bir şey yapmanızı da istemiyoruz.»

— «Zannedersem... Zannedersem... Bu... Bu..., aynı kadın.»

Jaffrey, tekrarladı, «Resme iyice bakın. Dikkatle tetkik edin.»

— «Ettim, ettim. Bence bu bahsettiğimiz kadın.»

Tragg, «Bu kâfi değil,» dedi. «Daha kat'î bir şekilde konuşamaz mısınız?»

— «Size resimdekinin o kadın olduğunu söyledim.»

— «Siz pek hatâ yapmazsınız değil mi? Zeki, işini bilir bir kız olduğunuz belli.»

— «Hatâ yapmamağa çalışırım.»

— «Kararlarınız da kat'iidir, öyle değil mi?»

— «Öyle olduğunu umuyorum.»

Jaffrey, «Pek âlâ,» diye atıldı. «Şimdi kararlarınızı bir tarafa bırakalım. Resimdeki, bu gece otelde gördüğünüz kadın mı, yoksa değil mi, onu söyleyin.»

Minerva Hamlin, başını kaldırdı, «Zannedersem...» Sonra Jaffrey'in müstehzi bir tavırla güldüğünü farkederek durakladı.

Tragg, «Evet?» dedi.

Minerva, kat'î bir tavırla başını salladı, «Evet. Bu odadan çıkarken gördüğüm kadın.»

Perry Mason, elini uzattı, «Su resme ben de bakabilir miyim? 721 numaralı odaya gelen kadını en iyi ben gördüm. Miss Hamlin, onu tetkik etmek fırsatını bulamadı. Zira o...»

Tragg, genç adama, «721 numaralı odaya gelen kadın kimdi?» diye sordu.

Avukat, içini çekti, «Bilmiyorum.»

Jaffrey, Minerva Hamlin'e dönmüştü, «Fotoğrafın arkasına adınızı yazın.»

Komiser ilâve etti, «Tarihi de...» Genç kadın, istenileni yaptıktan sonra Tragg, fotoğrafı Frank Hoxie'ye uzattı. «İsmini yaz.»

Kâtip, çabucak imzasını attı.

Jaffrey, «Tarihi de at,» diye mırıldandı.

Perry Mason, «Tragg, resme bakmama müsaade edersen...» dedi.

Jaffrey, ayağa fırladı, «Buraya bak, Mason. Avukat olduğun için bazı şeylerden muafsın! Kanunun kaçamak noktalarını biliyorsun. Bize malûmat vermemek için elinden geleni yapar, müvekkillerinin mahrem itiraflarını

açıklıyamıyacağını iddia edebilirsin. Seni sıkıştıramayız. Sana sadece şunu soracağım: 721 numaralı odaya gelen Dixie Dayton değil miydi? Sana, Morris Alburg'un George Fayette'i öldüreceğini söylemedi mi?»

Avukat, şöyle bir doğruldu, «İki noktaya işaret etmeme izin verir misiniz, Mr. Jaffrey? Ya odaya gelen kadın Dixie Dayton değilse ne olacak? O zaman anlattıklarını delil olarak kullanamazsınız... Kadın, hakikaten Dixie Dayton'du diyelim. Dixie, Morris Alburg'la konuşmuş muydu bakalım? Söyledikleri doğru muydu? Bir ihtimal daha var: Eğer kadın Dixie Dayton'sa ve üstelik benim müvekkilemse, o zaman anlattıklarından hiçbir surette istifade edemezsiniz. Zira bunlar, mahrem itiraf sayılır.»

Jaffrey, «Tahmin etmiştim zaten,» dedi. «Tragg, şu resmi verir misin?» Komiserin uzattığı fotoğrafı, kaparcasına alarak, çabucak iç cebine soktu. «İşte böyle, Mason. Drake, demindenberi işinin başına dönmen lâzım geldiğini söyleyip duruyordun. Artık gidebilirsin. Mason, senin yardımına da ihtiyacımız kalmadı.»

Genç adam, yerinden kımıldamadı bile, «Şu resme bakabilir miyim?»

Jaffrey, pis pis gülmekle iktifa etti.

Tragg, «Sana şu kadarını söyliyeyim, Mason,» diye söze karıştı. «Bu hakikaten Dixie Dayton'un resmi. Robert Claremont'un öldürüldüğü gece, Thomas E. Sedgwick'le beraber Los Angeles'den kaçan Dixie Dayton'un...»

Jaffrey, homurdandı, «Ona bunları neden anlatıyorsun? O bize bir şey söylüyor mu?»

Tragg, «Haksızlık etmek istemiyorum.» dedi.

Komiser muavini, hiddetle başını salladı, «Fakat Mason haksızlık ediyor.»

Tragg, ona aldırmadı. Stenografa dönerek, «Dixie Dayton'un fotoğrafı hakkında söylediklerimi kaydettin mi?»

— «Evet, efendim.»

Komiser mırıldandı, «Âlâ... Mason, bu defa otelden çıkıp gidebilirsin.»

Avukat, «721 numaralı odaya bakabilir miyim?» diye sordu.

Tragg, sadece tebessüm etti. Jaffrey ise haykırdı,

«Ne münasebet!»

Komiser, «Jaffrey,» dedi, «şimdi aklıma geldi. O... Aradığımız şeyi bulmadıkça, Paul Drake'le Mason'u da göndermiyelim.»

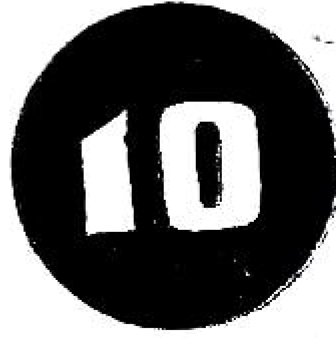
Jaffrey, memnuniyetini belirtecek bir tavırla başını salladı.

Tragg, Minerva Hamlin'e döndü, «Siz gidebilirsiniz. Drake, sen Mason'la holde bekliyeceksin.» Komiser muavini çabucak kapıyı açtı, «Haydi bakalım!»

Perry Mason, koridorda duraklıyarak, Minerva Hamlin'i beklemeğe başladı. Fakat Jaffrey, bunun farkına varmıştı. Dışarı fırlayarak, orada bekleyen üniformalı polise, «Bu kızı aşağı indirip, bir taksiyle büroya yolla,» dedi. «Kimsenin kendisiyle konuşmasına müsaade etme.»

Paul Drake, «Ne oluyor?» diye bağırdı. «Minerva Hamlin yanımda çalışıyor. Ben hemen büroya gidemiyeceğim için kendisine talimat vermem ve...»

Jaffrey, alay etti, «Sen ne istediğini bana söyle. Ben sonra bunları kıza anlatırım!»

Perry Mason'la Paul Drake, holde oturmuş, gözlerini de duvardaki saate dikmişlerdi. Ne kadar sabırsızlandıklarını yüzlerinden anlamak kabildi.

Gün ışığı, büyük kapının camlarından içeriye süzülmeğe başlamıştı. Sokaktan süt arabaları ve kamyonlar

geçiyordu.

Hafiye, Perry Mason'a, «Bunlar ne arıyorlar, Allahaşkına?» diye sordu.

Avukat, omuzunu silkti, «Bilmem ki... Seni çok sıkıştırdılar, değil mi Paul?»

Drake, başını salladı, «Evet, sıkıştırdılar!» Sonra haykırdı, «Hem de nasıl? Hem de nasıl!»

— «Onlara ne söyledin?»

— «Tavsiyeni dinledim, Perry. Bir şey saklamağa kalkmadım.»

Perry Mason, «Odada mikrofon olduğundan eminim,» dedi. «Bana kalırsa Morris Alburg oraya bir şahit getirecekti. Benim adamı sorguya çekmemi, söylenilenlerin de plâğa alınmasını istiyordu. Yandaki veya yakındaki bir odada böyle bir cihazın bulunduğundan eminim. Hattâ bu hususta iddiaya bile girerim.»

— «Senin böyle bir şey düşündüğünü anlamıştım.»

Perry Mason, arkadaşına baktı, «Sordukları sualler o kadar yerindeydi ki. Tragg'le Jaffrey'in boş atıp dolu tutmağa çalışmadıkları anlaşılıyordu. Oraya stenografı oturttuktan sonra, malûm sualleri sormağa başlayınca, lisansını elinden almağa çalıştıklarını farkettim. İşte bu yüzden her şeyi söylemeni istedim.»

Paul Drake, «Odada olanların hepsini biliyorlardı,» diye içini çekti. «İyi tahmin ettin, Perry. Doğrusu ben evvelâ pek emin değildim. Fakat rujla yazılan yazılar hakkında sual sormağa başlayınca haklı olduğunu anladım.»

Avukat, kaşlarını çattı, «Şimdi mesele şu, Paul: Konuşmalar ne zaman plâğa alınmağa başlandı? Tragg'le Jaffrey, her şeyi biliyorlar mı?»

Hafiye, cevap verdi, «Galiba bilmedikleri bazı şeyler var, Perry. Zira sen odaya girdikten sonra neler olduğunu öğrenmeğe çalıştılar. Bu hususta ne bildiğimi sorup durdular.»

— «Sen ne söyledin?»

— «Ne biliyorsam onu. Allahtan fazla bir şey bilmiyordum, Perry.»

Avukat, «Paul,» dedi. «bu şehirde fazla detektif yok. Bir konuşmayı plâğa veya tape'e almak isteseydin, hangi büroya müracaat ederdin?»

— «Her büroda ses alma cihazı var. Tabiî gayet dikkatli davranır ve bunu her yerde kullanmayız. Hepimizde, tape'ler, mikrofonlar bulunur. Tabiî büyük bürolar, en modern âletlerden de alırlar.»

— «Neden bahsediyorsun, Paul?»

— «Şu yeni cihazlardan. Bunları istediğin yere koyuyorsun, çalıştırmak için başlarında beklemen şart değil. Makineler otomatik. Sonra içlerinde bir sıra asetat disk var. Biri dolar dolmaz, hemen arkadaki onun yerine geçiyor. Sonra... Cihazlara saate benzer bir mekanizma da takılmış. Odada on saniyeden daha uzun bir sessizlik oldu mu, makine kendi kendine duruyor. Ses gelir gelmez tekrar çalışmağa başlıyor... Bunların sesi devamlı snrette alması da kabil. Meselâ, bir odada yirmi dört saat zarfında neler olduğunu öğrenmek istiyorsun. O zaman, düğmeyi otomatiğe çeviriyorsun. Böylece disk, sadece odada birileri konuşurkendönüyor.»

— «Bu cihazlar iyi çalışıyor mu bari?»

Paul Drake, başını salladı, «Hakikaten iyi çalışıyor, Perry. Tabiî bunlar en son buluşlar. Fakat bu kabil konuşmaların fazla kıymeti yok. Yani... Delil olarak demek istiyorum. Zira iki mükâleme arasında ne kadar zaman geçtiğini tâyin imkânsız. Sonra, konuşmanın mikrofonun konulduğu odada yapıldığına dair yemin edecek şahit de bulunmuyor... Üstelik, herhangi bir kimsenin, cihazın bulunduğu yere girerek, mükâlemeler arasındaki fâsılaları uzatıp kısaltması da pek âlâ kabil.»

Perry Mason, «Tabiî,» diye mırıldandı. «Fakat bu usulle kontrol... Vay, vay. vay! Tragg geliyor. Hayatından da pek memnun!»

Asansörden çıkan komiser, avukatla hafiyenin yanına geldi, «Sizi rahatsız ettiğim için çok müteessirim; fakat vaziyeti biliyorsunuz. Bir cinayet bu!... Neyse, işler yolunda. Artık gidebilirsiniz.»

— «Teşekkür ederim.» Drake, hemen yerinden fırlayarak kapıya doğru gitti.

Perry Mason ise geride kalmıştı, «Arkadaşın Jaffrey, eski tip polislerden.»

— «Jaffrey'in mücadele ettiği şeylerle karşılaşsaydın, sen de onun gibi olurdun.»

— «Esrarı aydınlattınız mı?»

Tragg, bir an tereddüt etti, sonra da, «Sana bir şey söyliyeyim, Mason,» dedi. «Bunu nasıl olsa gezetelerde okuyacaksın. Onun için şimdiden öğrenmende bir mahzur yok.»

— «Dinliyorum.»

— «Aynanın arkasına rujla yazılan numara George Fayette'in arabasının. Adam bunu Herbert Sidney Granton adına kaydettirmiş... Zaten Fayette'in son takma ismi de buydu... Bahsettiğim arabayı nihayet bulabildik. Sağ kapıda bir kurşun deliği var. Yani otomobilin içinden dışarı ateş edilmiş. Dixie Dayton'u evvelâ kaçırmağa, sonra da öldürmeğe teşebbüs ettikleri zaman bu arabanın kullanılmış olduğu anlaşılıyor.»

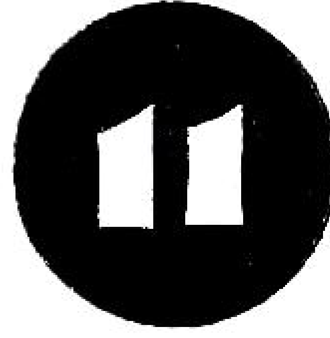
Perry Mason, «Fakat arabayı kullanan Fayette değildi,» diye cevap verdi.

Komiser başını salladı, «Evet. Otomobilin içinde parmak izi aratıyoruz. Çok geçmeden arabayı kimin kullandığını da öğreneceğiz.»

Avukat, düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı.

Tragg, devam etti, «Doğrusu ben şahsen Morris Alburg'nu George Fayette'den evvel davranmağa kalkmasını haklı buluyorum. Bu aslında nefsi müdafaa da sayılır. Fayette korkunç bir herifti. Tabiî biz Morris Alburg'un peşindeyiz. Ama George Fayette dolayısıyla değil, Dixie Dayton'la alâkası olduğu için. Dixie Dayton, Tom Sedgwick'in nerede olduğunu söyleyinceye kadar, müvekkillerini iyice sıkıştıracağız, Mason. Bunu böyle bil.»

Genç adam, mırıldandı, «Ben de yeni bir şey söyleyeceksin, sanmıştım.» Dönerek kapıya doğru yürüdü.

Perry Mason, Drake'e, «Paul,» dedi. «Bürona git, santraldaki kızla konuş. Resimdekinin odadan çıkan kadın olduğundan emin mi?»

Arabasına binmekte olan hafiye bir an durakladı, «Kızın yanlışlık yaptığını mı sanıyorsun?»

— «Sanmıyorum, bundan eminim.»

— «Minerva, alkı başında bir kızdır, Perry.»

Avukat, omuzunu silkti, «Dinle, Paul. Odaya mikrofon konmuştu. Biz bunun farkına bile varmadık. Tabiî bundan da işin bir profesyonel tarafından, ustalıkla yapılmış olduğu neticesini çıkarabiliriz.»

Paul Drake, kaşlarını kaldırdı, E?»

— «Bildiğin gibi Morris Alburg o odada buluşmamızı istedi. O halde mikrofonu ya Morris koydurmuştu... Ya da başkası.»

Hafiye, «Morris'in koydurtmadığını farzedelim,» diye başladı.

Perry Mason, başını salladı, «Ben buna pek ihtimal vermiyorum, Paul. Hâdiseler bu faraziyeyi desteklemiyor.»

— «Neden?»

— «Morris, kendisiyle o odada konuşmamı söyledi. İstediği bir şey vardı... Şahidi sorguya çekmemi, bu mükâlemenin plâğa alınmasını arzu ediyordu. Son kozunu oynamağa karar vermiş, mizanseni ona göre hazırlamıştı. Sonra başına bir şey geldi...»

— «E?»

Avukat, arkadaşına baktı, «Olanları şöyle bir düşünsene, Paul. Anlaşıldığına göre Morris'le Dixie Dayton, çok samamiydiler. Bu işe birlikte girişmişlerdi. Şimdi... Yanıma gelen hakikî Dixie Dayton olsaydı, odaya mikrofon

konulduğunu bilirdi. Morris bunu kızdan saklıyacak değildi ya... Üstelik kız, dâvalarını alacağım için bundan bana da bahsederdi. Bahsetmek istemedi diyelim, hiç olmazsa Morris'in George Fayette'i öldüreceğini açık açık söylemezdi.»

Paul Drake, «Bu söylediklerin çok mantıkî,» diye mırıldandı.»

Perry Mason, devam etti, «Diğer taraftan, Dixie Dayton'un başına bir şey geldiğini, Morris Alburg'u zorla bir yere kapadıklarını ve o kadını da beni oyalamak için gönderdiklerini farzedelim. Üstelik hepsi de benim Dixie'yi hiç görmediğimin farkındalardı. Kadın, George Fayette'in öldürüldüğünü veya öldürülmek üzere olduğunu biliyordu, müvekkillerimi müthiş bir tuzağa düşürmek için ne yapacaktı? Tabiî o şekilde konuşacak ve Morris'in Fayette'i öldüreceğini söyleyecekti.»

— «O halde kadının hakikî Dixie Dayton olmadığından eminsin?»

Avukat, Evet' der gibi başını salladı.

Hafiye içini çekti, «Hakikaten çok mantıkî. Ah, şu resmi biz de görebilseydik!»

Perry Mason'un çok düşünceli bir hali vardı. «Paul, Paul! Bu iş zannettiğimiz kadar basit değil. Mühim bir dalavere dönüyor. Fayette, basit bir 'âlet'ten başka bir şey değildi! Dixie Dayton'u yakalamağa kalkıp, işi yüzüne gözüne bulaştırınca vaziyeti tehlikeye girdi. Üstelik budala gibi yazıhaneye gelip, Dixie hakkında malûmat almak için sigorta memuru olduğunu söylediği ve sonra da bir gece evvel kendisini takibe çalışan kadının sekreterim olduğunu anladığı zaman, hayatı tehlikeye de girdi. Sonra... Kızı kaçırmak için onun arabası kullanılmıştı. Otomobilin numarasını bilenler de vardı. Tabiî bu sebepten polis kendisini iyice sorguya çekecek, sıkıştıracaktı.»

— «Yani, George Fayette'i kendi arkadaşları mı temizledi?»

Avukat, «Morris Alburg, otel odasına girip, Fayette'i soğukkanlılıkla öldürecek bir tip değil,» dedi.

Paul Drake, hemen itiraz etti, «Ümitsiz bir vaziyete düştükleri zaman insanların ne yapacakları hiç belli olmaz.»

Perry Mason, «Bunu biliyorum,» diye cevap verdi. «Fakat meseleye bir de şu zaviyeden bakalım, Paul. Belki Morris'le Dixie Dayton için mükemmel bir tuzak hazırlanmıştı. Lokantacıyla kız beni 721 numaralı odada beklerken, içeri tabancalı bir adam girdi ve onları otelden götürdü.»

Hafiye, atıldı, «Bu da pek melodramatik, Perry. Daha önce sen de söyledin. Bu daha ziyade filmlerde görülen sahnelere benziyor.»

Avukat, eliyle bir işaret yaptı, «Belki odaya bir değil, birkaç kişi girdi, Paul. Sonra Morris'le Dixie'yi otelin holünden geçirip dışarı çıkardıklarını da kat'î olarak bilmiyoruz.»

— «Bu doğru.»

Perry Mason, «Şimdi, hâdiseye hukukî zaviyeden bakalım,» diye devam etti. «Mahkemede neler olacağını tahmine çalışalım. İçeri bir sahtekâr girmiş ve kendisiyle birlikte hâdiseye karışmış olan Morris'in, Fayette'in kendisini öldüreceğinden korktuğunu, bu tehlikeden kurtulmak için daha evvel harekete geçip, adamı ortadan kaldıracağını söylemişti. Üstelik, kadın bunu gayet makul bir şekilde anlatmıştı. Mukabil hücumdan bahsetmiş, ortaya bir 'nefsi müdafaa' meselesi atmıştı.»

— «E?»

Avukat, içini çekti, «Bu konuşma plâğa alındı. Bu plâklar şimdi poliste. Sonra senin santralcıyla otelin kâtibi de odadan çıkan kadının Dixie Dayton olduğunu iddia ettiler. Ceset de onun odasında bulundu. Artık bir avukat, Dixie'yi nasıl müdafa edebilir?»

Hafiye, hafif bir ıslık çaldı, «Bak bu hiç aklıma gelmemişti. Dixie Dayton'u gaz odasından kurtarman imkânsız!»

Perry Mason, «Tabiî,» diye cevap verdi. «Ben odaya gelen kadının Dixie Dayton olmadığından eminim. Minerva Hamlin'in müthiş bir hatâ yapmasını da istemiyorum. Haydi git, onunla konuş, Paul. Ben de sonra gelirim.»

— «Sen benimle gelmiyor musun, Perry?»

«— Hayır. Sen arabana bin, ben de kendiminkine atlıyayım. Gideceğim yerler, halledeceğim meseleler var. O odaya mikrofonu yerleştiren şahsı bulmam lâzım. Polisin neler bildiğini ve nelerden haberi olmadığını da öğren-

mem şart.»

Paul Drake, arkadaşının kolunu tuttu: «Polis bu işte seni atlatır, Perry. Odada hakikaten mikrofon varsa, bunu yerleştiren hafiyeyi çabucak bulur...»

Avukat, cevap verdi: «Belki bulurlar, belki de bulamazlar. Vaktimiz az, Paul. Ama polisin de fazla zamanı yok. Haydi, sen büroya git. Ben de bir iki dakika sonra gelirim.»

Paul Drake, başını sallayarak, arabasına atladı ve gaza bastı. Perry Mason da kendi otomobiline binerek, yoldan ağır ağır ilerledi ve nihayet içinde telefon kulübesi olan sabahçı kahvelerinden birinin önünde durdu.

Umduğu gibi telefona Della Street cevap verdi.

— «İşe başladın mı, Della?»

— «Buraya yeni geldim, Şef. Kasiyer de yanımda. Kızı yataktan kaldırıp buraya getirinceye kadar canım çıktı. Sonra...»

— «Kasayı açtınız mı?»

— «Evet. Fakat kız detektifi hatırlamıyor. Alburg da verdiği çekler için düzgün bir defter tutmamış. Yalnız bir sürü dip koçanı bulduk. Bunlardaki isimleri okuyor ve rehberdeki hafiyelerin adlarıyla karşılaştırıyoruz. Güç bir iş bu. Aradığımız ismi bulursak, nereye telefon edeyim?»

Perry Mason: «Ben oraya gelinceye kadar bekle,» diye cevap verdi. «Fakat hafiyeyi şu bir iki dakika içerisinde bulursanız, o zaman Paul Drake'in bürosuna telefon et. Orada biraz işim var. On beş yirmi dakika sonra da lokantaya geleceğim.»

— «Pek alâ. Biz araştırmaya devam edelim. Fakat Şef, bu iş bir hayli güç. Morris, malzeme ve et parasını, garsonların ücretini, her şeyi her şeyi çekle ödemiş. Onun için burada yüzlerce dip koçanı var.»

Avukat, hafifçe güldü:

— «Sen elinden geleni yap, Della. Ben de biraz sonra gelir, yardım ederim. Evvelâ halletmem lâzım gelen bir iki mesele var... Şimdilik allahaısmarladık!»

Genç kız da, «Güle güle.» diyerek telefonu kapadı.

Perry Mason, tekrar arabaya atlayarak, yazıhanesine gitti. Otomobili, bomboş olan park yerine bıraktıktan

sonra binadan içeri girdi. Asansörün düğmesine bastı.

Gece bekçisi, «Gün aydın, Mr. Mason,» diye gülümsedi. «Bakıyorum çok erkencisiniz.»

Avukat da tebessüm etti: «Geç bile kaldım. Paul Drake yukarı çıktı mı?»

— «Evet, beş on dakika önce.»

Perry Mason: «İyi,» dedi. «Haydi beni çıkarıver.»

Bekçi, meraklanmıştı: «Pek mühim bir hâdise oldu galiba.»

Genç adam, asansördeki defteri imzaladı: «Galiba...»

Perry Mason, yazıhanesinin bulunduğu katta iner inmez, doğru Paul Drake'in bürosuna gitti. Bekleme odasının kapısını açar açmaz, hayretle durakladı. Paul Drake, müthiş bir hiddetle Minerva Hamlin'e bakıyordu. Santralde oturan kız ise iyice dikleşmiş, dudaklarını da nefretle büzmüştü.

Hafiye, başını kaldırdı: «Merhaba, Perry. Muvaffak olamadım.»

Minerva Hamlin, hiddetle: «Bu ziyaretin sebebi, bana tesir ederek, söylediklerimi değiştirtmek arzusu mu?» diye sordu. «Herhalde bu büroda çalışanlar yalancı şahadette de bulunmak zorundalar.»

Perry Mason, kadına şöyle bir baktı: «Yavaş! Fazla ileri gitmeyin! Yalan söylemenizi isteyen yok!»

— «Mr. Drake, resimdeki kadını tanıdığımı söylediğim zaman yanılmış olduğumu iddia ediyor.»

Avukat, «Bir dakika,» diye atıldı. «Hemen münakaşaya başlamıyalım. 721 numaralı odadan çıkan kadının hüviyetini tesbit etmemiz şart. Mühim bir mesele bu!»

— «Ben zannettiğiniz kadar aptal değilim, Mr. Mason. Bu meselenin mühim olduğunu da biliyorum.»

Perry Mason: «O kadın bana Dixie Dayton olduğunu söyledi,» dedi.

— «Kadının kim olduğunu bilmesi tabiî bir şey değil mi?»

Avukat, devam etti: «Fakat odaya bir sahtekâr da göndermiş olabilirler. Bu bazı kimselerin çok işine gelir.»

Minerva Hamlin, buz gibi nazarlarla genç adamı süzdü, fakat ona cevap vermek tenezzülünde de bulunmadı.

Perry Mason: «Bize mükemmel bir şekilde yardım ettiniz,» dedi. «En sıkışık bir anda otele gelip...»

— «İltifata lüzum yok, Mr. Mason.»

— «Bunlar iltifat değil, Miss Hamlin. Size istediğimizi mükemmel bir şekilde yaptığınızı söylüyorum. Fakat... 721 numaralı odadan çıkan kadının peşine takılabilmek için hizmetçi kılığına girmek zorunda kaldınız. Nazarı dikkati çekmemeniz lâzımdı. Zaten muvaffakiyetiniz de buna bağlıydı.»

— «Bunu kabul ediyorum.»

Genç adam, kadına doğru eğildi: «O halde odadan çıkan kadını dikkatle tepeden tırnağa kadar süzecek vaziyette değildiniz.»

— «Onu süzmem şartmıydı?»

— «Yukarki katın koridorunda da kadının peşinden gittiniz.»

— «Evet, gittim.»

— «O halde onun yüzünü pek az görebildiniz.»

— «Yüzünü gayet iyi gördüm.»

— «Fakat kadına ancak bir iki saniye bakabildiniz.»

— «Mr. Mason neyi ispata çalışıyorsunuz? Benim budala veya yalancı olduğumu mu? Yoksa hem yalancı ve hem de budala olduğumu mu sanıyorsunuz?»

Perry Mason, sabırla: «Hayır,» diye cevap verdi. «Size sadece bazı hakikatlerden bahsediyorum. Kadını pek az gördünüz, bu yüzden fotoğrafın ona ait olduğunu iddia edemezsiniz. Kadınla karşı karşıya gelmiş olsaydınız...»

— «Fotoğraftakinin 721 numaralı odadan çıkan kadın olduğundan eminim. Üstelik kadın derhal 815 numaralı odaya gitti, çantasından da anahtar çıkardı. Kâtibin söylediklerini duydunuz. O da resimdeki kadının 815 numaralı odayı tuttuğundan emin.»

Avukat: «Mesele de bu ya,» dedi. «Size, belli etmeden, gizlice baskı yaptılar. Fotoğrafı evvelâ Frank Hoxie'ye göstermelerinin sebebi buydu. Tesir altında kalmanızı istiyorlardı. Kâtip, fotoğraftaki kadının 815 numaralı odayı tuttuğunu kat'î bir ifadeyle söyleyince, siz de tabiî olarak...»

— «Mr. Mason, ben kolay kolay tesir altında kal-

mam. Kararlarımı kendim veririm. Hiç bir zaman da yanılmam. İfademi değiştirtmeğe kalkmanızı hiç tasvip etmediğimi de söyleyebilirmiyim?»

Perry Mason, derin bir nefes aldı: «Yarabbi! Miss Hamlin, ifadenizi değiştirtmeğe çalışmıyorum! Bu mevzuda emin olmanız lâzım geldiğini, meselenin çok mühim olduğunu, kadına yan gözle bakmakla kendisini iyice göremiyeceğinizi ve fotoğrafını da hemencecik tanıyamıyacağınızı anlatmağa çalışıyorum!»

— «Ben karar vermesini bilirim, Mr. Mason. Kararlarım da katidir, Mr. Mason.»

Avukat, döndü: «Hakikaten öyle! Gel, Paul. İşimiz var. Bir yere gitmemiz lâzım.»

— «Nereye?»

— «Bunu yola çıktıktan sonra söylerim.»

Paul Drake, durakladı: «Fakat New York'dan telefon edecek ve...»

— «Bırak şimdi bunları!»

Minerva Hamlin, buz gibi bir sesle: «Mr. Drake'i New York'dan aradıkları takdirde kendisini nerede bulabileceğimi bana söylemek niyetinde olmadığınız anlaşılıyor,» dedi.

Perry Mason, sâkin sâkin cevap verdi: «Onu nerede bulacağınızı bilmiyorum.»

Kadın, küstâh bir tavırla omzunu silkerek santrale döndü. Paul Drake'le avukat da koridora çıktılar.

Perry Mason, mırıldandı: «Yarabbi! Ne biçim mahlûk bu! Onu nereden buldun, Paul?»

— «Kendisini bir bürodan gönderdiler, Perry. Doğrusu işinin ehlidir.»

Avukat, istihzayla güldü: «Öyle olduğunu sanıyor. Yalnız karar vermekle kalmıyor, bu kararını sana zorla kabul ettirmeğe de çalışıyor. Hatta bıraksan, senin namına da karar verecek... Haydi, Paul. Morris Alburg'un lokantasına gitmemiz lâzım.»

— «Bu saatte orada kimse yoktur ki.»

Genç adam: «Bilâkis,» diye cevap verdi. «Della Street orada. Morris'in defterlerini gözden geçiriyor. Eğer 721 numaralı odaya mikrofunu koyduran Alburg'sa, o zaman mesele de kolaylaşır. Hiç olmazsa bu sefer polisi at-

latayım!»

Paul Drake, «Fakat,» dedi, «elinde odada mikrofon olduğuna dair kat'î bir delil yok. Sonra...»

— «İşte ben de bu delili bulmağa çalışıyorum. Gel, benim arabaya binelim.»

— «Neden benimkine binmiyoruz, Perry?»

— «İşimiz acele de ondan! Boş yere vakit kaybetmeyelim! Yürü, Paul!»

Hafiye inledi: «Perry, trafik kaidelerine aldırmıyorsan bile hiç olmazsa bana acı. Bu saatte caddeler kalabalıklaşmağa başlamıştır. Kendimizi boş yere tehlikeye atmayalım.»

Perry Mason, başını salladı: «Olur, olur! Bin bakalım!» Araba, park yerinden ok gibi fırlayarak, caddeye çıktı ve sür'atle ilerlemeğe başladı. Adalelerini iyice germiş olan Paul Drake, her kavşakta avukata bakıyor, genç adam ise hızla diğer arabaların arkasından geçiyordu. Nihayet, otomobil fren gıcırtıları arasında Alburg lokantasının önünde durdu.

Perry Mason, kapıya şiddetle vurdu. Biraz sonra Della Street mütebessim bir çehreyle karşılarındaydı.

Avukat, telâşla, sordu: «Bir şey bulabildin mi?, Della?»

Genç kız, «Biraz evvel, Şef,» diye cevap verdi, «elimize 125 dolarlık bir çek koçanı geçti. Morris bunu bir buçuk sene önce Arthur Leroy Fulda adlı bir hususî detektife ver...»

Perry Mason, Paul Drake'e dönmüştü bile: «Onu tanıyormusun?»

Hafiye başını salladı: «Tabiî tanıyorum.»

— «Nasıl bir adamdır?»

— «İyi bir çocuktur. Dürüst olduğundan eminim. O... Perry! Tamam! İşler yolunda!»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Fulda geçenlerde modern bir ses cihazı aldı. Üstelik bu otomatikti... Daha bir kaç gün önce bana bunu anlatıyordu.»

Perry Mason:

— «Fulda nerede oturuyor?» diye sordu.

Drake, «Bürosu...» dedi.

Avukat, onun sözünü kesti: «Evi nerede, evi?»

Della Street: «Ben rehbere baktım,» diye söze karıştı. «Fulda, 1325 East Colter Avenue da oturuyor. Bilmem orası ev mi yoksa apartman mı?...»

Avukat, düşünceli düşünceli, mırıldandı, «East Colter Avenue... Herhalde ev olacak... Della, bürosuna telefon et, bakalım orada mı? Yok, yok! Onun büroda olacağını sanmıyorum! Eğer polis kendisini yakalayıp götürmemişse evindedir. Bunu da Colter Avenue'ya kadar gitmedikçe öğrenemeyiz. Haydi, Paul. Gidelim.»

Della Street: «Ben sizi burada mı bekliyeyim?» diye sordu.

Perry Mason, başını salladı: «Hayır, hayır. İstediğimi buldun. Lokantayı kapayıp, kasiyeri evine gönder. Ondan sonra da bu hâdiseyi unutmağa bak. Ha, sahi, ışıkları da söndür. Eğer kasiyer kahvaltı etmek istiyorsa, kendisini bir yere götürüver. Ona, bu meseleden kimseye bahsetmemesini de söyle.»

— «Kasiyerin gevezelik edeceğini sanmıyorum, Şef. O çok iyi bir kız...»

— «Pek alâ. Biz gidip, Fulda'yı görelim. Teşekkür ederim, Della.»

— «İnşallah aradığınız odur, Şef.»

Avukat: «İnşallah,» diye cevap verdi. «Fakat aradığımızın Fulda olduğundan eminim. Defteri kasaya koy ve bu kapıyı da iyice kitle, Della. Belki polis de biraz sonra buraya gelir. Haydi, Paul, gidelim!»

East Colter Avenue'ya yaklaşırken, geniş bulvardaki sarı ihtar lâmbaları söndü. Bunların yerini yeşil ve kırmızı ışıklar aldı. Perry Mason, işaretlere uyabilmek için derhal yavaşladı ve sonra da East Colter Avenue'ya saparak, aradıkları numaranın önünde durdu.

Paul Drake, esnedi: «Evdekiler henüz kalkmamış...»

Avukat, el fenerini çekerek dışarı fırladı. Kapının önündeki merdivenlerden çabucak çıkıp, zile bastı. Bir müddet bekledi. Zili bir daha... bir daha çaldı. Nihayet kapı açılarak. eşikte pijamasının üstüne rob dö şambr geçirmiş, uykulu suratlı bir adam belirdi. Gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

— «Ne oluyor?»

Paul Drake, ona yaklaştı: «Beni tanıyorsun, Fulda. Seninle bir kaç defa karşılaştık ve...»

— «A, merhaba Mr. Drake. Nasılsınız.»

Hafiye, avukatı işaret etti: «Arkadaşım Perry Mason.»

— «Tanıştığımıza memnun oldum, Mr. Mason. Kılığımı mazur görün... Ne var? Ne oldu? Size yardım edebilir miyim?»

Perry Mason: «Sizinle konuşmak istiyoruz,» diye cevap verdi.

Fulda, kaşlarını kaldırdı: «Şimdi mi?»

— «Şimdi de olsa olur. Sizinle bir saat önce konuşmayı tercih ederdim.»

Fulda, hayretle geriledi. Bir şeyler söylemek istermiş gibi ağzını açtı, sonra da kendini toplayarak. yana çe-

kildi, «Buyurun...»

İçerdeki odalardan birinden bir kadın endişeyle: «Arthur,» diye seslendi. «Ne var?»

Fulda, sabırsız bir tavırla cevap verdi: «Bir şey yok. Sen uyumana bak. İki kişi geldi...»

— «Kim onlar?»

— «Biri detektif arkadaşlardan. Öbürü de...»

İçeriden akseden seslerden kadının yataktan fırladığı ve çıplak ayaklarıyla sağa sola koşuştuğu anlaşılıyordu. Hafif bir gürültü oldu, bir iki saniye sonra da odanın kapısında ayaklarına tüylü terlikler, sırtına da ince bir sabahlık geçirmiş olan bir kadın belirdi.

Fulda, müthiş bir hiddetle, homurdandı: «Rahatsız olduğuna üzüldüm, hayatım! Haydi, git! Yat!»

Kadın, yerinden kımıldamadı bile.

Dedektif, içini çekti: «Karım... Mr. Mason ve Paul Drake. O da benim gibi hususî polis hafiyesi, yavrum.»

Kadın, rahat bir nefes aldı. «Ya? Hususî polis hafiyesi demek?»

— «Evet, evet. Sen sakın endişelenme. Yatıp uyumana bak.» Fulda'nın karısı bir an tereddüt etti. Sonra da Mason'la Drake'e gülümsedi: «Hoş geldiniz... Kahve içermisiniz?»

— «Yavrum, sen yat daha iyi.»

— «Yok yok. Ben hemen kahve yaparım. Otursanıza efendim.»

Fulda, gaz sobasını yakmak için bir düğmeye bastı, «Buyurun, beyler... Anlaşıldığına göre işiniz çok acele.»

Perry Mason: «Evet.» diye cevap verdi. «Vaktimiz az.»

— «Ne kadar zamanınız var?»

— «Bunu ben de bilmiyorum. Siz bana Keymont oteli hakkında bildiklerinizi çabucak anlatın.»

Sigarasını yakmağa çalışan Fulda, elinde kibritle bir an durakladı: «Keymont oteli mi?» Alevi sigarasının ucuna tuttu.

Perry Mason, ilâve etti: «721 numaralı oda. Haydi, çabuk olun. Vakit dar.»

— «Mr. Mason, neden bahsettiğinizi anlıyamadım.»

Mutfağa doğru gitmekte olan Mrs. Fulda, bu söz-

leri duyar duymaz, aralık kapının önünde duraklamış ve dikkatle onları dinlemeğe başlamıştı.

Avukat, nezaketi bir tarafa bıraktı: «Aptallık etme, Fulda. O işi sen yaptın. Odaya mikrofonu sen yerleştirdin. Ben senin otelde ne kadar kaldığını öğrenmek istiyorum. Belki de oraya kendin gitmedin, yerine başkasını gönderdin. Veya...»

Fulda, haykırdı: «Hay Allah! Buraya gelip, beni yataktan kaldırmanızın sebebi bu muydu? Böyle saçma sapan bir sual sormak mı istiyordunuz?»

— «Evet!»

Fulda, hiddetlenmiş gibi bir tavır takındı: «İşte böyle şeylere kızarım! Size söyleyecek bir sözüm yok, beyler! Eğer işim hakkında malûmat almak istiyorsanız, saat dokuzda büroma gelirsiniz. Zaten, size hesap vermek mecburiyetinde de değilim. Madem vaktiniz az, işiniz aceleymiş, sizi fazla tutmayacağım!»

Perry Mason, güldü: «Demek böyle ha?»

— «Evet, böyle!»

— «Tavrını değiştirmeni tavsiye ederim!»

— «Değiştirmek niyetinde değilim.»

Avukat: «Yalan söylediğinden eminim, Fulda,» dedi. «O işi sen yaptın. Bu hâdise bizim için son derece ehemmiyetli. Eğer sen...»

— «Ben sizi tanıyorum, Mr. Mason. Şöhretinizi de duydum. Beni kendi evimde sıkıştırmanıza müsaade edecek değilim. Size kati cevabımı verdim. Bunu değiştirmek de istemiyorum. Anlaşıldı mı? Saat dokuzda büroma gelecekmisiniz?»

Perry Mason, başını salladı: «Hayır.»

— «İyi ya. Siz bilirsiniz. Gelmezseniz gelmeyin.»

— «Sizinle burada konuşacağız.»

— «Konuşmamız. bitti.»

Avukat, hafifçe tebessüm etti: «Evet. Fakat düşündüklerimizin ancak üçte birini söyleyebildik.»

— «Ben istediklerimin hepsini söyledim. Düşündüklerimi de açık açık anlattım.»

Genç adam doğruldu: «Öyleyse şimdi de ben sana bir şey söyliyeyim.»

— «Buna lüzum yok, Mr. Mason.»

— «Malûm, malûm. Sen her şeyi bilen o zeki ve akıllı adamlardansın.»

— «Mr. Mason, kızmağa başlıyorum.»

— «Bize aldırma, kızmana bak, Fulda. Eğer biraz aklın varsa, bizi dinler, vaziyeti öğrenir, ondan sonra konuşmağa başlarsın.»

— «Ben vaziyeti biliyorum.»

Perry Mason, bir kahkaha attı: «Bildiğin belli! Keymont otelinde cinayet işlendiğinden haberin var mı?»

Fulda, lâkayt bir tavırla omzunu silkti: «Böyle hâdiseler en iyi otellerde bile olur.»

Avukat: «Üstelik,» dedi, «Keymont iyi bir otel de değil.»

Hafiye sesini çıkarmadı :

Perry Mason: «Cinayet Şubesi hemen harekete geçti,» diye devam etti. «721 numaraya mikrofon yerleştirilmiş olduğunu meydana çıkardılar.Teller, başka bir odaya bağlanmıştı. Orada da bir hayli pahalı, modern bir cihaz vardı. Kendi kendine durup, sonra tekrar çalışmağa başlayan otomatik bir ses alma makinesi...»

— «Siz de bunu öğrenir öğrenmez, kalkıp bana geldiniz! Saçma!»

Sanki avukat, Fulda'nın söze karıştığının farkında değildi: «Cinayet Şubesinden Komiser Tragg, odaya mikrofonu kimin yerleştirdiğini öğrenmeği çok istiyor.»

— «Tabiî ister.»

Perry Mason, mırıldandı: «Tabiî Tragg bana bir şey söylemedi. Fakat onun cihazın kime satıldığını öğrenmeğe çalıştığını biliyorum. Bu da güç bir şey olmasa gerek. Cihaz gayet modern, son derecede pahalı ve çok yeni. Makineyi alan her halde bunun parasını peşin olarak ödemedi: 'Muhakkak kendisine hesap açtılar' Cihazların hepsinin üstünde seri numarası vardır. Komiser Tragg'in bu numarayı alacağından eminim. Ondan sonra imalatçıya telefon edecek. Adam da Tragg'e satış yerinin adresini verecek. Mağazadakiler, taksitle alış veriş yapanların ismini çıkarıp...»

Fulda, sanki çenesine şiddetli bir yumruk yemiş gibi bir kanapeye çöktü, «Allahım!»

Perry Mason: Mrs. Fulda'ya baktı: «Herhalde ko-

canız kahve isteyecek.» Kadın bir an kapının önünde mütereddit bir tavırla durdu, sonra da usulca mutfağa süzüldü.

Fulda, inledi: «Seri numarası aklıma gelmemişti..»

Avukat, ona döndü: «Gelmeliydi. Evvela bu numarayı hatırlamalıydın.»

— «Ben... ben... şey... beni bu suretle bu kadar çabuk bulabileceklerini düşünemedim.»

— «Şimdi olanları anlat bakalım.»

— «Düşünmem lâzım.»

Perry Mason, homurdandı: «Mâlum, mâlum. Hemen eve koşup, soyundun. Saçlarını da karıştırdıktan sonra blöf yaparak, yakanı kurtarabileceğine kanaat getirdin. Tabiî bu arada karının ödünü de patlattın. Kendin de korkudan tir tir titriyorsun. Bu kadar dehşete kapılmanın sebebi nedir?»

— «Bi... bilmiyorum.»

— «Pek alâ... Bunu anlamağa çalışalım. Haydi, olanları anlat. Vakit kaybetmeyelim. Belki sana yardım edebiliriz.»

—«Ne... ne yapacağımı bilmiyorum.»

— «Konuşmana bak.»

— «Bende hassas cihazlar vardır. Ses almak...»

— «Biliyorum.»

— «Daha çok ses alma işleriyle meşgul olurum. Meselâ cezai sahada... şantaj vesaire meselelerinde mükalemeleri banda alırım. Veya... mahkemede konuşmaları zaptederim. İfâdeleri plağa geçiririm.»

Mason, sabırsız bir tavırla Fulda'nın sözünü kesti: «Keymont oteli meselesini anlat.»

Hafiye: «Bir müddet evvel,» dedi, «Morris Alburg için bir iş yaptım. Bu... mahrem bir şeydi.»

Avukat, başını salladı: «Artık bunun mahrem tarafı kalmadı.»

— «Bilâkis!»

— «Savcı seni sıkıştırmağa başlayınca ne demek istediğimi anlarsın.»

— «O başka.»

— «İyi ya. Ben de hâdiseyi gazetelerde okurum.»

Fulda, içini çekti: «Pek alâ... Hâdiseyi gazetelerde

okursunuz. O vakte kadar da bunu açıklayacak değilim. Yalnız şu kadarını söyliyeyim, bu bir şantajla alâkalıydı. İşi muvaffakiyetle de sona erdirdik.»

— «Ne zaman oldu bu?»

— «Bir sene evvel... Yok yok, biraz daha önce.»

— «Sonra?»

— «Dün, akşam üzeri Morris Alburg bana geldi. Keymont otelinde bir odaya mikrofon yerleştirmemi istiyordu. Tabiî, bu çok mahrem...»

Perry Mason: «Bize neden bu kadar korktuğunu anlat,» diye atıldı. «Seni endişelendiren bu değil.»

Fulda: «O budala,» dedi, «bana polisin kendisini aradığını söyledi. Tabiî bu yüzden şimdi benim vaziyetim de tehlikeli.»

— «Morris, polisin kendisini neden aradığını da söyledi mi?»

— «Hayır. Sadece. 'Polis beni arıyor, onun için ortada gözükmemem lâzım,' dedi.»

— «Buna rağmen işi kabul ettin.» Fulda, üzüntüyle başını sallayınca, homurdandı: «Devam, devam! Polise, müşterinle aranda geçen konuşmayı kelimesi kelimesine anlatmak mecburiyetinde değilsin. Bunun alâlade bir iş olduğunu söylersin olur biter. Meselenin iç yüzünü bildiğinden bahsetmezsin. Sonra ne yaptın, onu anlat.»

— «Cihazı alarak otele gittim. Kâtibe, kız kardeşimin gece uçakla geleceğini, bu yüzden iki oda istediğimi söyledim. 'Bunlar yan yana olursa daha iyi,' dedim.»

— «Fakat kâtip bana yanyana iki oda vermedi.»

— «Boş yer pek azmış... Kâtip, aynı katta ayrı ayrı iki oda verebileceğini söyledi. Bunların nerede olduğunu sordum. 'Biri 721, biri de 725' dedi. Tabiî odaları görmedikçe bir şey yapamazdım.»

— «Yukarı çıkıp, odaların yerine baktın değil mi?» Hafiye, başını sallayınca, sordu: «Sonra?»

— «Odaların yeri müsaitti. Kâtibe, hem 721 ve hem de 725'i tuttuğumu, yemekten önce biraz uyuyacağımı, beni rahatsız etmemelerini zira gece alana giderek kız kardeşimi karşılayacağımı söyledim.»

— «Kâtip bu sözlerini nasıl karşıladı?»

— «Manalı manalı güldü ama bir şey de söyleme-

di.»

— «Sen ne yaptın?»

— «Modern ses alma cihazlarının konulduğu çantalar alalade bavul ve şapka kutularına benzer.»

Perry Mason: «Biliyorum,» dedi.

— «Garsonlardan birinin yardımıyla eşyaları yukarı çıkardım. Bunlardan bir kısmını 721'e, bir kısmını da 725'e koydurdum.

— «Sonra?»

— «Garson gittikten sonra, bütün eşyaları 725 numaralı odaya getirdim. Yani disklerin olduğu makineyi filân... 721 de sadece mikrofonu bıraktım... Onu da hakikaten görülmeyecek bir yere taktım.»

— «Nereye? Duvarın içine mi?»

— «Hayır, hayır. Bu yeni cihazlar cidden çok mükemmel. Mikrofon, küçük bir abajurun içindeydi. B unu, karyolanın baş ucuna taktım. Lamba o biçimsiz oda için bir hayli lükstü ama şüpheyi uyandıracak bir hali de yoktu. Teli, duvardaki kabartmaların altından geçirerek, kapının üstündeki camdan çıkardım. Koridordaki eski halının altından, 725 numaraya kadar getirdim. Sür'atle çalışmam lâzımdı. Fakat böyle şeylere alışık olduğum için işi çabucak bitirdim.»

— «Sonra?»

— «Cihazın çalışıp çalışmadığını kontrol ettim. Sonra da Morris'e haber bırakarak, her şeyin hazır olduğunu, 721 numaralı odaya gelmesini söyledim.»

— «Haberi nasıl bıraktın?»

— «Bana verdiği numaraya telefon ettim. 'Morris gelirse, Art'ın kendini aradığını, işlerin yolunda olduğunu söyleyin,' dedim.»

—« O kadar mı?»

— «O kadar.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Sonra, 725 de beklemeğe başladım.»

— «Neden? Cihaz otomatik değilmiydi?»

— «Otomatikti. Fakat aletin çalıştığından emin olmam lâzımdı. Sonra Alburg'un bir şahide ihtiyacı olabilirdi. Cihaz çok yeni. Konuşmaları plâğa alırken, başında durmam daha iyi olacaktı. Zaten, şahitlik edecek bir hafiye-

nin bu şekilde hareket etmesi daha doğrudur. İfâde verirken, cihazı bırakıp gittiğini, geldiğin zaman da aletteki asetat disklerin...»

Avukat, sıkıntılı bir tavırla başını salladı: «Kanunu bana öğretme, Fulda. Sen yaptıklarını anlat.»

— «Pek alâ... 725 numaradaki yatağa uzanıp, kestirdim?»

— «Ne zaman kalktın?»

— «Sekiz buçuk, dokuzda zannederim. Dışarı çıkıp yemek yedim. Sonra Alburg'un verdiği numaraya telefon edip, onun uğrayıp uğramadığını sordum. 'Uğradı,' dediler. 'Söylediklerinizi kendisine anlattık.'»

— «Onlara kim olduğunu söyledin mi?»

— «Hayır. Sadece, 'Ben, Art,' dedim.»

— «İyi... Sonra?»

— «Nefis bir yemek yedim. Sonra da bir kaç sandviç alıp, termosa da sıcak kahve doldurttuktan sonra otele döndüm.»

— «Ondan sonra ne oldu?»

— «Bir müddet kitap okudum. Sonra dalmışım. Cihazın çalışmağa başlaması üzerine kendime geldim.»

— «E?»

— «Cihaz otomatiktir. Odadan ses gelir gelmez kendi kendine çalışmağa ve konuşmayı kaydetmeğe başlar. Ben de düğmenin şıkırtısını duyar duymaz uyandım. Alet çalışırken, tepesindeki yeşil bir ışık yanar. Yataktan fırlayıp cihazın yanına koştum. Hakikaten yeşil ampul yanmıştı. Kulaklıkları takarak konuşmayı dinlemeğe başladım.»

— «Odada Morris Alburg'la bir kadın vardı. Fakat... şey... ne dediklerini anlıyamadım.»

— «Anlıyamadın mı? Yani sesler iyi duyulmuyor muydu? Alette bir bozukluk mu vardı?»

— «Hayır, hayır. Cihaz gayet iyi çalışıyordu. Ben, Morris'le kadının sözlerinden bir mana çıkaramadım. Acaip bir konuşmaydı bu.»

— «Acaip mi? Anlıyamadım.»

— «Şey... Söylenenlerden anladığıma göre Morris'le kadın, odada sizi bekliyorlardı. Alburg'un, 'Neredeyse gelir,' dediğini duydum. 'Ona telefon ettim. Hemen çıkacağını söyledi.' Onun üzerine kadın geç kaldığınıza dair

bir şeyler söyledi. Sonra da birdenbire konuşmanın seyri değişiverdi.»

—« Nasıl değişti?»

— «Bir müddet... şundan bundan bahsettiler. Alburg, 'Ona, bana anlattıklarını tekrarlıyacaksın,' diye tembih etti. 'Kendisiyle açıkça konuş. Mason, benim avukatım. Merak etme, o meseleyi halleder. Anlıyormusun? Her şey düzelecek! Seni koruyacağız!»

— «Sonra?»

— «Sonra Alburg endişelenmeğe başladı. Sizin tekrar uykuya dalmış olmanızdan korkuyordu. Kadına, size telefon etmesini söyledi. Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet kadın, 'Polise haber verin,' diye fısıldadı... Bir iki saniye sonra telefon çaldı. Bu defa kadın, gülerek, 'Yok canım,' dedi. 'Şaka ediyordum! Böyle bir şey yok!' Bunları telefona söyledi sanırım. Zira hemen arkasından ahizeyi yerine koyduğunu duydum... Ondan sonra bir takım hafif gürültüler aksetti. Odadakiler bir şeyler yapıyorlardı sanırım. Bazan da biri konuşmağa başlıyor, fakat sözünü bitirmeden susuveriyordu.»

— «Gürültüleri tarif edebilirmisin?»

— «Edemiyeceğim?»

— «İçeride birileri mi boğuşuyordu.»

— «Bunu da söyleyemem. Fakat sesler hakikaten biraz acaipti.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Kadının, 'Sadece dudak boyası,' dediğini duydum. 'Rujumu bozdunuz!' Kısa bir müddet sonra da bir kapı açıldı ve... kapandı.»

— «Başka?»

— «Başka bir şey yok. Beş saniye kadar sessizlik oldu. Makine de durdu.»

— «Sonra?»

— «On on beş dakika sonra cihaz tekrar çalışmağa başladı. Zira odaya yine birileri girmişti... Bir erkekle bir kız... Fakat bunlar Morris'le yanındaki kadın değildi. Kız, 'Haber bıraktığından eminim.' dedi. Adam, 'Arayacak vaktimiz yok,' diye cevap verdi. 'Hem haberi nasıl bırakabilir?' Kız, haykırdı, 'Rujuyla bir yere bir şeyler karaladı!' Onun üzerine adam, 'Rujunu ver de,' diye homurdandı, 'bu mese-

leyi halledeyim!»

— «Ondan sonra?»

— «Ondan sonra siz geldiniz, Mr. Mason. Olanları herkesten iyi biliyorsunuz. Paul Drake'e telefon edip, birkaç detektif yollamasını söylediğinizi duyunca, otelden çıkıp gitmem lâzım geldiğini anladım. İşler karışmağa başlıyordu. Bu, başlangıçta sandığım gibi öyle alelâde bir vak'a değildi. Sonra söylediğiniz bazı şeyler beni bir hayli endişelendirdi. Ben... Şey... Kaçtığım takdirde, cihazın başında beklediğimi kimse bilmiyecekti. Âletin kendi kendine çalıştığını sanacaklardı.»

Perry Mason, başını salladı.

Fulda, «Eve geldikten sonra,» diye devam etti, «budalalığımı anladım. Ben müthiş bir hatâ yaptım, Mr. Mason. Farkına varmadan, dolu diskleri alıp buraya getirdim!»

— «Yani bu kadar konuşma bir plâğa sığmadı mı?»

— «Hayır, hayır. Sadece ben farkına varmadan, cihaza yeni disk koydum. Makinede boş bir disk olmasını istiyordum. Zaten bunu o kadar çok yaparız ki, artık bu bir âdet halini alır. Çünkü cihazın daimî hazır vaziyette olmasını isteriz... Bir diske iki buçuk saatlik bir konuşma sığar... Ve şey... Ben de bir aksilik olmasını istemiyordum.. Cihazın bu mahzuru var işte. Bu meseleyi de henüz halledemediler... Meselâ, cihaz otomatikte... Siz gece onda gelip biriyle konuşuyorsunuz. Sonra da dışarı çıkıp, kapıyı kapıyorsunuz... Makine beş saniye sonra kendi kendine duruyor... Aradan saatler geçiyor ve sabaha karşı üçte başka bir şahıs odaya girerek konuşmaya başlıyor... Ufak bir gürültü, hafif bir hareket cihazın derhal çalışmaya başlamasına sebep olur, Mr. Mason... Evet, ne diyordum? Sonradan bu plâğı müşterime dinlettiğim zaman o, bahsettiğim iki konuşmanın hemen arka arkaya yapıldığını sanır. Zira arada ancak beş saniyelik bir sessizlik vardır. Sizin onda konuştuğunuzu, bundan hemen sonra başlayan mükâlemenin ise sabaha karşı üçte cereyan ettiğini gösterecek hiçbir şey yoktur. İşte bu yüzden, makinenin başında beklemek daha doğrudur... Neyse... Benim anlatacaklarım bu kadar.»

— «Peki, neden bu kadar endişelisin?»

— «Odada mikrofon olduğunu farketmedikleri takdirde, daha sonra otele gidip cihazı alacaktım... Fakat Tragg vaziyeti anlamış... Üstelik Morris bana polisin kendisini aradığını da söylemişti. Şey... Yani... İşler iyice karıştı... Bazan polis, bizlerin otel odalarına mikrofon koymamızdan hoşlanmaz... Onun için bu işi kabil olduğu zaman otellerden ziyade hususî bürolarda yapmak daha doğrudur... Polis, bu işe burnunu soktuğu takdirde benim otelde kaldığımı da anlar. Çünkü plâkları dinler ve konuşmanın ne zaman başladığını da kolayca öğrenir. Yani... Şunu demek istiyorum, Mr. Mason. Meselâ... Polis, sizin odaya kaçta girdiğinizi kolayca meydana çıkarır. Tabiî, kâtip benim otelden kaçtığımı da gördü... Dedim ya, polis tahkikatı derinleştirirse, yandım!»

Perry Mason, «Polis, işi sıkı tutmak niyetinde,» diye cevap verdi. «Fulda, korkarım başın derde girecek.» Bu arada mutfakta pişen kahvenin tatlı kokusu odaya yayılmağa başlamıştı. Genç adam, telefonu işaret etti, «Merkezi ara.»

Fulda, tereddütle ona baktı, «Zaten gırtlağıma kadar battım, Mr. Mason...»

— «Sen dediğimi yap. Merkeze telefon edip, Komiser Tragg'i iste. Ona olanları anlat.»

— «Cinayet Şubesine telefon etmemin sebebini öğrenmek istemez mi?»

— «O zaman, 'Bunu Perry Mason tavsiye etti,' dersin.»

Fulda, hâlâ mütereddit bir tavırla bakınıyordu. Karısı, mutfakla oturma odası arasındaki kapıdan hiddetle, «Mr. Mason'un söylediğini duydun, Arthur,» diye haykırdı. «O bu işleri senden iyi bilir.» Fulda, Paul Drake'e döndü. Fakat hafiye ifadesiz bir çehreyle, sakin sakin oturmaktaydı.

İsteksiz bir tavırla, «Pek âlâ... diye mırıldanarak telefona doğru gitti. Merkezin numarasını çevirip, Komiser Tragg'i istedi. Bir müddet, karşıdaki memurun söylediklerini dinledikten sonra, «Komiser gelir gelmez, beni arasın,» dedi. «O... Şey... Komiser Tragg'le konuşmayı tercih ederim. Mesele bir ses alma cihazıyla alâkalı... Evet, evet, orada... Keymont otelinde... Olur... Ben evdeyim...

Komiser beni arasın. Telefonun başında bekleyeceğim.» Âhizeyi yerine bırakarak, Perry Mason'a döndü, «İnşallah sizi dinlediğim için pişman olmam.»

Caddeye bakan pencerenin önünde durmakta olan avukat omuzunun üzerinden, «Budala,» dedi, «seni mühim bir dertten kurtardığımın farkında değilsin! Komiser Tragg'in arabası şimdi evin önünde durdu. O telefon sayesinde hem canını, hem de detektiflik lisansını kurtaracaksın!»

Fulda, haykırdı, «Komiser Tragg mi? Beni bu kadar çabuk nasıl buldu?»

— «Demin anlattığım şekilde buldu her halde.»

Merdivenden ayak sesleri aksetti, sonra zil acı acı çalmağa başladı. Perry Mason, sakin bir tavırla ilerleyerek kapıyı açtı. «Hoş geldin, Tragg. Neyse, kahveye yetiştin!»

Tragg'in yüzü karmakarışık oldu, «Senin burada ne işin var, Mason?»

— «Fulda'ya birkaç sual sordum.»

— Komiser, «Âlâ», diye homurdandı. «Sen sualleri sordun, ben de cevapları dinliyeyim...» Âdeta avukatın arkasına sinmiş olan detektife, «Fulda sen misin?» dedi.

— «Evet.»

— «Keymont otelindeki 721 numaralı odaya mikrofonu, 725'e de ses alma cihazını sen koydun değil mi?»

Fulda, usulca başını salladı, «Evet... Demindenberi sizi arıyorum, komiserim. Cinayet Şubesine telefon edip, haber bıraktım.»

Tragg'in yüzünde tehlikeli bir ifade belirmişti, «Öyle olmasını temenni ederim. Göreceğin muamele buna bağlı!»

Hafiye, «Merkeze telefon edip, sorabilirsiniz,» dedi.

Tragg, «Demek hakikaten telefon ettin,» diye homurdandı. «O halde bu gece yaptığın yegâne akıllıca hareket de bu!»

Mrs. Fulda, yüzünde calî bir tebessümle, mutfaktan çıktı, «Günaydın, Mr. Tragg. Ben Fulda'nın karısıyım. Bu beylere kahve yapıyordum. Belki siz de...»

Komiser, kadının sözünü kesti, «Kahvenin hepsini de ben içeceğim. Zira bu beyler gitmek üzereler. İsterlerse bir lokantaya girip, kahve içerler. «Kadın, sanki Tragg

şaka yapmış gibi dalgın dalgın gülümsedi. Komiser, «Ciddî söylüyorum,» dedi. «Mason'la Drake buraya neden geldiler, Fulda?»

— «Bana birkaç sual sormak için...»

— «Âlâ... Bu sualleri cevabını bana verirsin... Öğrenmek istediğim başka meseleler de var... Mason bunları bilmiyor. Halbuki en can alacak sualler de bunlar!»

Sabah postasından Morris Alburg'un mektubu çıktı. Zarfın içinde bin dolarlık bir çek de vardı. Fakat sinirleri iyice bozulmuş, yorgunluktan rengi uçmuş olan Perry Mason'un da sekreterine söylediği gibi, mektupta işe yarıyacak bir şey yoktu.

Alburg sadece,

«Mr. Mason,» diyordu.

«Her halde kürk manto hâdisesini hatırlıyorsunuz. O meselede bana ve kıza yardım etmenizi istiyorum. Bu iş için şimdilik bin dolar gönderiyorum. Lüzumu olursa, daha da vereceğim. İşim çok acele.

Selamlar,

Morris Alburg.»

Avukat, parmağını hiddetle mektuba vurdu, «'O meselede' yardım etmemi istiyormuş!... Bunun mânası o kadar geniş ki, içine her türlü suç girer.»

Della Street, gülümsedi, «Öyle olduğu da anlaşılıyor.»

O gün akşam üzeri saat üç buçukta Paul Drake, Perry Mason'un hususî odasının kapısına malûm şekilde

vurdu. Della Street, hemen onu içeri aldı. Hafiye yorgunluktan ayakta duracak halde değildi, onun çehresi de iyice sararmıştı. Kendini kanapeye atarak, esnedi, uzun uzun gerindi. Sonra da başını sallıyarak, «Perry,» diye inledi, «artık dayanamıyacağım.»

Avukat, güldü, «Senin antrenman yapman lâzım, Paul. Son zamanlarda seni fazla çalıştırmadım. Bir iki gece daha uykusuz kalırsan kendine gelirsin.»

Drake, «Bu doğru,» diye cevap verdi. «Evvelce sabaha kadar uyumadığım zaman, rahat rahat çalışırdım. Bu beni hiç rahatsız etmezdi. Fakat şimdi arada sırada başım dönüyor.»

Perry Mason, bir kahkaha attı. Della Street ise hiddetle hafiyeyi süzüyordu, «Ya şef ne yapsın? Bu sabah bir sürü işi var. Sonra...»

Paul Drake, omuzunu silkti, «Perry için hiç endişe etme, ona bir şey olmaz! İnsan değil, dinamo mübarek. Sarfettiğinden daha fazla enerji çıkarıyor. Ona bir iki tel takabilseydik, artan enerjiyi kendinden geçmiş milyonerlere satıp, çabucak zengin olurduk.»

Avukat, dikkatle arkadaşına bakıyordu, «Senin başka bir derdin var, Paul.»

Hafiye, «Öyle,» diye içini çekti. «Şu Minerva Hamlin denilen kız...»

— «Minerva'ya ne oldu?»

— «Bir şey olmadı! On beş dakika evvel evine telefon ederek, annesine Minerva kalkar kalkmaz kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim. 'Beni hemen arasın,' dedim.»

— «Sonra?»

— «Kız evde değilmiş.»

— «E?»

— «Merkeze gitmiş. Annesi... Burasını iyi dinle, Perry... Annesi Minerva'yı yarım saat evvel çağırttıklarını söyledi. Kendisine birini göstereceklermiş...»

Perry Mason, hafif bir ıslık çaldı. Della Street de endişeyle, «Yani,» diye mırıldandı, «polis Dixie Dayton'u mu yakaladı?.»

Avukat, sandalyesini geriye iterek, ayağa fırladı, «Belki... Paul, bu mesele hiç hoşuma gitmedi!» Sinirli si-

nirli odada dolaşmağa başladı.

— «Benim de gitmedi, Perry.»

— «Peki ama, kızın sana telefon edip haber vermesi, hiç olmazsa kendisini neden istediklerini söylemesi lâzım değil miydi?»

— «Başka biri olsaydı, öyle yapardı. Fakat Minerva kendinden çok emin. Bana ders vermek, işlerine karışmama müsaade etmiyeceğini öğretmek istiyor...» İçini çekti, «İşini iyi biliyormuş gibi bir hali vardı. Ben de buna kandım.»

Perry Mason, «Onun aslında ehliyetli, işini bilir bir kadın olduğunu sanmıyorum.» diye cevap verdi. «Sadece hali öyle... Bana kalırsa Minerva, bal gibi rol yapıyordu. Her halde bir piyeste bir sekreter görmüştü, onu taklid ediyordu. Tabiî eserdekinin sadece bir aktris olduğunu, onun rolünü bu şekilde canlandırdığını da düşünemiyordu.»

Paul Drake, «Bürodakilere Minerva'yı sordum...» diye mırıldandı.

Onun mütereddit bir tavırla durakladığını gören avukat, «E?» dedi.

— «Ben Minerva'nın hakikaten işinin ehli bir kadın olduğunu sanıyordum. Fakat bürodakiler o fikirde değil. Hattâ Minerva'nın işini hiç beğenmiyorlar. Hatâ yapmazmış gibi bir hali var ama, işleri bir hayli karıştırmış. Bunu biraz evvel öğrendim. Sabahları santrala geçen kız da onun hatâlarını örtmek için elinden geleni yapmış.»

— «Nasıl hatâlar bunlar?»

— «Öyle mühim şeyler değil... Sonra gece çalışan detektifler kendisiyle şakalaşmağa kalkmışlar, Minerva söylemediğini bırakmamış.»

— «Adamlar kadına sulanmışlar mı?»

Paul Drake, «Ne münasebet!» diye haykırdı. «Bürolarda herkes birbirine takılır... Daha doğrusu memurların birbirleriyle anlaştıkları bürolarda... Benim işi biliyorsun, Perry. Kısa bir müddet sonra memurların arasındaki resmiyet kalkar, herkes birbiriyle ahbap olur... Bizim bürodakiler sanki aynı aileye mensupmuşlar gibi hareket ederler. Tabiî geceleri santrala bakan kız diğerleriyle fazla arkadaşlık edemez. Zira gece yarısı işe başlar ve sa-

bahleyin sekizde de çıkar. Geceleri fazla telefon muhaberesi olmadığı için, santraldaki kız raporları temize çeker. Gündüz yazılan mektupların kopyalarını dosyalara koyar... Meselâ... Detektiflerden biri saat beşte, altıda büroya gelir. Bütün gün çalışmıştır. Bizim çocukların çoğu, lüzumu olunca makinenin başına geçip, iki parmaklarıyla raporlarını yazarlar. Bu pek temiz bir şey olmaz, o da başka. Üstelik bu arada bazı teferruatı da atlarlar. Onun için onların, dikte makinesini kullanmalarını tercih ederim. Olanları kısa, fakat vazıh bir şekilde anlatırlar. Böylece ben de müşteriye daha tam bir rapor veririm.» Mason başını salladı. Hafiye, devam etti, «Saat dörtte gelip, gece on ikiye kadar çalışan santralci kız, dikte makinesine söylenilen raporların bir kısmını yazar. Geri kalanları da gece yarısı işe başlayıp, sekizde çıkan memur temize çeker. Eğer varsa, dosyalama işine bakar... İşte, Minerva da bunları yapıyordu ama, anlaşıldığına göre bir hayli karışıklığa sebep olmuş. Bir ara dosyalar birbirine girmişti. Buna Minerva'nın hatâları sebep oldu sanırım... Sonra... Raporların bazıları bir hayli enteresandır, Mason. Geceleri çalışan ve evlerine gitmeden evvel rapor vermek için büroya uğrayan gençler, başlarına gelenlerden bahsedip, şakalar yaparlar. Kızlar da gülüp geçerler... Her büroda bunlara benzer şeyler olur... Fakat Minerva'nın bu şakalara hiç tahammülü yokmuş. Çocukları iyice azarlamış. Ondan 'Kraliçe hazretleri' diye bahsediyorlar. Bana, 'Minerva'nın damarlarında kan değil, buzlu su dolaşıyor,' dediler.»

Perry Mason, düşünceli bir tavırla Paul Drake'e baktı. «Her halde kızlar daima aynı açık saçık hikâyeleri dinlemekten bıkıyorlardır...»

Hafiye, başını salladı, «Malûm, malûm... Fakat aklı başında olan kızlar, eğer çocuklar fazla ileri gitmemişlerse, yeni bir nükte duymuş gibi gülüp, bahsi kapatıyorlar... İşi izam edip, mesele çıkarmanın lüzumu var mı?... Perry, ne demek istediğimi her halde anlıyorsun. Bana, Minerva Hamlin yüzünden başımız derde girecekmiş gibi geliyor. Telefon edip vaziyeti haber vermemesi midemi bulandırdı.»

Avukat, «Peki, sen onun evine neden telefon ettin?» diye sordu.

Paul Drake, homurdandı, «Onu kovmağa karar vermiştim.»

— «Sakın ha! Kadını bu ara kovayım deme!»

— «Niye?»

— «Herkes, fotoğraftaki kadının Dixie Dayton olduğunu iddia ettiği için kendisinden intikam almağa kalktığımızı sanır.»

Hafiye, «Tabiî,» dedi, «resimdeki Dixie Dayton olabilir.»

Perry Mason, o fikirde değildi. Fakat, «Evet,» diye cevap verdi. «Olabilir.»

Telefon çalmağa başlamıştı. Avukat. Della Street'e döndü, «Bak bakalım kim?»

Genç kız, telefonu açtı, «Evet, Gertie ...Ne... Ne?... Bir dakika.» Heyecanla, Perry Mason'a işaret etti, «Morris Alburg sizi arıyor!»

Avukat, «Neyse,» dedi. «Nihayet Morris'le konuşabileceğiz.» Kendi masasındaki telefona doğru uzandı, «Allo! Yahu, sen nerelerdesin, Morris?»

Lokantacı, «Nerede olacağım?» diye inledi. «Hapisteyim.»

— «Ne?»

— «Hapishanedeyim!»

— «Bir bu eksikti! Seni ne zaman yakaladılar?»

— «Bu sabah dokuzda.»

Perry Mason, mırıldandı, «Vay, vay, vay! Peki neden derhal bana telefon etmedin?»

— «İzin vermediler.»

— «Onlara avukatınla konuşmak istediğini söylemedin mi?»

— «Söyledim! Hem de kaç defa! Zaten beni hemen buraya getirmediler. Arabayla dolaştırıp durdular, karakoldan karakola götürdüler.»

— «Şimdi de...»

— «Evet, tahmin ettiğiniz gibi. Merkezdeyim.»

Perry Mason, «Hemen geliyorum,» diyerek telefonu kapadı. Portmantoya koşup, şapkasını kaptı. O kapıya doğru giderken, Drake de yerinden fırlamıştı.

— «Ne var, Perry? Ne oldu?»

Avukat, haykırdı, «Hep aynı numara! Morris Al-

burg'u saat dokuzda yakalamışlar. Fakat benimle konuşmaması için oradan oraya dolaştırmışlar! Ancak şimdi adamın avukatıyla temasa geçmesine müsaade etmişler! Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, Paul. Her halde Morris Alburg'u iyice sıkıştırıp, istediklerini öğrendiler... Sen bürodan ayrılma. Lüzumu olursa sana telefon ederim. Minerva-yı da sakın şu ara kovma!»

Perry Mason, ziyaret odasındaki dik arkalı sandalyeye oturarak, «Pek âlâ.» dedi, «olanları anlat bakalım.»

Morris Alburg, başını ellerinin arasına aldı, «Yarabbi ne felâket bu! Ne büyük felâket!... Mr. Mason, mektupla çeki aldınız mı?»

Avukat, «Aldım,» diye cevap verdi. «Mektubu yazmasaydın da olurdu, çünkü içinde işime yarıyacak bir tek malûmat bile yoktu. Seni nasıl yakaladılar?»

— «Yazıhanenize geliyordum?»

— «Benim yazıhaneme mi?»

— «Evet.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Binanın kapısından girerken, kalabalığın arasından bir sivil fırlayıp, beni yakaladı. O sırada yanımıza koşan arkadaşlarının yardımıyla beni bir arabaya tıktı. Daha ne olduğunu anlamadan, oradan uzaklaştık.»

Perry Mason, hiddetle homurdandı, «Neden evve-

lâ bir yerden bana telefon etmedin? Sana yazıhaneye gelmemeni söylerdim! Polisin binayı kordon altına alacağını tahmin edemedin mi?... Seni lokantada veya yazıhanemde yakalamağa çalışacaklardı... Neyse... Sonra ne oldu? Anlat.»

— «Siz daha işin en feci tarafını bilmiyorsunuz.»

Avukat, içini çekti, «İyi ya. Evvelâ işin en feci tarafından başla.»

— «O tabanca bendeydi, Mr. Mason.»

— «O tabanca mı?»

— «Evet.»

— «Hangi tabanca?»

— «Fayette'in öldürüldüğü tabanca. Polis öyle söyledi.» Perry Mason, kaşlarını çatarak, hiddetle Morris'e baktı. Lokantacı, telâşla. «Mesele zannettiğiniz gibi değil,» diye haykırdı. «Bu öyle uzun bir hikâye ki. Sonra...»

— «O halde sen bunu kısaltarak anlat... Dixie Dayton senin neyin oluyor?»

— «Akrabam savılır.»

— «Anlamadım.»

— «Thomas E. Sedgwick üvey kardeşimdir. Şimdi anladınız mı?»

Avukat, cevap verdi, «Evet, anladım.»

— «Sedgwick birtakım kirli işlere girmişti. Bilhassa bahsi müşterek işine. Anlıyacağınız çabucak zengin olmak istiyordu. Ona kaç defa nasihat ettim. Tom, Dixie Dayton'a âşıktı. Kız da onu bu tehlikeli işlerden vazgeçirmeğe çalıştı ama muvaffak olamadı. Tom, çok zeki ve kurnaz olduğunu sanıyordu. Tabiî etrafa para da yediriyordu ama, bunun ne faydası var. Tom, bu sayede her istediğini yapabileceğini sanıyordu. Halbuki bu işlerin sonu daima kötüye varır. Evet, bir müddet bol para kazanırsın ama, sonradan bu da fitil fitil burnundan gelir... Ya... Tom'un başı dertteydi, fakat söz de dinlemiyordu. Sonra işe genç bir polis karıştı. Tom'un ne yaptığını öğrenmişti, fakat onu tevkife de kalkmıyordu. Kardeşim tevkif edilseydi, yakasını kolayca kurtaracaktı. Fakat o genc memur, Tom'u yakalamak değil, onun vasıtasıyla bazı kimselerin rüşvet aldığını ispat etmek istiyordu. İşte ne olduysa bu yüzden oldu.»

— «Robert Claremont'un elinde delil var mıydı?»

— «Tom'un aleyhinde delil mi? Vardı sanırım.»

— «Ben rüşveti kasdettim.»

— «Galiba yoktu. Fakat birinden şüphe ediyordu. Zaten Tom'un peşine de bu yüzden takılmıştı. Tom'un her şeyi anlatmasını, 'Büyük Jüri'nin önünde bülbül gibi şakımasını istiyordu. Felâkete bakın! Tom evvelâ vaziyeti anlamadı. Claremont'un elinde bir sürü delil vardı, fakat buna rağmen kardeşimi tevkif etmiyordu. Tom, onun da para istediğini sandı. Fakat çocuğun parada pulda gözü yoktu. O sadece kardeşimin rüşvet alan şahsı ele vermesini arzu ediyordu. Tom budalanın biridir. Dediğim gibi, etrafa para yedirdiği için her istediğini yapabileceğini sanıyordu. Fakat rüşvet alan adam hiç de aptal değildi. Çok geçmeden vaziyeti anladı. Tom'a dükkânı satıp bir müddet için Los Angeles'den uzaklaşmasını söyledi. 'İşler yatıştıktan sonra dönersin.' dedi... Fakat... Claremont da kurnazdı. Rüşveti kimin aldığını öğrendi.»

— «Kimdi bu?»

— «George Fayette. Daha doğrusu Fayette, rüşvet alan şahsın adamıydı.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Tom, kendisine celp göndermelerinden korkuyordu... Celbi alıp, 'Büyük Jüri'nin karşısına çıkınca işler büsbütün karışacaktı... Vaziyeti anlıyorsunuz, değil mi? İşte bu yüzden Tom selâmeti dükkânı satıp, Los Angeles'ten kaçmakta buldu.»

— «Sonra?»

— «Dediğim gibi Robert Claremont, hakikaten çok zekiydi. Tom'un da böyle bir şey yapmasını bekliyordu. Kardeşim, dükkânı satıp, kaçmağa kalkınca onun yakasına yapıştı.» Morris, yorgun bir tavırla içini çekti, «Tom'un Claremont'u öldürdüğünü söylüyorlar... Bilmem ki... Tom, onu öldürmediğine dair yemin etti. Dixie de kendisine inanıyor.»

Perry Mason, «Ya?» dedi. «Peki Dixie, tabanca meselesini nasıl izah etti? Robert Claremont'un tabancası Tom'un kıymetli eşyalarının arasına nasıl karışmış?»

Morris Alburg, sanki sandalye elektrikliymiş gibi dehşetle ayağa fırladı, «Ne? Ne?»

Avukat, «O kadar bağırma,» diye homurdandı. «Claremont'un tabancası Dixie'deydi.»

Lokantacı, elini alnına vurdu, «Tamam! Artık mahvolduk! Bu felâketten kurtulamayız! Demek Tom, Claremont'u hakikaten öldürdü?»

Perry Mason, mırıldandı, «Öyle gözüküyor.»

— «Yarabbi, ne felâket bu! Üstelik ben de Tom ve Dixie yüzünden bu işe karıştım.»

Avukat, «Maalesef öyle,» diye cevap verdi. «Mademki başı derde girenlerin bir listesini çıkarıyorsun, buna benim adımı da ilâve ediver.»

Morris, inledi, «Allahım, ne felâket!»

— «Kendi kendine acımaktan vaz geç, Morris. Zira vakit yok. Şimdi Fayette'den bahsedelim. Onu sen mi öldürdün?»

— «Ne münasebet! Ben hiç kimseyi öldürmedim!»

— «Polis tabancayı üstünde mi buldu?»

— «Evet.»

— «Bunun, Fayette'in öldürüldüğü tabanca olduğunu nereden anladın?»

— «Polis söyledi.»

— «Ne zaman?»

— «On beş dakika önce. Zaten beni de onun için buraya getirdiler. Balistik raporunu bekliyorlardı. Rapor gelir gelmez beni de resmen tevkif ettiler. Sizinle temasa geçebileceğimi söylediler.»

— «Tabanca ne zamandanberi sendeydi?»

— «Bütün mesele de bu ya! Silâh... Cinayettenberi bendeydi.»

— «Şu meseleyi iyice anlatsana!»

Morris Alburg, inledi, «Nereden başlıyacağımı bilmiyorum.»

— «Başından başla... Ama tam başından!»

— «Size Tom Sedgwick'i anlattım...»

— «Bırak şimdi, Tom Sedgwick'i. Sen bana Dixie'den bahset! Onun hakkında ne biliyorsan söyle.»

— «Tom'la Dixie...»

— «Onlar evli mi?»

— «O mesele biraz karışık. Tom evliydi, karısını bir türlü boşayamadı. Tabiî bu yüzden Dixie'yi de alamadı.

Ama Tom'la Dixie'yi de kabahatli bulmamak lâzım. Onlar...»

Perry Mason, haykırdı, «Saçmalama, Morris. Ben şu anda meselenin ahlâkî cephesiyle meşgul değilim. Eğer evlilerse, birbirlerinin aleyhinde şahitlik edemezler. Eğer evli değillerse...»

— «Değiller, Mr. Mason.»

— «Pek âlâ... Bana Dixie'yi anlat. Kız, Los Angeles'e ne zaman döndü?»

— «Tom'la Dixie'den uzun müddet haber alamadım. Almak da istemiyordum. Ödüm patlıyordu, Mr. Mason. Polisi öldürmenin ne demek olduğunu bilirsiniz... Neyse... Nihayet bir gün. Dixie lokantanın kapısından içeri girdi. İnanın, dizlerimin bağı çözüldü. Masaya dayanmak zorunda kaldım. Dixie, kendisini tanımamazlıktan gelmem için bana usulca işaret etti. Sonra da iş aradağını söyledi.»

— «Sen ne yaptın?»

— «Onu işe aldım tabiî. Buna mecburdum. Tom'un beş parası yoktu. üstelik hastaydı. Sonra polis de onu arıyordu. Neyse ki, kimse Dixie'yi bilmiyordu.»

— «Dixie Dayton onun asıl adı mı?»

— «Dixie asıl ismi. Soyadı ise uydurma.»

— «Öyleyse, 'Social Security' kartındaki numara da sahte!»

— «Evet.»

— «Su vizon hikâyesi nedir?»

— «Doğrusu ona çok üzüldüm. Dixie, giderken kürkü bana bırakmıştı. Ben de mantoyu bir kâğıda sarıp dolaba kaldırdım. Vizonu güvelerin yiyeceği aklıma bile gelmedi. Zaten o sırada güveleri değil, kendimi düşünüyordum. Kızın Tom'la alâkası vardı. Bu yüzden benim de başım belâya girebilirdi. Kürkü kimsenin görmemesi için dolabın arkasına ittim... Sonra günün birinde Dixie. Los Angeles'e döndü ve tabiî mantosunu da istedi... Şey... Kürkün halini gördünüz.»

— «Dixie, güve yeniklerini farkedince ne dedi?»

— «Hiçbir şey demedi. Kürkü sessiz sedasız sırtına geçirdi... Maamafih gizli gizli ağladığı da gözümden kaçmadı.»

— «Dixie, Los Angeles'e neden dönmüş?»

— «Tom'un veremi var, Mr. Mason. Buradan kaçtıktan sonra Seattle'a yerleşmişler. Kışın orası hem soğuk ve hem de rutubetli oluyor, durmadan yağmur yağıyormuş. Tom, daha fazla dayanamamış. Dixie de, 'Los Angeles'e dönelim,' demiş. 'Orada hiç olmazsa beraat etme ihtimalin var. Fakat burada kalırsan öleceksin!' Dixie bir şeye karar verdi mi, kafasını kesseniz bundan vazgeçmez. Doktorum bana Seattle'ın rutubetli olduğunu lâkin bunun kimseyi öldürmediğini söyledi... Ne yaparsınız?... Dixie, Tom'un Seattle'da bir kış daha kaldığı takdirde öleceğine iyice inanmış... Belki haklı... Belki de haksız... Tabiî o haklı olduğunu iddia ediyor... Bilmem ki...» Lokantacı bir an sustu, sonra da ağır ağır, «Her ne hal ise,» dedi, «Dixie'yle Tom, gizlice buraya döndüler. Kız, yakalanmıyacaklarından emindi. Tom'u iyi bir yere de sakladı. Doğrusu Dixie çok akıllıdır...»

— «Eğer akıllı olsaydı...»

— «Fayette'e yakalanmazdı, diyecektiniz değil mi? Fayette Tom'la Dixie'nin seviştiklerini biliyordu, fakat polisin bundan haberi yoktu... Her halde Fayette'in adamları daima benim lokantayı gözetliyorlardı. Polisin böyle bir şey yapmadığından eminim.»

— «Kimdi bu George Fayette?»

Morris Alburg. «Fayette,» diye cevap verdi, «Rüşveti Tom'dan alıp o meçhul şahsa götüren adamdı. Arada bir vasıtaydı o. Ben kendisini hiç görmemiştim. Sokakta karşılaşsaydık. tanımazdım... Sadece ismini duymuştum, işte o kadar...» Dikkatle genç adama baktı, «O gün olanları biliyorsunuz... Dixie, servis yapmak için mutfaktan çıkmış. Bir de bakmış ki masalardan birinde George Fayette oturuyor. Korkusundan ne yapacağını şaşırmış... Fayette'in kendisini öldürmekten çekinmiyeceğini de biliyormuş. Zira vaktiyle Tom'a, 'Los Angeles'e döner veya 'Büyük Jüri'nin karşısına çıkarsan, seni temizlerim.' demiş.»

— «Demek Dixie bu yüzden arka kapıdan kaçmış?»

Lokantacı, başını salladı, «Evet. Kendisini öldürmeden evvel işkenceyle Tom'un saklandığı yeri söyleteceklerini düşünmüş.»

Perry Mason, «Hiçbir şey anlamıyorum,» diye mı-

rıldandı. «Biri rüşvet alıyordu diyelim... Belki yüzlerce budala rüşvet veriyor...»

— «Ama bu defa bir polis de öldürüldü, Mr. Mason. Bana kalırsa Robert Claremont'u, George Fayette öldürdü. Dixie de benim fikrimde. Fakat ben bunu ispat edecek vaziyette değilim. Dixie de öyle! Belki iyi bir avukat Tom'u kurtarabilir... Allahım!»

Genç adam, «Pek âlâ,» dedi. «Olanları anlat.»

Morris Alburg, haykırdı, «Neler olmadı ki? Neler olmadı ki? Rahatım yerindeydi. Tom'la Dixie, Los Angeles'ten gitmişlerdi... Sonra günün birinde dünya döndü döndü, tepeme yıkıldı... Dixie, Tom'u geri getirmişti. Fakat kız, kardeşimi kimsenin bulamıyacağını iddia ediyordu. Tam o sırada Fayette'le arkadaşları Dixie'yi kıstırdılar. Kız, kaçtı ama, az kalsın ölüyordu. Bu sefer lokantaya polisler damladılar. Tom'un üvey kardeşim olduğunu bilmiyorlardı tabiî. Lâkin vaziyetten şüphelenmişlerdi. Dixie'yi de tanımamakla beraber, kısa bir müddet sonra onun kim olduğunu da öğreneceklerdi... Bu yüzden saklanmağa karar verdim. Buradaki barlardan birinin sahibi arkadaşımdır, başım sıkışınca hemen yardımıma koşar. O barı Dixie de bilir. Tabiî hastahaneden kaçar kaçmaz oraya telefon etti. Ona, 'Aman saklan,' dedim. 'Ben de ortada gözükmemeğe çalışıyorum !' Yarabbi, ne işler!»

Perry Mason, «Sonra?» diye sordu.

— «Sonra, bir kadın lokantaya telefon ederek beni sormuş. Hakikaten çok dürüst bir kız olan kasiyere, 'Mr. Alburg'la konuşmam lâzım,' demiş. Allahtan, kasiyer çok zekidir. 'Siz meseleyi evvelâ bana anlatın,' diye cevap vermiş. Onun üzerine kadın da bir telefon numarası bırakıp, Mildred'i aramamı söylemiş.»

— «Peki, sen ne yaptın?»

— «Umumî telefonlardan birine gidip, o numarayı çevirdim. Sonra da, 'Mildred kim?' diye sordum.»

— «E? Ne oldu?»

— «Ben, bunun tuzak olmasından şüphe ediyordum. Polisler ben konuşurken, gelip beni yakalıyabilirlerdi. Neyseki kulübe kolayca kaçabileceğim bir yerdeydi.»

— «Sonra?»

— «Bu Mildred denilen kadın benimle konuşmak

istiyordu. Ben, 'Lâfı uzatma,' dedim. 'Gevezelik edecek vaktim yok. Ne istiyorsun onu söyle.' Kadın, 'Aptallık etme,' diye cevap verdi. 'Polisler hem senin, hem de Dixie'nin peşinde. Ben Claremont'u kimin öldürdüğünü biliyorum!' Artık tuzağa düşürülmek istendiğime iyice inanmıştım. Bir kahkaha attım, 'Pek de akıllısın. Polisi kim öldürdü bakayım?' Kadın, hemen, 'George Fayette,' dedi. Tabiî sordum, 'Bunu nereden biliyorsun? Bu işle ne alâkan var?' Kadın, çekinmeden, 'Fayette bana ihanet ediyor,' diye cevap verdi. 'Kendisine bir sevgili daha bulmuş. Ben böyle şeylere tahammül edemem. Ondan intikam alacağım! Eğer Keymont oteline gelirsen, sana her şeyi anlatır, hattâ delil de veririm.' Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız, Mr. Mason?»

Genç adam, içini çekti. «Ne mi yapardım? Hemen avukatıma telefon ederdim, Morris!»

Alburg, «Hemen telefon edemezdim,» diye cevap verdi. «Zaten o kulübe de bir hayli kalmıştım. Numarayı bulup beni orada yakalamalarından korkuyordum. Kadına, 'Pek âlâ,' dedim. 'Sen oradan ayrılma. Ben seni tekrar arıyacağım.'... Ondan sonra yaptıklarıma gelince... Bir müddet evvel garson kızlardan biri bana şantaj yapmağa kalkınca, zeki bir polis hafiyesi tutmuştum. Adam, kızın sözlerini tape'e almış ve ben de o belâyı başımdan böylece def etmiştim. Mildred denilen kadınla konuştuktan sonra da faka basmamağı, onun sözlerini plâğa aldırmağı ve şahit olarak da sizi çağırmağı düşündüm.»

Avukat, kaşlarını çattı, «Bu polisin hazırladığı bir tuzak da olabilirdi?»

— «Evet, olabilirdi. Fakat benim de artık her tehlikeyi göze almam lâzımdı. Polis beni arıyordu. Lokantaya gidemiyordum. İşi birkaç gün daha ihmal ettiğim takdirde batacaktım. Onun için bir şeyler yapmam, bu dertten çabucak kurtulmam lâzımdı... Ha, size bir şey daha söyliyeyim. Dixie, rakamları çok çabuk ezberler. Bir numaraya şöyle bir göz atsın, kâfi! O benim yanımda çalışırken rehbere hiç ihtiyacım olmazdı. Numaraları ona bir defa gösterirdim, kız da sonradan hepsini hatırlardı. Dedim ya! Dixie hakikaten fevkalâde zekidir!»

Perry Mason, sabırsız bir tavırla lokantacının sö-

zünü kesti. «Sen olanları anlat.»

— «Anlatıyorum... Dixie, lokantanın arka kapısından kaçtığı zaman, arabanın kendisine doğru geldiğini görmüş. Otomobile dikkatle bakmış, bu arada gözü numaraya da ilişmiş. Daha sonra tabancalı adamı görünce caddeye fırlamış ama... Arabanın numarası da aklında kalmış.»

— «E?»

— «Sonradan bunu bana söyledi. Ben de aptal bir adam değilim. Sonra tanıdığım çok. Arabanın kime ait olduğunu hemencecik öğrendim. Otomobil Herbert Sidney Granton adına kaydettirilmişti. Dixie, Granton'un George Fayette'in takma isimlerinden biri olduğunu, adamın bu adı bilhassa dürüst kimselerle iş yapmağa kalktığı zaman kullandığını biliyordu... İşte artık böylece bizim elimize de bir koz geçmiş oluyordu. Zeki bir avukat, kapısında kurşun deliği olan bu arabayı bulduğu takdirde çok şeyler yapabilirdi.»

— «Belki... Devam, devam...»

— «Bahsettiğim detektife giderek kendisini Keymont oteline gönderdim. Adam, etrafı tetkik ettikten sonra odaya mikrofon koydu. Kendisi de diğer odadan konuşmayı dinleyecek, cihazın başından ayrılmayacaktı. Her şey hazır olduktan sonra, gece yarısına kadar bekledim ve Mildred'e telefon ettim. 'Tamam,' dedim, 'Keymont oteline, 721 numaralı odaya gel.'»

— «Keymont otelinden evvelâ kadın bahsetmişti, değil mi?»

— «Evet.»

— «Peki, hiç şüphelenmedin mi? Oraya gitmekten çekinmedin mi?»

— «Şüphelenmez olur muyum, Mr. Mason? Fakat başka ne yapabilirdim? Kadınla, telefonla ilk konuştuğumuz zaman ona, 'Keymont'a gelmem,' dedim. 'Başka yerde buluşalım.'... Fakat buna razı olmadı. 'Ortada dolaşamam,' diye cevap verdi. 'Fayette kendisine ihanet edeceğimi anlarsa beni öldürür! Şimdi Keymont'dayım. Dışarı çıkmağa da korkuyorum. Sen, Keymont'da kendine de bir oda tut. Sonra bana numarasını haber ver. Ben gelir seni orada görürüm. İstediklerini anlatır, delilleri de veririm!' Yapacak başka bir şey yoktu... Otelde, Dixie için de bir yer tut-

tum. 815numaralı odayı... Kâtibe,baldızım Mrs. Madison'un orada kalacağını söyleyerek, parayı da peşin verdim.»

Perry Mason, «Vaziyeti yavaş yavaş anlamağa başlıyorum,» diye mırıldandı. Fakat neden... Neyse, neyse. Sen hikâyene devam et.»

— «Odaya mikrofon konulmuş, tertibat alınmıştı. Sizi arayıp buldum. Kızı da çağırdım. Sonra 721 numaralı odaya gittik.»

Avukat, sordu, «Tabancan var mıydı?»

— «Tabiî vardı! Ben aptal değilim!»

— «Pek âlâ... Pek âlâ... Devam et.»

— «Sizin yanımızda olmanızı istiyordum. Bu polisin hazırladığı bir tuzak olabilirdi. O takdirde bizi kurtarırdınız... Belki de tuzak değildi ve o Mildred denilen kadında doğruyu söylemişti. O zaman da onun anlattıklarını dinler ve meseleyi hallederdiniz...»

— «Sonra?»

— «Endişelenmeğe başladım. Zaten ben daima endişeliyimdir... Yaşlandıkça, sinirlerim de bozuluyor. Şuna üzülüyorum, buna endişeleniyorum... Endişeden kurtulduğum yok. Vergiler arttı... Mesuliyetim çok... Garsonlarla uğraşmak bir mesele... İşi idare pahalıya mal oluyor... Dert, dert, dert, dert! Tabiî ben de daima endişeleniyorum.»

— «Sen hâdiseyi anlat.»

— «Telefonda benimle konuştuktan sonra tekrar uykuya dalmış olmanızdan korkmağa başladım. Gelmediğiniz takdirde mahvolacaktım. Dixie'ye, size telefon etmesini söyledim. Uyumuş olsaydınız bile sizi kaldıracaktık.»

— «Hususî telefon numaramı Dixie'ye mi verdin?»

— «Size ilk telefon ettiğim zaman Dixie de yanımdaydı. Dediğim gibi o rakamları kolaylıkla hatırlar. İşte bu yüzden hususî numaranızı da biliyordu.»

— «E, sonra?»

— «Dixie, telefona koşarak, kâtiple konuşmağa başladı. Tam ona numaranızı vereceği sırada, odanın kapısı açıldı ve içeriye iki erkekle bir kadın girdi. Onları görür görmez, sonumuzun geldiğini de anladım ve tabancama doğru uzandım. Dixie. çok zekidir. Hemen, kâtibe, 'Polise haber verin,' dedi.»

Perry Mason, «O zaman ne oldu?» diye sordu.

— «Adamlardan biri Dixie'yi yakaladığı gibi, eliyle kızın ağzını kapadı.»

— «Peki, senin tabanca?»

Morris Alburg, acı acı güldü, «Benim tabanca! Mr. Mason, benim tabancam yatağın üstündeydi. O iki adam ise ellerindeki silâhları bana doğru çevirmişlerdi. Eldeki tabanca, yatağın üstündeki tabançadan daha tesirlidir.»

Avukat, «Madem, detektif içeriki odada konuşulanları dinliyordu,» dedi, «ona neden işaret vermedin?».

— «İçeri girenler böyle şeyleri yutacak tiplerden değillerdi de ondan. Odada mikrofon olduğunu biliyorlardı. Ben ağzımı açıp bir lâf söyleyecek olsam, hemen parmaklarını dudaklarına götürüyor, tabancayı da karnıma dayıyorlardı. Bir ara, 'Ne olursa olsun,' dedim 'bir şey söyleyip, içerideki hafiyeye haber vereyim!' Ağzımı açar açmaz, adamlardan biri, tabancanın kabzasını olanca şiddetiyle başıma indirdi. Tabiî midem bulanmağa başladı. Artık ayakta duracak halim bile yoktu... İşte böyle, Mr. Mason.»

— «Pek de öyle değil, Morris. Neyse... Sen hikâyeye devam et.»

— «Allahım!... Adamlar bizi eşya taşınan asansöre sokarak, aşağıya indirdiler. Otelin arkasındaki geçitte bir araba bekliyordu. Beni arkaya bindirip, yere yatırdılar. Ayaklarını da üstüme dayadılar... O polisi de böyle öldürmüşler değil mi? Adamı yere yatırıp, ayaklarını üstüne koymuş, sonra da beynini uçurmuşlar.»

— «Onu bırak da, olanları anlat.»

— «Bizi bir otele götürdüler. Ama Keymont'dan daha iyice bir otele. Yine eşya asansörüyle yukarı çıktık... Ben aptal değilim, Mr. Mason. Onlara tuvalete gitmek istediğimis öyledim. Tuvalette bir havlu vardı. Bunun üzerinde de otelin ismi yazılıydı.»

— «Otelin adını hatırlıyor musun?»

— «Hatırlamaz olur muyum? Bonsal oteli. B-o-n-s-a-l. Beni tıktıkları daire de '609-B'...»

— «Sonra?»

— «Uzun bir müddet sonra beni yine eşya asansörüyle aşağı indirdiler. Arabayla dolaşacağımız anlaşılıyordu. Yani beni otomobilde öldüreceklerdi, Mr. Mason. Arka sokaklardan birine saparak, şehirden çıktık. Beni yine ye-

re oturtmuşlardı. Adamlardan biri tabancasını çekerek, namluyu şakağıma dayadı. Ben de ne olursa olsun, mücadeleye karar vermiştim. Tam tabancayı kapmak için atılırken, şoför 'Dikkat!' diye haykırarak frene bastı.»

— «E? Ne oldu?»

— «Ne olduğunu ben de bilmiyorum. Ben hâlâ yerdeydim. Tabancasını şakağıma dayayan adam ise ileri fırlamıştı. Tabancayı kaptığım gibi, birdenbire durmuş olan arabanın kapısını açtım. Öyle sür'atle hareket ediyordum ki, yıldırımla yarışa çıkabilirdim. Tabancayı, adamlara doğru çevirerek, bağırdım, 'Eller yukarı!' Sonra da bir geyik gibi koşmağa başlayıp, kendimi fundaların arasına attım.»

— «Demek etrafta fundalar vardı?».

— «Evet. Bir parktaki, yüksekçe bir tepede durmuştuk. Etraf fundalıktı. Araba da derin bir uçurumun kenarındaki yoldaydı. Dediğim gibi, geyik gibi sekerek koşmağa başladım.»

— «Sonra?»

— «Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm. Nihayet bir otobüse bindim. Size telefon etmek istiyordum ama ben Dixie gibi değilim. Numaranızı hatırlamıyordum. Otobüsten indikten sonra pis bir lokantaya girerek, bir müddet bekledim. Vakit erkendi. Henüz yazıhaneye gitmemiş olabilirdiniz. Nihayet bir taksiye binerek büronun bulunduğu binaya gittim. Anlattığım gibi, tam içeri girerken beni yakaladılar.»

Perry Mason, bir müddet düşündü, «Peki, polisle konuşmadın mı?»

— «Konuşmaz olur muyum? Hattâ onları alıp, arabadan atladığım yere de götürdüm. Ayak izlerimi gösterdim.»

— «İzleri gördüler mi?»

— «Tabiî gördüler. Tepeden, bir geyik gibi sekerek indiğimi de anladılar ama, buna rağmen benimle alay ettiler. İnsanın istediği yerde ayak izlerini bırakabileceğini söylediler.»

— «Ya Sonra?»

— «Onlarla Bonsal oteline gittik.»

— «Orada ne oldu?»

— «Bilmiyorum. Polisler 609-B'ye çıktılar. Gali-

ba yukarıda bir şey oldu. Zira tekrar yanıma geldikleri zaman bana, 'Eh, nihayet seni kıstırdık,' der gibi baktılar.»

— «Bu hikâyeyi polise de olduğu gibi anlattın mı?»

— «Tabiî. Anlatmaz olur muyum?»

— «Stenograf söylediklerini kaydetti mi?»

— «Evet.»

Perry Mason, «O halde,» dedi, «artık bu hikâyeyi değiştiremezsin.»

Avukat, hapishaneden çıkarken, Müracaat'taki memur, «Mr. Mason,» diye seslendi. «Telefon! Konuşmak istiyor musunuz?»

Perry Mason, başını salladı, «Pek istemiyorum.»

— «Sizi arayan burada, hapishanede.»

Avukat, içini çekti, «Burada birkaç bin kişi var. Her halde bunlardan bin beş yüzü kendilerini kurtarabileceğimi sandıkları için benimle konuşmak istiyorlar... Telefon eden kim? Bunu sordunuz mu?»

— «Telefon eden bir kadın. Adının Dayton olduğunu söyledi. Buradaki kadınlar koğuşunda kalıyor...»

Perry Mason, bir an kaşlarını çattı, «Konuşayım bari..» Telefona uzandı, «Allo! Kiminle konuşuyorum?»

— «Ben Dixie Dayton.»

— «Hangisi?»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Dixie Dayton olduğunu söyleyen bir kadınla konuştum. O...»

— «Mr. Mason! Beni kaçırdıktan sonra hazırladıkları tuzağa düşmüşsünüz! Ben sizi Morris'in lokantasında gördüm. Sizin de beni görmüş olmanız lâzım. Belki farkına varmadınız ama, karşılaştığımız zaman beni muhakkak hatırlıyacaksınız. Ben o gece... Lokantadan kaçmağa çalışırken, Mis Street'le yanımdan geçtiniz...»

— «Şimdi neredesiniz?»

— «Kadınlar koğuşunda.»

— «Ne zamandanberi?»

— «Beni buraya sabahleyin dokuzda getirdiler.»

— «Peki, arzunuz nedir?»

— «Sizinle... Olanlar... Olanlar hakkında konuşmak istiyorum.»

— «Bana daha önce neden telefon etmediniz?»

— «İzin vermedilèr. Beni karakol karakol dolaştırdılar. Sonra diğer mahkûmlarla beraber sahne gibi bir yere çıkardıar. Bunu birinin beni tanıyıp tanımadığını anlamak için yaptılar sanırım.»

Avukat, kısaca, «Şimdi geliyorum,» dedi. Telefonu kapayarak, Müracaat'taki memura döndü, «Teşekkür ederim...» Asansöre binip, kadınlar kısmına çıktı.

— «Beni her halde tanıyorsunuz. Ben avukat Perry Mason'um. Dixie Dayton'la konuşmak istiyorum. Bunun için izin kâğıdı almam lâzım mı?»

Kadın gardiyan, gülümsedi, «Bunu hazırladık bile, Mr. Mason. Dixie Dayton'un sizi görmek istediğini biliyordum. Binada olduğunuzu öğrenince, hemen bir izin kâğıdı getirttim. Buyurun, işte bu. İçeri girebilirsiniz.»

Avukat da tebessüm etti, «Doğrusu çok kolaylık gösteriyorsunuz.»

— «Elimizden geleni yapıyoruz, Mr. Mason.»

«Genç adam, bir şey söyleyecekti, fakat vazgeçti. Dönerek, ziyaret odasına girdi. Köşede genç bir kadın beklemekteydi. Avukatı görünce, sevinç ve heyecanla ayağa fırladı, «Mr. Mason, geldiğinize ne kadar memnun olduğumu bilemezsiniz!»

Perry Mason, kadını dikkatle süzdü, «Bana telefon etmek için bir hayli beklediniz.»

— «Polis müsaade eder etmez, sizi aradım, Mr. Mason.»

— «Ben deminki telefon konuşmasını kasdetmedim. Dün gece neredeydiniz? Ne yaptınız?»

— «Feci bir gece geçirdim, Mr. Mason. Tabancalı iki adam, Morris'le beni Keymont otelinden kaçırdılar.»

— «O adamlar kimdi?»

— «Onları tanımıyorum. Fakat bütün bunlara George Fayette'in sebep olduğundan eminim.»

— «Fayette öldürüldü, onun için bu sözlerinize de itiraz edemez.»

Genç kadın avukatın haline birdenbire kızmıştı, «Bana inanmıyor musunuz?»

Perry Mason. «Müvekkillerime daima inanırım,» diye cevap verdi. «Fakat anlattıklarını dikkatle dinlerken, bir taraftan da jürinin ne yapacağını düşünürüm.» Demin Morris Ablurg'la konuştum. Jürinin onun hikâyesine inanacağını hiç sanmıyorum.»

— «Hikâyenin nesi var?»

— «Nesi yok ki?»

Dixie. «O halde,» dedi. «benim hikâyeme de inanmıyacaksınız. Zira, beni kendi şahidiniz tanıdı.»

Avukat. haykırdı. «Hangi şahit?»

— «Drake Detektif Bürosunda çalışan kadın. Galiba onu oteldeki odaya gelen kızı takip etmesi için tutmuşsunuz.»

— «O sizi tanıdı mı?»

— «Evet.»

Perry Mason, ağır ağır. «Şimdi beni dikkatle dinleyin.» diye söze başladı. «Zira bu mesele çok mühim. Kızı hücrenize getirip sizinle yüzleştirdiler mi? Yoksa o sizi diğer mahkûmların arasından mı seçti? Veya...»

— «Diğer mahkûmların arasından seçti.»

Avukatın kaşları iyice çatılmıştı. «Dediğim gibi demin Morris'le konuştum. Hâdiseyi biliyorum. Şimdi siz bana Morris'ten ayrıldıktan sonra olanları anlatın.»

— «Beni alıp Bon...»

— «Evet, evet. Bonsal otelindeki bir daireye gö-

türdüler.»

— «Evet. Evvelâ ben de öyle sanıyordum, zira havluların üstünde bu isim vardı... Fakat artık bizi götürdükleri yerin Bonsal oteli olduğuna pek inanmıyorum.»

— «Neden?»

— «Çünkü... Şey... Polisler beni Bonsal oteline götürdüler. Orası ilk gittiğimiz yere hiç benzemiyordu.»

Perry Mason, mırıldandı, «Ya?... Neyse... Siz olanları anlatın!.»

— «Dediğim gibi, adamlar beni bir otele götürdüler. Bana fena muamele de etmediler. Aşağıdan kahve, sucuklu yumurta getirttiler. odada istediğim gibi dolaşmama göz yumdular. Yalnız pencerelerdeki perdeler iyice kapatılmıştı. Bana da bunlara dokunmamamı, aksi takdirde canımı yakacaklarını söylediler.»

Avukat, başını salladı, «Sonra tuvalete gittiniz. Orada havlular vardı, bunların üzerinde de 'Bonsal oteli' yazılıydı. Bu havlulardan birini, ileride delil olarak kullanmak ümidiyle usulca aldınız.»

— «Hayır, almadım. Havluların sayılı olmasından, biri eksildiği takdirde bunu hemen farkedeceklerinden korktum. Fakat isim hatırımda kaldı.»

Genç adam, içini çekti, «Âlâ... Devam, devam.»

— «Sabah, şafak sökerken beni yük asansörüyle aşağıya indirip, arka kapıdan dar bir geçide çıkardılar. Orada bir araba bekliyordu. Beni arkaya bindirip, yere yatırdılar...»

Avukat, çabucak Dixie'nin sözünü kesti, «Biliyorum, biliyorum... Sizi arabada öldüreceklerdi ama, dikkatsizlikleri tuttu. Siz de fırsattan istifade ederek ellerinden kaçtınız...»

Kadının, ısrarla başını salladığını gören Mason, durakladı, «Böyle olmadı mı?»

— «Hayır.»

— «Ya? Öyleyse siz anlatın.»

Dixie, «Beni uçak alanına götürdüler.» diye başladı. «Evvelâ ne olduğunu anlamadım. Sonra biri, 'Çok müteessiriz,' dedi. 'Bir yanlışlık olduğu anlaşıldı. Meğer sizin hiç kabahatiniz yokmuş. Fakat Los Angeles'ten ayrılmanız iyi olur, zira polis peşinizde.»

— «Kimdi bunlar?»

— «O zamana kadar hiç görmediğim iki kişi?»

— «Erkek?»

— «Evet.»

— «Size bir kötülükte bulunmağa kalktılar mı?»

— «Hayır. Bana nezaketle muamele ettiler.»

— «Demek sizi oteldeki daireye kapadılar?»

— «Evet.»

— «Sonra da alana götürüp, bir yanlışlık olduğunu söylediler?»

— «Evet, bu mealde birtakım sözler söylediler. 'Siz iyi bir kızsınız, onun için sizi bırakacağız,' dediler. Ve...»

Perry Mason, sordu, «Sonra ne oldu?»

— «Mexico City için bir bilet verip, uçağın on beş dakika sonra kalkacağını, Los Angeles'ten uzaklaşmamın doğru olacağını söylediler.»

— «Siz ne yaptınız?»

— «Bu fikri ben de beğendim. Bir an evvel bu şehirden kaçmağı istiyordum. Mexico City'ye gitmem iyi olacaktı.»

— «Adamlar Morris'den bahsettiler mi? Veya siz onlara Morris'i sordunuz mu?»

— «Bana, Morris'i de serbest bırakacaklarını ve onunla Mexico City'de bulaşacağımızı söylediler 'Siz, Otel Reforma'ya gidin,' dediler. 'Belki Morris oradadır. Veya bundan sonraki uçakla gelir. Maamafih, onun bu sefere yetişmesi de imkân dahilinde'»

— «Onlardan izahat istemediniz mi?»

Dixie Dayton, «Mr. Mason,» dedi. «Beni kaçırıp, oteldeki daireye hapsetmişlerdi. Ellerinden kurtulamıyacağımı, beni öldüreceklerini sanıyordum. Halbuki beni alıp, hava alanına götürmüşlerdi. Uçak on beş dakika sonra kalkıyordu. Yani ben bu suretle ölümden kurtulacaktım. Beş dakika önce, 'Acaba beni nasıl ortadan kaldıracaklar?' diye düşünürken, birdenbire her şey değişmişti... Artık. o iki adamın yanından uzaklaşmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Üstelik. fikirlerini değiştirmelerinden de korkuyordum... Siz olsaydınız ne yapardınız?»

Perry Mason. güldü, «Hemen terminale girer ve

Mexico City'ye giden uçağa atlardım.»

— «İşte ben de öyle yapmağa çalıştım.»

— «Peki, size kim mâni oldu?»

— «Bir sivil polis.»

— «Polis neredeydi?»

— «Alana açılan kapının önünde.»

— «Ne yaptı?»

— «Ne yapacak? Beni tevkif edip, karakollardan birine götürdü. Tabiî bana bir sürü sual sordular.»

— «Peki siz ne söylediniz?»

— «Fazla bir şey söylemedim. Zira... Bildiğiniz gibi... Birini... Birini korumağa çalışıyordum.» Mütereddit bir tavırla durakladı. Avukatın, konuşmak üzere olduğunu anlayınca da birden haykırdı, «İsim söylemeyin!»

— «Sevdiğiniz birini diyelim, öyleyse.»

— «Evet.»

Perry Mason, mırıldandı, «Pek âlâ... Polise ne söylediniz?»

— «Olanları.»

— «Bonsal apartmanını da mı?»

— «Tabiî.»

— «Sizi oraya götürdüler mi?»

— «Evet.»

— «Dairenin numarasını biliyor muydunuz?»

— «Hayır. Fakat dairenin yerini, asansörden on dördüncü katta indiğimizi ve sağdaki ilk kapıdan girdiğimizi biliyordum.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Bir kere asansör, ilk bindiğime hiç benzemiyordu. Sonra sağdaki ilk dairede de senelerdenberi yaşlı bir çift oturmaktaydı. Üstelik çok dürüst insanlar olduklarıd aha ilk bakışta anlaşılıyordu. O gece dışarı çıkmadıklarına, bir müddet televizyon seyredip, saat onda yattıklarına dair yemin de ettiler.»

— «Polisler tabanca hakkında sual sordular mı?»

— «Hangi tabanca hakkında?»

— «Seattle'daki tabanca hakkında tabiî!»

Dixie'nin gözlerinde müthiş bir korku vardı. Telâşla parmağını dudağına götürdü. Sonra da, «Seattle'daki tabanca mı?» dedi. «Mr. Mason, ne demek istediğinizi an-

lıyamadım.»

— «Sizi hangi suçla itham ettiler?»

— «Zannedersem... Şey... Henüz kat'î şekilde itham edilmedim, fakat beni George Fayette'in katli dolayısıyla yakaladılar. Galiba Fayette'i Morris'le birlikte öldürdüğümüzü sanıyorlar.»

— «Peki, size ellerindeki delillerden bahsedip, anlattığınız hikâyenin yalan olduğunu söylemediler mi? Sizi tenakuza düsürmeğe çalışmadılar mı? Bazı şahitlerin sizi başka yerde gördüğünü iddia etmediler mi?»

Dixie, başını salladı, «Hayır, Mr. Mason.»

— «Demek öbür meseleden de bahsetmedi.»

Genç kadın, parmağını tekrar dudağına götürerek, korkuyla etrafına bakındı, «Mr. Mason, yalvarırım...»

Avukat, «Pek âlâ,» dedi.

— «Mr. Mason dâvamı alacak mısınız?»

— «Her halde.»

— «Öyleyse mesele düzelecek.»

Perry Mason, içini çekti, «Bu jürinin anlattığınız hikâyeye inanıp inanmamasına bağlı.»

Dixie sordu, «Ne dersiniz? Jüri bana inanacak mı?»

Avukat, «Böyle bir hikâyeye kim inanır?» diye cevap verdi.

16

Perry Mason, yazıhanesinde bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu, «Bir kâbus bu!» Della Street, merhametle başını salladı. Genç adam, «Mahkemede,» diye homurdandı, «çıkıp başlarına gelenleri anlatmalarına müsaade edersem, ölüm hücresini boylarlar. Ben de herkese rezil olurum.»

Sekreteri, meydan okurmuş gibi, «Anlattıklarının doğru olmadığını nereden biliyorsunuz?» dedi.

— «Bilmiyorum, Della. Belki de doğruyu söylüyorlar. Fakat ne yazık ki, bu hikâyeler dinleyenlerde uydurmaymış gibi bir tesir bırakıyor. Üstelik bunlar bir avukatın muhayyilesinden çıkmışa benziyor. Her şeyi izah eden, inanılmıyacak masallar...»

Paul Drake, atıldı, «O halde mahkemede bundan hiç bahsetmesinler...»

Perry Mason, hiddetle haykırdı, «Polise anlatmışlar ya! Gazeteler bunu uzun uzun yazdı!»

— «Biliyorum. Ama dâva sırasında...»

Avukat, sıkıntıyla içini çekti, «Hâdiseyi herkes biliyor. Morris'le Dixie'yi şahit mevkiine çıkarmaz, onların başlarına gelenleri anlatmalarına mâni olur ve savcının iddialarını ispat etmesini istersem, jüri ne düşünür? Âzalar, 'Uydurdukları yalanlara avukatları da inanmamış, bu yüzden onların savcı tarafından sorguya çekilmesini istemiyor,' demezler mi?»

Hafiye, «Peki, ne yapacaksın?» diye sordu.

Perry Mason, omuzunu kaldırdı, «Ne bileyim? Dixie'yle Morris'in anlattıkları doğru olabilir. Belki de onlar zeki bir kaatilin tuzağına düştüler... Kaatil, o zavallıla-

rın yakalandıkları zaman aptal avukatların uydurduklarına benzer bir hikâye anlatmaları için ustaca bir plân hazırladı. Jürinin onlara inanmıyacağını ve sonunda da ölüm hücresini boylıyacaklarını biliyordu.»

Della Street, «Jüriyi ikna edemez misiniz?» diye sordu. «Belki onların doğru söylediğine inanırlar...»

Avukat, «Bilmem ki.» diye cevap verdi. «O kadar usta olduğumu sanmıyorum.» Paul Drake'e döndü, «Dostum, bir tek ihtimal var... Pek zayıf bir ihtimal... Oteldeki odaya gelip, Dixie Dayton olduğunu iddia eden kızı bulabilirsek, belki o zaman işin iç yüzünü de öğreniriz.»

Hafiye, kaşlarını kaldırdı:

— «Araştırmaya nereden başlıyayım?»

— «George Fayette'in neler yaptığını, kimlerle ahbaplık ettiğini öğrenmeğe çalış. Alakâdar olduğu kadınlarla konuş. Ve... Yok, yok! Kızı bu şekilde bulamayız.»

Della Street, «Neden?» diye sordu. «Gayet mantıkî bir yol bu.»

Perry Mason: cevap verdi: «Anlatılanların doğru olduğunu kabul edelim... O halde asıl kaatil çok zekî bir adam. Öyleyse, aptallık edip George Fayette'le alâkası olan bir kadından istifadeye kalkmadı. Bilâkis oteldeki odaya bir yabancı gönderdi. Hatta belki de kadın başka bir şehirden gelmişti.»

Paul Drake de: «Kadını bulsak da bir işimize yaramaz» dedi. «Sen şahit mevkiine çıkıp, otelde onunla konuştuğuna dair yemin edersin. Kadın konuşmadığınızı söyler. Minerva Hamlin de senin yanıldığını iddia eder.»

— «Şahit mevkiine çıkmağı istemiyorum, Paul.»

— «Neden?»

— «Hem avukatlık, hem de şahitlik yapamam! Bu meslek şerefime yakışmaz!.»

— «Neden yakışmaz?»

— «Yakışmaz işte. Baro da böyle şeylerden hoşlanmaz.»

— «Hoşlanmazsa hoşlanmasın. Seni cezalandırırlar mı?»

— «Hayır ama, bu hareketimi tasvib etmezler.»

— «Bu gayrı kanunî bir şey mi?»

— «Değil.»

Paul Drake, «Minerva Hamlin'e boş yere kızıyoruz,» dedi. «Kadın muhakkak yanıldığını anlayacak. Onunki basit bir hata ve...»

Perry Mason, homurdandı: «Hayır. Minerva, fazla acele etti. Ne olduğunu sen de biliyorsun, Paul. Ona resmi gösterdiler, seninki de çabucak kararını verip, 'Odadan çıkan bu kadındı,' dedi. Sonra Minerva'ya resmi iyice tetkik etmesini söylediler. O da fotoğrafa baktı, baktı... Tabiî Dixie'nin yüzü de hafızasına iyice nakşoldu. Sonradan kızı mahkûmların arasında görünce, 'Şunun yüzü hiç de yabancı gelmiyor,' diye düşünerek, onu seçti.»

Hafiye, başını salladı: «Böyle hâdiseler çok oluyor. Bundan polisin de hoşlanmadığını biliyorum. Ne yanlışlıklar oluyor, bir bilseniz. Tabiî ahali bunları duymuyor. Şahitler, suçlu olduğundan şüphe edilen bir şahsın resmine baka baka onu iyice tanıyorlar. Sonra da adamı görünce, tabiî, 'Hah, işte bu!' diye haykırıyorlar... Geçenlerde de üç şahit, yine böyle bir suçlunun fotoğrafını iyice tetkik ettikten sonra, adamla yüzleştirilmişler. Kat'î bir tavırla, 'Tamam,' demişler. 'Gördüğümüz buydu!' Sonradan ne olmuş biliyormusunuz? Suçlu sanılan adamın, hâdise gecesi San Fransisco hapishanesinde olduğu öğrenilmiş.»

Perry Mason, Drake'e cevap verecekti fakat aynı anda telefon çalmağa başladı. Della Street, ahizeyi kaldırdı. Bir an dinledikten sonra, hafiyeye döndü: «Seni istiyorlar Paul.»

Drake, reseptörü aldı: «Allo... Evet, benim... Ne var?... Bir dakika! Yanılıyorsun!... Kararın kat'î mi? Eminmisin?... Onu yanlış anlamışsın... Bir dakika, bir dakika! Kimsiniz?... Ne?... Size sadece kadının müthiş bir hata yaptığını söyleyebilirim. Elimizde kat'î delil var... Hayır, hayır, katî delil!... Bunun ne olduğunu açıklıyamam. Hâdiseyi bütün teferruatıyla öğrenmek istiyorsanız, Mr. Mason'la konuşun!...» Telefonu kaparken, hiddetinden neredeyse ahizeyi kıracaktı. Avukata döndü: «O hilekâr, iki yüzlü Savcıyı elime geçirirsem...»

Perry Mason: «Yine ne yaptı?» diye sordu.

— Paul Drake, haykırdı:

— «Ne yaptığını şimdi anlatacağım!»

— «Minerva Hamlin şimdi onun yanında. Zaten te-

lefon eden de kadındı. Sevgili Savcımızın bürosundan beni aramak lûtfunda bulunmuş!»

— «Pek alâ, pek alâ. Sonra?»

— «Minerva, doğru dürüst konuşmadı. Zannedersem önüne, gayet ustalıkla hazırlanmış bir yazı koymuşlardı. O da bunu bana okuyuverdi. Dixie Dayton meselesi dolayısıyla kendisini yalana teşvik ettiğimi, durmadan tazyik yaptığımı, bu yüzden artık yanımda çalışamıyacağını söyledi.»

Avukat, homurdandı: «Savcının numarası!»

Hafiye, «Dur, daha bitmedi,» diye bağırdı. «Minervay'la konuşmağa çalıştım fakat o, 'Ben son sözümü söyledim, Mr. Drake,' dedi. 'Şu andan itibaren kendimi istifa etmiş sayıyorum. Savcılığa bağlı bürolardan birinde, daha yüksek ücretle çalışacağım. Bir dakika. Burada sizinle konuşmak isteyen biri var.'... Telefonu bir gazeteciye verdi. Tabiî adam fikrimi sordu. Ne cevap verdiğimi duydun.»

Della Street, başını salladı: «Ben de duydum!»

Drake, «Bir de içimden geçirdiklerimi duysaydın!» dedi. Sonrad a telâşla ilâve etti: «Allahtan duymadın!»

Perry Mason: «Anlaşıldı,» diye içini çekti. «Artık yapacak bir tek şey var: İlk tahkikatta bulunup, şahitleri sıkıştırmak ve karşı tarafın iddialarını çürütecek deliller bulmak. Zira müvekkillerimin tutulur tarafı yok!»

17

Savcı Hamilton Burger, iri yarı, gösterişli bir adamdı. Bu mevkide bulunan bir insanın vakur ve kibar olması lâzım geldiğine inandığı için, daima böyle bir tavır takınırdı. Celse açılır açılmaz, ayağa fırladı: «Başlamadan evvel bir kaç söz söylemek istiyorum, Hakim bey.»

Hakim Lennox, başını salladı: «Buyurun.»

— «Perry Mason'un, sanıkların müdafaasını üzerine almasına itiraz ediyorum. Kendisini azletmelisiniz.»

— «Sebep?»

— «Mr. Mason, İddia makamının şahitleri arasındadır. Hatta kendisine celp de gönderildi. Biraz sonra onu şahit mevkiine davet edip, sorguya çekeceğim.»

Hakim Lennox, hayretle: «Mr. Mason İddia makamının şahitlerinden mi?» diye sordu.

— «Evet, Hakim bey.»

— «Bu duyulmamış bir şey! Sanıkların avukatı...»

Hamilton Burger: «Ben,» dedi, hukukî bakımdan meseleyi tetkik ettim. Mr. Mason'un şahitlik etmemesi için hiç bir sebep yok. Zaten onun yardımıyla İddiamızı ispat edeceğiz. Mr. Mason'un şahit olarak dinlenmesi lâzım. Kendisine celp de gönderildi. Bundan da ona ne kadar ehemmiyet verdiğimiz anlaşılıyor. Hem sizi, hem de karşı tarafı temin ederim, Mr. Mason, bizim için büyük ehemmiyeti olan bir şahit!»

Hakim Lennox, Perry Mason'a baktı: «Size celp gönderildi mi?»

— «Evet, Hakim bey. Böyle bir celp aldım.»

— «Fakat karşı tarafın müdafaasını da üzerinize almış bulunuyorsunuz?»

— «Evet, efendim.»

Hamilton Burger: «Hakim bey,» dedi, «sanıkların

her ikisini de, yani hem Morris Alburg'u ve hem de Dixie Dayton'u katil suçuyla itham ediyoruz. Onların, yalnız George Fayette'i öldürmeğe karar verdiklerini değil, aynı zamanda açıkça faaliyete geçtikleri ve bunun neticesinde de George Fayette'i katlettiklerini ispat edeceğiz. Maktul, tasvib ettiğimiz bir şahıs değil. Herhalde müdafaanın da işaret edeceği gibi, George Fayette, hürmete şayan bir vatandaş olmadıktan başka, üstelik kanuna karşı gelen bir insan. Sonra, yaptığımız bütün tahkikata rağmen belirli bazı müddetler zarfında nerede olduğunu veya ne yaptığını öğrenemedik. Sanıkların, George Fayette'in kendilerine başka bir hâdise dolayısıyla şantaj yapmağa kalkacağını sanmış olmaları da imkân dahilinde. Tabiî bu hâdise, bu davayla alâkalı değil, Hakim bey. Fakat sanıkların maksatlarını belirtmek gayesiyle dâva sırasında mühim bir suç áddedilen bu hâdiseden de bahsedilecek.»

Hakim Lennox, «Diğer suç hakkında deliller serdedemiyeceğinizi her halde biliyorsunuz,» diye cevap verdi. «Sanıklar bir ithamı cevaplandırmak...»

Hamilton Burger kat'î bir tavırla Hâkimin sözünü kesti, «Bildiğiniz gibi bu kaidenin de istisnaları olabilir. Bir katil hâdisesinin, vaktiyle işlenen bir suçla alâkası varsa, o zaman sanıkların maksatlarını belirtmek için bu suçla alâkalı deliller de serdedilebilir.»

Hakim Lennox: «Ben bu kaideyi daima tatbik ederim,» dedi. «Bazı istisnalar olabileceği ileri sürülerek, bu kaideye aykırı bir şekilde hareket edildiğini biliyorum. Maksadı belirtmek gayesiyle veya başka bir bahaneyle jürinin sanıkların aleyhine dönmesine çalışıldığının da farkındayım.»

— «Anlıyorum, Hakim bey. Fakat alâkalı şahitleri dinlediğiniz zaman bu davanın da bir istisna teşkil ettiğini anlıyacak ve İddia makamının diğer cinayetten yani bir polisin katledilmesi...»

Hakim Lennox, Savcının sözünü kesti: «Başka bir katil hâdisesi daha mı var?»

— «Evet, Hakim bey.»

— «Bu cinayeti de sanıklar mı işlemiş?»

— «Hayır, Hakim bey. Bunu işleyen Dixie Dayton. Daha doğrusu Dayton'un, genç bir polisin ölümüyle

alâkası var. Zaten sanık da bunun meydana çıkmaması için ikinci cinayeti işledi... Hatta belki de maktul George Fayette, ilk cinayet dolayısıyla sanığa şantaj yapıyordu.»

Hakim Lennox, başını salladı: «Enteresan bir vaziyet. Maamafih, her meseleyi teker teker mütalaa etmemiz daha doğru olur... Demek, Perry Mason'un sanıkların müdafaasını üzerine almasına itiraz ediyorsunuz?»

— «Evet, Hakim bey.»

— «Siz ne diyorsunuz, Mr. Mason?»

Perry Mason, kısaca: «Savcının üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokmamasını tavsiye ediyorum,» diye cevap verdi. Hakim Lennox, kıpkırmızı kesildi. Avukat, hemen ilâve etti: «Maksadım saygısızlık değil, Hakim bey. Ben kendi işime bakacağım. Savcı da kendi işine baksın.»

Hamilton Burger, homurdandı: «Bu ahlâk kaidelerine aykırı bir şey.»

Perry Mason: «Siz kendi ahlâkınızla meşgul olun» dedi. «Ben de kendiminkiyle.»

Hakim Lennox, atıldı: «Beyler, beyler. İşi şahsiyete dökmeyelim. Mr. Burger, sizce Mr. Mason'un bu dâvaya girmeğe hakkı yok mu?»

— «Onun kendi kendisini azletmesi lâzım, Hakim bey.»

— «Bu hususta belli bir kaide var mı?»

— «Hayır. Bu daha ziyade bir ahlâk ve şeref meselesi.»

Perry Mason: «Meslekî şeref meselesini zamanı gelince münakaşa edeceğiz,» diye cevap verdi. «Şimdi ahlâktan bahsedelim. Benim de anlatmak istediğim bir hâdise var, Hakim bey. Bir savcı, şahidim olan bir kadını tesiri altına alır, onun işinden istifasına, amirini kendisini yalan söylemeğe zorlamakla ithamına sebep olursa, telefonla yapılan bu itham sırasında gazetecilerin hazır bulunmasını temin ederse, bahis mevzu olan bu kadını bu şekilde harekete teşvik için kendisine Savcılığa bağlı bürolardan birinde daha dolgun ücretli bir iş bulursa, böyle rüşvet...»

Hamilton Burger, haykırdı: «Bu 'Rüşvet' kelimesine itiraz ediyorum!»

Perry Mason, müthiş bir istihzayla, «Özür dile-

rim,» dedi. «Belki de 'kadına tesir ederek, onun bu şekilde hareket etmesine sebep oldunuz,' demeliydim.»

Savcı, homurdandı: «Ben böyle bir şey yapmadım. Bahis mevzu olan kadın kendi istek ve arzusuyla bu şekilde hareket etti.»

Avukat, başını salladı: «Fakat o, telefonia istifa ettiğini bildirmeden önce, kendisine bürolardan birinde siz iş buldunuz!»

Savcı, «Saçma!» dedi.

Mason, meydan okudu: «Kabilse inkâr edin!»

— «Buna lüzum görmüyorum!»

— «Yani cesaret edimiyorsunuz!»

Hakim Lennox, elindeki tokmağı olanca şiddetiyle kürsüye vurdu: «Beyler, meselenin iç yüzünü bilmiyorum. Hâdiseyi gazetelerden takib de etmedim. Fakat Müdafaayla İddia makamları arasında bir düşmanlık olduğu anlaşılıyor. Hislerin kontrol altına alınmasını, her iki tarafın da davâyla meşgul olmasını tavsiye ederim... Mr. Burger, şahidinizi çağırın. Mahkeme, muhtelif meseleler hakkında sırası geldikce karar vereck.»

— «Mr. Mason'un Müdafaa avukatı olarak bu dâvaya girmesine itiraz ediyorum.»

Perry Mason: «Müdafaayı üzerime alamıyacağımı gösteren bir kanun var mı?» diye sordu.

— «Evvelce de bildirdiğim gibi bu daha ziyade bir ahlâk ve meslekî şeref meselesi.»

Perry Mason, Hakime baktı: «Madem Savcı, ahlâk ve meslekî şeref meselelerinde bir otorite olduğunu düşünüyor, o halde ben de kendisinin genç bir kadına daha dolgun ücretli bir iş vadederek, onun istifasına ve âmirini...»

Hakim Lennox, «Şimdi o meseleyi karıştırmayalım, Mr. Mason.» dedi. «Mr. Burger, ben Mr. Mason'un müdafaa avukatı olarak davaya iştirak etmesinde bir mahzur görmüyorum. Mr. Mason'a celp göndermişsiniz. Dava sırasında kendisini şahitliğe davet ederseniz. o da şahit mevkiine çıkar. O zaman da diğer şahitler gibi sorguya çekilir... Şimdi işimize bakalım.»

Savcı, mırıldandı, «Pek ala, Hakim bey. İlk şahidim, Adlî Tabip...» Hamilton Burger, arka arkaya çağırdığı şahitlerin yardımıyla, iddialarının temelini kurdu: Ge-

orge Fayette'in cesedinin bulunuşu, kurşun yarasının hali, kurşunun çıkarılışı, tabancanın daha ileride teşhis edilebilmesi için kurşunun mikroskopik karakteristikleri...

— «Şimdi Carlyle, E. Mott'u çağıracağım.» Mott, şahit mevkiine çıkarak, ateşli silahlar ve balistik mütehassısı olduğunu söyledi.

— «Mr. Mott, George Fayette'in ölümüne sebep olduğu bildirilen şu kurşuna bakarmısınız? Evet, üzerindeki etikette 'İddia Makamı - Delil A' yazılı. Size bu kurşunu tetkip edip etmediğinizi sormak istiyorum.»

— «Ettim.»

— «Mikroskopla mı?»

— «Evet, efendim.»

— «Bu kurşunun fotoğrafını çektiniz mi?»

— «Evet, efendim.»

— «Kurşunun atıldığı silâh tipini tespit ettiniz mi?»

— «Ettim.»

— «Nasıl bir silâh bu?»

— «Şu, elimde tuttuğum tabanca, efendim. '38-- Smith and Wesson - Police Special'. Namlu 7.5 cm.»

Hamilton Burger, «Bu tabancanın 'Delil B' olarak kabulünü rica ediyoruz,» dedi.

Mason, başını salladı, «Kabul.»

Savcı, homurdandı, «Şahidi sorguya çekebilirsiniz.»

Avukat, «Sorulacak bir sualimiz yok,» diye cevap verdi.

Hamilton Burger fena halde şaşırmıştı. Kekeledi, «Ne? Yani ona şey hakkında...» Sonra ne söylediğini farkederek birdenbire sustu.

Hâkim, «Bundan sonraki şahidi çağırın,» dedi. Hiddetini saklayamıyan savcı da, Morris Alburg'u, Perry Mason'un yazıhanesinin bulunduğu binaya girerken yakalıyan sivil polisi getirtti. Memur, George Fayette'in öldürüldüğü tabancanın Alburg'un üzerinde bulunduğunu anlattı.

Hamilton Burger, homurdandı, «Şahidi sorguya çekebilirsiniz!»

Perry Mason, polise, «Bunun aynı tabanca olduğunu nereden biliyorsunuz?» diye sordu.

— «Tabancanın numarasını aldım, efendim.»
— «Bu numarayı yazdınız mı?»
— «Tabiî.»
— «Nereye yazdınız?»
— «Not defterime. Bu defteri daima yanımda taşırım.»
— «Peki, numarayı biliyor musunuz?»
— «Tabiî.»
— « Bu numarayı söyler misiniz?»
— «Söyliyeyim, efendim. S 64805.»
— «Numarayı o gündenberi unutmadınız mı?»
— «Unutmadım, efendim.»
— «O halde bunu deftere kaydetmenizin lüzumu yoktu.»
— «Emin olmak için yazdım, efendim.»
— «Defterdeki numara da bu mu?»
— «Evet, efendim.»
— «Belki bunun tabancanın üstündeki numara olduğunu biliyorsunuz. Fakat defterdeki numara olduğunu nasıl bilebilirsiniz?»
— «Emin olmak için mahkemeye gelmeden evvel defterime baktım, efendim.»
— «Ya? O halde emin değildiniz.»
— «Hayır. Sadece bir hatâ yapmak istemiyordum.»
— «Morris Alburg'u bu ayın üçüncü günü sabahleyin tevkif ettiniz, değil mi?»
— «Evet, efendim. Sabah saat dokuza doğru.»
— «Tabancayı da Alburg'dan o zaman aldınız!»
— «Evet, efendim.»
— «Peki, numarayı defterinize ne zaman yazdınız?
— «Demin söyledim ya. Şu, tabancanın numarası. Bunu bir yanlışlık olmaması için kaydettim.»
— «Morris Alburg'u tevkif ettiğiniz zaman mı?»
— «Hemen hemen.»
— «'Hemen hemen'den kasdiniz?»
— «Aynı zamanda...»
— «Meselâ Alburg'u tevkif ettikten beş saniye sonra mı?»
— «Ne münasebet!»
— «Peki, kaç saniye sonra?»

— «Buna cevap veremiyeceğim. Zamanı ben bu şekilde hesaplamam. Şu, benim sanık Morris Alburg'dan aldığım tabanca.»

— «Tabancayı aldıktan sonra ne yaptınız?»

— «Delil olduğu için cebime koydum.»

— «Sonra?»

— «Sonra savcıya verdim. O da bunu balistik mütehassısı Carlyle E. Mott'a gönderdi.»

Perry Mason, sanki pek ehemmiyetsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi bir tavırla, «Tabancanın numarasını defterinize kaydetmenizi Mott söyledi, değil mi?» diye sordu.

— «Evet.»

— «Bunu tabanca kendisine verildiği zaman mı söyledi?»

— «Hayır. Tabancayı raporuyla birlikte savcıya teslim ettiği zaman. Silâhın tanınması için bunun lâzım olduğunu söyledi.»

— «Siz de Mott'un uzattığı tabancanın üstündeki numarayı yazdınız..»

— «Şey... Bu aynı tabancaydı.»

— «Nereden biliyorsunuz?»

— «Bakar bakmaz anladım.»

— «Bakar bakmaz nasıl anlarsınız? Bu silâhı, aynı biçim ve boydaki diğer 'Smith and Wesson'lardan ayırd etmenize yardım edecek bâriz birtakım işaretler mevcut muydu?»

Şahit, cevap vermedi.

— «Bilmiyor musunuz?»

Polis, «Tabancaya yakından bakarsam, bu sualinizi cevaplandırabilirim,» dedi.

Perry Mason, müstehzi bir tavırla kaşlarını kaldırdı, «Tabi... Tabancayı alır, evirip çevirir, bir çizik bulur ve silâhı bunun sayesinde tanıdığınızı söylersiniz. Bunu tabancaya bakmadan söyleyiverin canım.»

Memur, fena halde şaşalamıştı. Yutkundu, «Hatırlıyamadım.»

Hâkim, çok sıkılmış olan şahide baktı, «Sanık Alburg'dan bir tabanca aldınız, değil mi?»

— «Evet, efendim.»

— «Bunu savcıya verdiniz.»
— «Evet, efendim.»
— «O da silâhı balistik mütehassısına verdi.»
— «Evet, efendim.»
— «Bir müddet sonra, balistik mütehassısı silâhı ve bunun Fayette'i öldüren kurşunun atıldığı tabanca olduğunu bildiren raporu savcıya getirdi. Bu arada tabancanın mahkemede delil olarak gösterilebilmesi için, kolayca tanınması lâzım geldiğini söyledi.»
— «Evet, efendim.»
— «O zaman size, tabancayı nasıl tanıyacağınızı sordular. Öyle değil mi?»
— «Hemen hemen.»
— «Öyle mi, değil mi?»
— «Mr. Mott, numarayı defterime yazmamı söyledi.»
— «Siz de o zaman not defterinizi çıkarıp, numarayı kaydettiniz.»
— «Evet, efendim.»
— «Ondan sonra şahitliğiniz sırasında neler söyleyeceğiniz konuşuldu.»
— «Şey... O zaman değil. Daha sonra.»
Hâkim, buz gibi bir sesle, «Mr. Burger,» dedi. «Bundan sonraki şahidinizi çağırın. Bu şahit gidebilir.»
Savcı, yeni bir hücuma karşı kendisini müdafaa etmek istermiş gibi bir tavır takındı, «Bundan sonraki şahidim, Arthur Leroy Fulda.» Hafiye, şahit mevkiine çıkarak, yemin ettikten sonra, Alburg'la konuşmalarını, oteldeki odaya cihazları yerleştirişini anlattı. Duyduğu konuşmadan ve mükâlemenin plâğa alınışından bahsetti. Kendisine gösterilen yarım düzine diski tanıdığını söyledikten sonra, bunların makinenin devamlı surette çalışması için nasıl konulduklarını izah etti.
Hamilton Burger, «Hâkim bey,» diye gülümsedi. «Bu disklerin de delil olarak kabul edilmesini istiyoruz.»
Perry Mason, ayağa kalktı, «Şahide bir iki sual sorayım, öyle.»
Hâkim, başını salladı, «Pek âlâ, sorun.»
— «Bunların otel odasında bıraktığınız diskler olduğundan emin misiniz?»

— «Mr. Mason, yalnız birinci diskten eminim. Diğerlerinin ise sadece cihazda bıraktığım disklere benzediğini söyleyebilirim. Bunların, makinenin durduğu odadan alındığını bildirdiler...»

Perry Mason, «Bu kadar,» dedi. «Diskleri delil olarak kabul ediyoruz.»

Hâkim Lennox, eğildi. «Bir numaralı diski kasdediyorsunuz, değil mi?»

Avukat, «Hayır,» diye cevap verdi. «Hepsini kasdediyorum. Böyle açık sözlü bir şahidin ifadesine inanırım. O, disklerin makinedekilerin aynı olduğundan eminse, ben de bunların delil olarak kabul edilmesine razıyım. Fakat... Plâklardaki konuşmalara itiraz hakkım bakidir. Bu konuşmaların bu dâvayla hiçbir alâkası olmadığına kaniim.»

Hâkim Lennox, güldü, «Açık sözlülüğünüz hoşuma gitti, Mr. Mason. Şahidinki de... Pek âlâ, diskler delil olarak kabul edilsin.»

Hamilton Burger, Hâkime baktı. «Bu plâklardaki konuşmalardan birinde sanık Dixie Dayton, Perry Mason'a suç ortağı Morris Alburg'un o anda George Fayette'i öldürmekte olduğunu söylüyor. Bunu dinlemenizi istiyorum, hâkim bey. Bilhassa Mr. Mason'un bu malûmatı aldıktan sonra, bu hususta hiçbir şey yapmadığına dikkatinizi çekmek arzusundayım. Kendisi polise haber vermemiş ve...»

Perry Mason, «Benim de suç ortağı olduğumu mu iddia ediyorsunuz?» diye sordu.

Savcı, homurdandı, «Dâvaya hazırlanış tarzımı tenkid ettiniz.. Hâkim beyin neler olduğunu anlamasını istiyorum.»

— «O halde bunu sözle değil, delillerle gösteriniz.»

— «Plâkta böyle bir konuşma olduğunu inkâr mı ediyorsunuz, Mr. Mason?»

— «Dixie Dayton'un, Morris Alburg'un George Fayette'i öldürmeğe niyetlendiğinden bahsettiğine dair olan iddiaları red ediyorum!»

— «Fakat plâk burada. İsterseniz dinleyin.»

— «Konuşanın Dixie Dayton olduğunu nereden biliyorsunuz?»

— «Bundan eminim.»

— «O halde şahit mevkiine çıkıp, yemin edin. Ben

de sizi sorguya çekeyim. O zaman hâkim bey de karar versin.»

Savcı, «Buna lüzum yok,» dedi. «İddiamı başka türlü de ispat edebilirim.»

— «Buyurun, edin.»

Hamilton Burger, dikleşti, «Bundan sonraki şahidim, Miss Minerva Hamlin... Miss Hamlin, lütfen buraya gelip, yemin edin.» Genç kadın, herkesin çok zeki ve ehliyetli bir insan olduğuna inanmasını istiyordu. Sert adımlarla şahit mevkiine doğru yürüdü. Savcının suallerini, hâkim Lennox'un üzerinde de iyi bir tesir bırakan bir tavırla, kısa ve kat'î bir şekilde cevaplandırdı. Aldığı emir üzerine Keymont oteline gittiğinden, Paul Drake'le kararlaştırdıkları işaretleşme usulünden, hizmetçi kılığına girişinden ve 721 numaralı odayı gözetleyişinden bahsetti.

Hamilton Burger, «Nihayet, o odadan biri çıktı, değil mi?» dedi.

— «Evet, efendim.»

— «Erkek? Kadın?»

— «Kadın.»

— «Ona dikkatle bakmak fırsatını buldunuz mu?»

— «Zaten otele o maksatla gitmiştim.»

Savcı, mırıldandı, «Bu sualimin tam cevabı değil. Siz...»

— «Evet, buldum.»

— «Kadına iyice baktınız mı?»

— «Evet, efendim.»

— «Kadının 721 numaralı odadan çıktığını gördünüz.»

«Evet, gördüm, efendim.»

— «Kimdi bu kadın?»

— «Sanık Dixie Dayton.»

— «Kendisini gösterir misiniz?»

— «Parmağımla gösteriyorum, efendim.»

— «Bunun zapta geçirilmesi kabil değil. Sanık Miss Dixie Dayton'dan ayağa kalkmasını rica edebilir miyim?»

Mason, Dixie'ye baktı, «Lütfen kalkın.» Genç kadın istenileni yaptı.

Burger, Minerva Hamlin'e sordu, «Bu kadın mı?»

— «Evet, bu kadın.»

Savcı, «Şahidin ayağak alkan kadını tanıdığı, bu kadının da sanıklardan Dixie Dayton olduğu zapta geçsin,» dedi. Sonra yine Minerva'ya döndü, «Bu kadın odadan çıkınca ne yaptınız?»

— «Kendisini takip ettim.»

— «Nereye gitti?»

— «Asansöre binip yukarı çıktı. Ben de merdivenlere koştum. Ben yedinci kattaydım. Otel ise sadece sekiz katlıydı. Bu yüzden, Dixie Dayton'un başka yere gidemiyeceğini biliyordum. Merdivenlerden çabucak çıkıp, onu yakalıyacağımdan da emindim.»

— «Yakaladınız mı?»

— «Evet.»

— «Kadın nereye gitti?»

— «Daha sonra polisin George Fayette'in cesedini bulduğu 815 numaralı odaya girdi.»

Savcı, «Bu aynı kadın mıydı?» diye sordu.

— «Aynı kadındı.»

— «Emin misiniz?»

— «Tabiî eminim.»

— «Peki, o kadın kimdi?»

— «Demin söyledim ya.»

— «815 numaralı odaya giren kadın kimdi, demek istedim.»

— «Sanık Dixie Dayton, tabiî.»

— «Demin ayağa kalkan kadın mı?»

— «Evet, efendim.»

Hamilton Burger, Perry Mason'a döndü, «Buyurun.»

Minerva Hamlin, gözlerinde müthiş bir kin ve nefretle genç adama bakıyordu. Her haliyle de, «Sorguları beni şaşırtamaz. Ben onun gibilerle başa çıkmasını bilirim,» der gibiydi. Buna karşılık, Perry Mason da yaramaz kız kardeşinin kendisine açılmasını isteyen bir ağabey tavrı takınmıştı, «Miss Hamlin, siz Dixie Dayton'u tanımıyordunuz, değil mi?»

— «Onu ilk defa odadan çıkarken gördüm.»

— «O sırada kendisinin kim olduğunu biliyor muydunuz?»

— «Kendisini gördüm, fakat ismini bilmiyordum.»

— «Sonra polis size Dixie Dayton'un bir resmini gösterdi ve fotoğraftakinin aynı kadın olup olmadığını sordu.»

— «Evet.»

— «Siz ne cevap verdiniz?

— «Aynı kadın olduğunu söyledim.»

— «Ya... 'Ona benziyor,' demediniz mi?»

— «Aynı kadın olduğuna göre, ona da benziyecekti tabiî! Öyle değil mi?» Bu müstehzi cevap, salondakilerin gülüşmelerine sebep oldu.

PerryMason. «Bakın bu doğru,» diye tebessüm etti. «Madem bana bu suali sordunuz, ben de memnuniyetle cevap vereceğim, Miss Hamlin. Size, fotoğrafın Dixie Dayton'un olmasına rağmen kendisine benzemiyebileceğini söylersem, her halde kusuruma bakmazsınız. Zira resimler ekseri insanın aklını karıştırır.»

— «Benim aklımı karıştırmaz. Gözlerim keskindir.»

— «Buna rağmen fotoğrafını ilk gördüğünüz zaman kat'î bir cevap veremediniz. Öyle değil mi?»

— «Şey... Ben polise... Bu, 'kat'î' sözüyle neyi kasdettiğinize bağlı.»

Perry Mason, yine gülümsedi, «Siz neyi kasdedersiniz, Miss Hamlin?»

— «Ben kat'î kararımı verdim mi, bir daha caymam.»

Avukat, başını salladı, «Belli. Fakat o sırada kararınız pek kat'î değildi.»

— «O geceden sonra, Dixie Dayton'u görmek fırsatını buldum. Fotoğraf ona... Şey... Bu»

— «Fotoğraf ona pek benzemiyordu, diyecektiniz galiba?»

— «Ne münasebet! Pek âlâ benziyordu!»

— «Fakat yine de şüpheliydiniz.»

— «Haksızlık etmek istemiyordum, Mr. Mason.»

— «Yine de istemezsiniz, değil mi?»

— «Tabiî istemem.»

Mason, «Resmi ilk gördüğünüz zaman pek emin değildiniz,» dedi. «Emin olmanız imkânsızdı zaten. Fotoğraftakinin gördüğünüz kadın olabileceğini söylediniz. Fakat

mütereddit bir halinz vardı.»

— «Tabî, resme ilk baktığım zaman...»

— «Ondan sonra fotoğrafı iyice tetkik ettiniz değil mi?»

— «Evet, efendim.»

— «Tabiî fotoğrafa baktıkça emin olmağa başladınız.»

— «Evet efendim.»

— «Fakat sadece resme bakmak size kâfi gelmedi.»

— «Gelmedi ya. Sanığı, diğer mahkûmların arasında görünce kat'î kararımı verdim.»

— «Artık hiç şüpnheniz kalmamıştı?»

— «Tabiî. Onu, sahne gibi bir yerde duran beş kadının arasından seçtim. Hem de hiç tereddüt etmeden.»

— «Bunu, resmi iyice tetkik ettikten sonra yaptınız, değil mi?»

— «Evet, efendim.»

— «Sizinle açık konuşalım mı, Miss Hamlin? Resimdekinin, odadan çıkarken gördüğünüz kadın olup olmadığına karar verebilmek için fotoğrafı dikkatle tetkik ettiniz. Tabiî böylece sanığın çehresi de hâfızanıza iyice nakşoldu. Sonra da onu bu yüzden beş suçlunun arasından seçtiniz. Yani... Seçtiğiniz resimdeki kadındı, odadan çıkan kadın değil!».

— «Dixie Dayton'u diğer beş mahkûmun arasında görünce, onun oteldeki odadan çıkan kadın olduğunu anladım.»

— «Kadın, odadan çıktığı zaman siz neredeydiniz, bunu anlatır mısınız?»

— «Yani 721 numaradan çıktığı zaman mı?»

— «Evet.»

— «Koridorun ucundaki yangın merdiveninin yanındaydım. Sanki kendi işimle meşgulmüşüm gibi de yaptım.»

— Yani?»

— «Havlulara bakmak için odalardan birinin kapısına vuracakmışım gibi bir tavır takındım.»

— «Halinizden, fevkalâde kabiliyetli bir kadın olduğunuz anlaşılıyor, Miss Hamlin. Yanılmıyorum ya?»

— «Öyle olmağa çalışırım.»

— «Hizmetçi rolü yaparken de, her halde yine bu kabiliyetinizi gösterdiniz. Yani, tam bir hizmetçi gibi hareket ettiniz.»

— «Mr. Mason. amatör tiyatro gruplarından birine dahilim. Hattâ tiyatro dersi de aldım. Zannedersem sanat kabiliyetim de var. Zaten yaptığım her işte muvaffak olmağa çalışırım. Bir tipi yaratmak, bir rolü hakkıyla başarmak için kendinizi o şahsın yerine koymanız lâzımdır.»

— «Yani o gece de hizmeçi olduğunuzu tahayyül ettiniz?»

— «Evet, efendim.»

— «Bir hizmetçi gibi davrandınız!»

— «Evet, efendim.»

— «Tabiî bir hizmetçi de odaların birinden çıkıp, koridordan ilerleyen bir kadına dik dik bakmazdı.»

— «Sadece bir göz atardı, işte o kadar.»

— «Siz de oynadığınız hizmetçi rolünde muvaffak olabilmek için, kadına sadece bir göz attınız?»

— «Evet, efendim.»

— «Peki ama, neden koridorun ucundaki yangın merdiveninin yanına gittiniz?»

— «Bunun sebebini anlıyamadınız mı, Mr. Mason? Odadan çıkan kadının beni yakından görmesini istemiyordum. İşte bu yüzden koridorun ucuna gittim. Kadının ister asansöre binsin, ister merdivenlere gitsin, muhakkak koridordan ilerliyeceğini biliyordum. Ben çok geride durduğum takdirde kendisiyle burun buruna da gelmiyecektik.»

— «Yani... Siz öbür uçtaydınız. Bu yüzden kadın da size arkasını dönüp koridordan ilerledi.»

— «Evet. Fakat o odadan çıkarken yüzünü iyice gördüm.»

— «Koridorun ucuyla o kapı arasındaki mesafe ne kadardı?»

— «Bilmiyorum. Sekiz dokuz metre sanırım.»

— «Koridordaki ışık vaziyeti nasıldı? Orası iyice aydınlık mıydı?»

— «Hayır, loştu. Fakat kadını gördüm, Mr. Mason. Ona dikkatle bakmağa karar vermiştim. Bunu da yaptım.»

— «Tıpkı işi arasında başını kaldırıp, bir an etrafına bakınan bir hizmetçi gibi kadına şöyle bir göz attınız.»

— «Şey... Ben... Ona iyice baktım.»

Perry Mason, «Birkaç dakika evvel kadına şöyle bir göz attığınızı söylediniz,» diye cevap verdi.

— «Ben şöyle bir göz attığım zaman da karşımdakini iyice görürüm.»

— «Ya? Anlıyorum... Fakat kadını yine de iyice görememiştiniz. Zira resme ilk baktığınız zaman hemen karar veremediniz.»

— «İnsan bir resme bakar bakmaz hemen karar veremez ki.»

Avukat eğildi, «Teşekkür ederim. Suallerim bu kadar.»

Hamilton Burger, «Şimdi,» dedi, «bundan sonraki şahidi çağırıyorum. Mr. Perry Mason, şahit mevkiine geçer misiniz?» Avukat, hiç tereddüt etmeden istenileni yaptı. Elini kaldırıp yemin ettikten sonra, rahat bir tavırla şahit iskemlesine yerleşti.

Hâkim Lennox, «Tabiî bu istisnaî bir hal,» diye mırıldandı.

Savcı, hemen atıldı, «Buna mâni olmağa çalıştım, hâkim bey. Elimden gelen her şeyi yaptım.»

Hâkim Lennox'un kararsızlığını yüzünden okumak kabildi, «Sanıkların vekilinden, yine o sanıkların mahkûm edilmelerine sebep olacak bir şekilde şahadette bulunmasını istemek kanuna aykırı bir şey...»

Hamilton Burger, «İşte bu yüzden bir avukatın şahitlik etmesi meslek şerefine yakışmaz,» dedi. «Mr. Mason'un da bu utanılacak hale düşmesine mâni olmağa, kendisine yardım etmeğe çalıştım.»

Hâkim Lennox, «Mr. Mason'un muhakkak şahitlik etmesi lâzım mı?» diye sordu.

— «Çok lâzım, hâkim bey. Şahitleri dinlediniz. Her halde, bahsi geçen odada konuşan şahısların kimler olduğunu tespit etmem gerektiğini de anladınız.»

— «Fakat o konuşma henüz delil olarak kabul edilmedi.»

— «İşte ben de bunun için hazırlık yapıyorum, hâkim bey.»

Hâkim Lennox, başını salladı, «Tabiî, sanıkların müdafaasını Mr. Mason'la işbirliği eden bir avukat üzerine aldığı takdirde mesele de basitleşir.»

Perry Mason, «Bu hal yolu beni de, müvekkillerimi de tatmin etmez, hâkim bey,» dedi. «Meslek şerefi hakkında ileri geri birtakım lâflar söylendi. Müsadenizle size bir karardan bahsetmek istiyorum. '187 California 695'de şöyle bir karar var:

'Sanığın avukatlarından birinin yine sanık lehinde şahadette bulunmuş olmasına haddinden fazla ehemmiyet atfedildiği ve buna boş yere hiddetlenildiği fikrindeyiz. Avukatın şahit mevkiindeki hali ve tavrı, dâvayla yakından alâkası olması ve şahadetinin bazı hususiyetleri dolayısıyla, yine bu şahadetin diğer, şahitlerinki gibi dinlenilmesine ve nazarı itibara alınmasına taraftarız.

'Bir avukatın, bir dâvaya hem vekil ve hem de şahit olarak iştirak etmesi sadece meslek şerefiyle alâkalı bir meseledir, bu hususta yine o avukat kendi vicdanına danışarak bir kararverebilir . Bu gibi vak'aların artmasına müsaade edilmemesi gerekmekle beraber, bazı hallerde bir avukatın müvekkilinden hukukî yardımını veya bir şahit olarak şahadetini esirgeyemiyeceği de göz önüne alınmalıdır.'»

Bu karar, hâkim Lennox'u tatmin etmişti, «Pekâlâ, Mr. Mason. Hukukî bakımdan vaziyetinizin sağlam olduğu anlaşılıyor. Zaten zaman zaman başınıza birtakım dertler açtığınızı, fakat daima acayip usullerle yakanızı kurtardığınızı biliyorum. Üstelik bu usullerin hukukî bakımdan gayet sağlam olduğunun da farkındayım. Ben, hem kendinizi ve hem de müvekkillerinizi koruyacak kabiliyette olduğunuzdan eminim, Mr. Mason. Bana kalırsa bu dâva da hukuk tarihine geçmeli. Buyurun...»

Hamilton Burger, «Mr. Mason,» dedi, «size şunu soracağım: bu ayın üçüncü gününün sabahı, erken saatlerde Keymont otelindeki 721 numaralı odada mıydınız?»

— «Evet.»

— «Yalnız mıydınız?»

— «Hayır.»

— «Yanınızda genç bir kadın vardı, değil mi?»

— «Bir ara vardı.»

— «Zannedersem kadın odaya sizden sonra girdi.»
— «Evet, efendim.»
— «Otele gittiniz değil mi?»
— «Tabiî.»
— «O odaya da girdiniz.»
— «Evet.»
— «Biraz sonra da kadın geldi.»
— «Evet, efendim.»
— «Oraya, sanıklardan Morris Alburg'un arzusu üzerine gittiniz. Öyle değil mi?»

Perry Mason, doğruldu, «Bu suale itiraz ediyorum. Zira siz bir avukatla müvekkili arasında cereyan eden mahrem konuşmayı öğrenmek istiyorsunuz.»

Hâkim Lennox, «İtirazı kabul ediyorum,» dedi.

— «Fakat ben konuşmayı öğrenmek istemiyorum ki. Sadece otele böyle bir konuşma dolayısıyla gidip gitmediğini soruyorum.»

Hâkim Lennox, başını salladı, «Aynı şey. Mr. Mason'a müvekkilinin kendisine oteldeki odaya gitmesini söyleyip, söylemediğini soruyorsunuz. Bence bu 'mahrem konuşma' ya dahildir. Mr. Burger, neticede sizin de Mr. Mason gibi bazı şartlara riayet etmeniz lâzım geldiğini bilmeniz lâzım.»

— «Biliyorum, hâkim bey.»

— «Mr. Mason, hem sanıkların aleyhinde şahadette bulunan bir şahit, hem de o sanıkları müdafaa eden avukat. Sizin, şahit Mr. Mason'u sorguya çekmenize müsaade edeceğim, fakat sanıkların haklarını titizlikle koruyacağımdan da emin olabilirsiniz.»

— «Pek âlâ, hâkim bey. Şimdi... Mr. Mason, siz odadayken yanınıza gelen kadının, Morris Alburg'un o sırada George Fayette'i, adamı öldürmek kasdiyle aradığını söyleyip söylemediğini sormak istiyorum.»

Perry Mason, savcıyı şöyle bir süzdü, «Sanıkların avukatı sıfatıyla bu suale itiraz ediyorum! Bu sualin dâvayla hiçbir alâkası yok! Yine sanık Dixie Dayton'un avukatı sıfatıyla bu lüzumsuz suale itiraz ediyorum! Çünkü... Odaya giren kadın Dixie Dayton değilse, bu sözler şayia sayılır. Eğer Dixie Dayton'sa, o zaman da 'mahrem bir itiraf' addedilir.»

Hamilton Burger, «Hâkim bey,» dedi, «ben de böyle bir itiraz bekliyordum. Delillçr kadının Dixie Dayton olduğunu gösteriyor. Konuşma işlenmiş değil, işlenmek üzere olan bir cinayetle alâkalı. Bu sebeple 'mahrem bir itiraf' da sayılamaz. Tabiî ben bu konuşmayı dinletmeğe hazırım. Daha doğrusu, Mr. Mason'a odada böyle bir konuşmanın cereyan ettiğini inkâra kalkışmamasını söylemek istiyorum. Aksi takdirde, delil olarak kabul edilen o plâkları dinletir ve kendisinin yalan söylediğini de ispat ederim. Acaba Mr. Mason, mükâlemenin o kısmını dinleyip, hem kendi sesini ve hem de yanına gelen kadının sesini duyunca ne yapar?»

Perry Mason, güldü, «Kendi şahidinizi yalancılıkla itham edemezsiniz.»

Hamilton Burger, homurdandı, «Karakter bakımından değil, fakat mühim bir mesele dolayısıyla, edebilirim!»

Hâkim Lennox, «Odadaki kadın Dixie Dayton değilse ne olacak?» dedi.

— «Miss Minerva Hamlin, odadan çıkan kadının Dixie Dayton olduğuna dair şahadette bulundu.»

— «Bir tek şahidin sözüyle olmaz ki!»

Savcı, «Şu ana kadar yalnız onu dinlettik,» diye cevap verdi.

Hâkim Lennox, eliyle alnını uğuşturarak, dudaklarını büzdü. Döner sandalyesini yana doğru çevirerek, düşünmeğe başladı. Mason'la savcıya da bakmıyordu. Salona derin, elektrikli bir sessizlik çökmüştü. Herkes merakla bekliyordu. Nihayet hâkim Lennox, «Pek âlâ,» dedi. «Bu suali sorun. Açıkça sorun. Odadaki kadın Dixie Dayton muydu, yoksa değil miydi?»

Hamilton Burger, haykırdı, «Olmaz! Ona bu suali sormak niyetinde değilim.»

Hâkim, kaşlarını kaldırdı, «Neden?»

Savcı, «Mr. Mason,» diye cevap verdi, «Odadaki kadının Dixie Dayton olduğunu inkâr edebilir. Halbuki o iddia makamının şahidi. Ben Mr. Mason'a cevaplarını, — doğru cevaplarını — bildiğim sualleri sormak niyetindeyim. Zira Mr. Mason, şahadeti sırasında bilinen hakikatleri red etmek suretiyle beni arkadan vurmağa kalkışırsa, kendisini ancak bu suretle yakalar ve yalancı şahitlik ettiği için

hapse attırabilirim!»

Hâkim Lennox, güldü, «Anlaşılan bu fırsatı size ben verdim, Mr. Burger. Mr. Mason'u tehdit etmek istiyor, fakat bir yolunu da bulamıyordunuz. Neticede ben size yardım etmiş oldum.»

Savcı, iyice hiddetlenmişti, «Ben düşündüklerimi izah ettim.»

Hâkim, «Evet,» dedi. «Pek güzel izah ettiniz. «Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonra hâkim Lennox, Perry Mason'a dönerek, «Siz ne düşünüyorsunuz?» diye sordu.

— «Şunu, hâkim bey. Ben sanık Morris Alburg'un da vekiliyim. Dixie Dayton'un söylediklerinden onu mesul tutamazlar.»

Burger, homurdandı, «Bilâkis! O da kadının suç ortağı!»

Perry Mason, güldü, «Yani, herhangi bir şahsın bir otel odasına girerek, meselâ hâkim beyin cinayet işlediğini söylemesi, sonra da cesedi ortaya çıkarmak ve bu sözleri plâğa almak suretiyle hâkim beyin suçlu olduğunu ispata kalkması kâfi mi?»

Savcı, «O başka,» diye bağırdı.

— «Neresi başka, bunu izah etmek lûtfunda bulunur musunuz!»

Hâkim Lennox, «Peki ya sanık Dixie Dayton?» dedi.

Avukat, ona döndü, «Hâkim bey, bir an Dixie Dayton'un o odaya girdiğini ve Morris Alburg'un o anda cinayet işlemekte olduğunu söylediğini farzedelim. Dixie Dayton, bu sözlerinden dolayı yine mesul tutulamaz, deliller de yine bu şekilde serdedilemez... Ama Dixie Dayton'un da o cinayetle bir alâkası varsa, o başka.»

Hamilton Burger, «Tabiî var.» diye homurdandı.

Perry Mason, meydan okudu, «İspat edin.»

— «Etmeğe çalışıyorum ya!»

— «O halde bunu usulüne göre yapın. Siz işe tersinden başlamışsınız!»

Hâkim Lennox, «Bir dakika,» dedi. Vaziyet hakikaten çok enteresan. Mr. Mason'un ne demek istediğini anladım. Bu noktayı iyi düşünmüş. Hukukî cihetten de gayet sağlam.»

Savcı, itiraz etti, «Fakat hâkim bey... Vaziyetin farkında değil misiniz? Perry Mason, o odada Dixie Dayton'la beraberdi. Dixie Dayton, Morris Alburg'un George Fayette'i öldürmekte olduğunu veya biraz sonra öldüreceğini söyledi. Bunlar hakikat, hâkim bey! Zira bu konuşma plâğa alındı! Bu mükâlemeden kısa bir müddet sonra da George Fayette'in cesedi bulundu. Elimizde Morris Alburg'un bu katil hâdisesiyle alâkası olduğunu gösterecek bir sürü delil var.»

Hâkim Lennox, başını salladı, «Pek güzel. Fakat yalnız odada konuşanın Dixie Dayton olduğunu değil, aynı zamanda, Mr. Mason'un da söylediği gibi, sanıkların gizlice anlaştıklarını, cinayeti işlemeğe karar verdiklerini de ispat etmeniz lâzım.»

— «Sanıkların George Fayette'i öldürmeğe karar verdiklerini bir takım delillerle ispata çalışacağız. Neticede, sanıklar, 'Gel, gidip George Fayette'i öldürelim,' diye konuşurlarken, seslerini plağa almadık. Bunu ancak tanıkların söyledikleri bazı sözlerin ve yaptıkları bazı hareketlerin yardımıyla ispat edeceğiz.»

Hakim Lennox, «Mr. Mason'a, sanık Dixie Dayton'un, belli bir tarihte, malum bazı sözleri söyleyip söylemediğini sorar ve böylece meseleyi de basitleştirebilirsiniz,» dedi.

— «Mr. Mason'un böyle bir suale ne cevap vereceğini bilmiyorum, Hâkim bey. Sanığın bu sözleri söylediğini inkara kalkar; o zaman ben de kendi şahidimi yalancılıkla itham etmek zorunda kalırım. Bunu yapmak istemiyorum. Suallerimin, darbir sahaya münhasır kalmasını istiyorum. O zaman Mr. Mason, ya hakikati söyleyecek, ya da yalan cı şahitlikten dolayı cezalandırılacak.»

Hakim, mırıldandı: «Ne demek istediğinizi anlıyorum. Vaziyetin farkındayım. Daha doğrusu işin arap saçına döndüğü gözümden kaçmadı. Fakat bu meseleyi de hukuki kaidelere göre halletmek mecburiyetindeyiz. Evet. Sanıkların avukatının itirazlarını kabul edecek ve şahidin bu suali cevaplandırmasına karar vereceğim. Bu konuşma açıklanmadan evvel sanıkların cinayet işlemeğe karar verdiklerini ispat etmelisiniz. Şahide başka sual soracakmısınız?»

Hamilton Burger; «Şu anda sormayacağım,» dedi.

— «Pek alâ. Mr. Mason, şahit mevkiinden inip, sanıkların müdafaasıyla meşgul olabilirsiniz.»

Savcı atıldı: «Şahidi sonra tekrar sorguya çekeceğim.»

Hakim Lennox, başını salladı: «Malum... Devam edin.»

— «Şimdi şahit olarak Frank Hoxie'yi çağırmak istiyorum.» Keymont otelinin kâtibi yemin ettikten sonra şahit mevkiine geçti, sıkıntılı bir tavırla adını, adresini ve işini söyledi.

— «Sanıkları tanıyormusunuz?»

— «Evet, efendim.»

— «Hangisini?»

— «İkisini de.»

— «Bu ayın ikinci ve üçüncü günleri ne yapıyordunuz?»

— «Keymont otelinde çalışıyordum, efendim.»

— «İşe ne zaman başlarsınız?»

— «Gece dokuzda.»

— «İşten ne zaman ayrılırsınız?»

— «Sabah sekizde.»

— «Sanık Morris Alburg'u ilk defa ne zaman gördünüz?»

— «Cinayetten bir iki gün önce. O...»

— «Kat'i tarih söyleyin.»

— «Ayın ilk günü.»

— «Kendisiyle nerede karşılaştınız?»

— «Ben oteldeydim.»

— «Müracaat'ta mı?»

— «Evet.»

— «Otelde kâtip olarak çalışıyordunuz.»

— «Evet, efendim.»

— «Mr. Alburg'la ne konuştunuz?»

— «Müracaat'a gelip bir oda istedi. Baldızının beklenmedik bir zamanda geldiğini, onun için bir oda tutmak zorunda kaldığını söyledi.»

— «Ne isim verdi?»

— «Mrs. Madison Kirby.»

— «Oda verdiniz mi?»

— «Evet, efendim.»
— «Hangi odayı?»
— «815 numarayı.»
— «Bu daha sonra George Fayette'in cesedinin bulunduğu oda değil mi?»
— «Evet, efendim.»
— «Morris Alburg'un 'baldızım' diye bahsettiği kadını gördünüz mü?»
— «Evet, efendim.»
— «Ne zaman gördünüz?»
— «Sanık Miss Dayton, Müracaat'a gelerek, Mrs. Madison Kirby olduğunu söyledi ve 815 numaralı odanın anahtarını istedi. Tabiî anahtarı kendisine verdim.»
— «Bu kadın sanık Dixie Dayton'muydu?»
— «Evet, efendim. Biraz evvel ayağa kalkan sanık Dixie Dayton'du.»
— «Odayı ne zaman terkettiler?»
— «Yani sanıklar mı ne zaman terketti?»
— «Evet.»
— «Terketmediler ki, efendim. Cinayet saatine kadar oteldelerdi. Sonra polis onları tevkif etti.»
— «Polise odayı kimin tuttuğunu söylediniz mi?»
— «Odayı tutanı öğrenmek için beni bir hayli sıkıştırdılar.»
— «Peki, polise ne söylediniz?»
— «Onları evvelce hiç görmediğimi, kim olduklarını bilmediğimi.»
— «Bu doğrumuydu yoksa yalanmıydı?»
— «Doğruydu.»
Hamilton Burger, «Belki,» dedi, «bize cinayet gecesi neler olduğunu anlatabilirsiniz.»
— «O gece sabaha karşı Mr. Mason otele geldi.»
— «Sabaha karşı kaçta?»
— «İki buçukta zannederim.»
— «Sanık Dixie Dayton da o sırada otelde miydi?»
— «Evet, efendim.»
— «Nereden biliyorsunuz?»
— «Otele girdiğini gördüm. Bir daha da çıkmadı.»
— «Otele ne zaman geldi?»
— «Mr. Mason'dan yarım saat kadar önce.»

— «Peki, ya sanık Morris Alburg? O da otelde miydi?».
— «Evet, efendim.»
— «O ne zaman geldi?»
— «Mr. Mason'dan bir saat kadar önce.»
— «Bahsettiğiniz kimselerin, salondaki sanıklar olduğundan eminsiniz, değil mi?»
— «Tabii eminim.»
Hamilton Burger, Perry Mason'a döndü: «Şahidi sorguya çekmek istermisiniz?»
Avukat, başını salladı: «Evet. İsterim.» Sandalyesini iterek ayağa kalktı ve genç adamın karşısına dikildi. Frank Hoxie, durmadan sulanan uçuk mavi gözlerini, avukattan kaçırmamak için elinden geleni yapıyordu ama sonunda bu sessiz mücadeleden vaz geçti. Başka tarafa baktı, sonra tekrar Perry Mason'a döndü. Avukat ise, gözleri şahitte, hiç kımıldamadan duruyordu. Frank Hoxie, tekrar onu taklide çalıştı fakat bir iki saniye sonra mağlubiyeti kabul ederek başını önüne eğdi,sandalyesinde sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı.
Perry Mason: «Keymont otelinde ne zamandan beri çalışıyorsunuz?»
— «Üç seneden beri.»
— «Daha evvelce nerede çalıştınız?»
— «Muhtelif yerlerde.»
— «Meselâ?»
— «Meselâ... komisyonla eşya sattım.»
— «Nasıl eşya?»
— «Şey... oyuncak.»
— «Firmanın ismini hatırlıyormusunuz?»
— «Hayır. Zaten küçük bir yerdi, kısa bir müddet sonra da iflas etti.»
— «Askerlik yaptınız mı?»
— «Hayır.»
— «Otelden başka bir yerde üç sene müddetle çalıştınız mı?»
— «Hayır.»
— «Otelde çalıştığınız seneler zarfında her yıl on beş gün izin aldınız tabii. Ücretli izin...»
— «Hayır.»

— «Hiç tatil yapmadınız mı?»

— «Yapmadım.»

— «Her gece otelde çalıştınız demek?»

— «Şey... Bir kere beni otelin işi için Mexico City'e gönderdiler. Fakat bu da izin sayılmaz. Benim için bir değişiklik oldu, işte o kadar.»

— «Nasıl bir işti bu?»

— «Para almağa gittim.»

— «Birinin otele borcu mu vardı?»

— «Evet.»

— «Parayı aldınız mı?»

— «Bono aldım. Otel idaresi bunu kabul edeceğini bildirdi. Daha doğrusu bana buradan böyle bir telgraf çektiler.»

— «Mexico City'de ne kadar kaldınız?»

— «Hemen hemen bir ay. İş bir hayli uzun sürdü. Benim de canım çıktı.»

— «Adamın otele neden borcu vardı?»

— «Bilmiyorum.»

— «Bu hâdise ne zaman oldu?»

— «Bir sene önce.»

— «Buradan hangi tarihte ayrıldınız? Bunu hatırlıyormusunuz?»

— «Tabiî hatırlıyorum. Ayın on yedisinde gece kalkan uçağa bindim. Daha doğrusu 18 Eylülde.»

— «Bu tarihi bu kadar kolaylıkla nasıl hatırladınız?»

— «Eğer Keymont otelinde çalışsaydınız ve kırk yılda bir bedava seyyahat imkânı bulsaydınız, tarihi siz de hatırlardınız. Müdür beni çağırarak, bu meseleden bahsetti ve Mexico City'e bu işi halledebilecek birini göndermeğe karar verdiğini söyledi. Elime para sıkıştırdıktan sonra, odama çıkıp bavulumu hazırlamamı ve hemen hava alanına gitmemi tembih etti.

— «Ne zaman oldu bu?»

— «Ayın on yedisinde. Gece yarısından biraz önce.»

— «Uçak kaçta kalktı?»

— «Gece yarısından sonra, bir buçukta. Yani, ayın on sekizinde.»

— «Direk sefermiydi?»

— «Hayır. El Paso'dan aktarma yaptık. Madem her şeyi öğrenmek istiyorsunuz, anlatayım. Uçakta bir sarışının yanına oturdum. Evvelâ benimle bir hayli meşgul oldu, fakat sonradan El Paso'da ineceğimi öğrenince uyuklamağa başladı. Diğer uçakta ise başka bir kadının yanına düştüm. Gayet bol sarmısak yemişti. Üstelik çocuğunu da uçak tuttu.» Salondakiler kahkahalarla gülmeğe başladılar. Perry Mason. tebessüm bile etmedi.

— «Mexico City'de yaptığınız iş bir hayli güçtü demek?»

— «Hem de nasıl!»

— «Fakat bu da bir tatil sayılabilir.»

— «Tatil değil, değişiklik.»

— «Keymont'dan çıkıp başka bir otelde iş bulmağa çalışmadınız mı?»

Hamilton Burger, atıldı: «Hakim bey, şahidin mazisinin didik didik edilmesine ne lüzum var? Mr. Mason, demin ben şahitle konuşurken, hangi bahislere temas etmişsem, ancak o mevzularda sualler sorabilir.»

Hakim Lennox: «Fakat bu şahidin hayatı, diğerlerininkine pek benzemiyor,» dedi. «Onun için Mr. Mason'un suallerini tahdide kalkmayacağım. İtiraz red olundu.»

Perry Mason. suali tekrarladı: «Çalışmadınız mı?»

Şahit, genç adamın yüzüne bakmağa çalıştı ama muvaffak olamadı. Gözleri yerde: «Hayır,» diye mırıldandı.

Mason, sordu: «Sabıkanız var mı?»

Şahit yerinden fırlamak istedi, fakat yapamadı. Sandalyesinde büzüldü kaldı. Tabiî Savcı yine itiraza başlamıştı. «Hakim bey. Mr. Mason boş atıp dolu tutmağa çalışıyor! Onun, şahidin şerefini lekelemeğe uğraştığı belli. Mr. Hoxie'nin bütün kabahati de, Mr. Mason'un müvekkilleri aleyhinde şahitlik etmiş olması...»

Hakim Lennox, başını salladı: «Ben de sualin fazla sert olduğuna kaniim. Fakat Mr. Mason. bu suali sorabilir. Neticede, şahidin yalan söyleyip söylemediğini de bu suretle anlayacak. Zaten bu suali de kat'î bir red cevabıyla karşılaşmadı. Pek istemememe rağmen. itirazı red edece-

ğim.»

Perry Mason: «Sabıkanız var mı?» diye tekrarladı.

— «Evet. Hırsızlık suçundan dolayı San Quentin hapishanesinde yattım. Haydi bakalım, beni biraz daha rezil edin! Hatta isterseniz yerden yere vurun.»

Avukat, bir müddet dikkatle kâtibi süzdü, sonra da sandalyesini sanıkların oturduğu masanın öbür ucuna çekerek, rahatça yerleşti. Hakiki bir alâkayla: «Böyle bir niyetim yok, Mr. Hoxie,» dedi. «Bunu bir son değil, bir başlangıç olarak kabul edebiliriz. Çalıştığınız yerdekiler sabıkanız olduğunu biliyorlar mıydı?»

Frank Hoxie hiddetle, haykırdı: «Keymont gibi üçüncü sınıf bir otelde, ikinci sınıf bir işi neden kabul ettiğimi sanıyorsunuz?»

— «Sanıkları hatırladığınızdan eminmisiniz?»

— «Tabiî eminim. Zaten bir defa gördüğüm bir insanı bir daha unutmam. Güya bu yüzden de otelin işine yarıyorum.»

— «Perry Mason, daha dostça bir tavır takındı, «Seni ne zaman hapse attılar, Frank?»

— «On sene önce.»

— «Hapishanede ne kadar kaldın?»

— «Beş sene.»

— «Sonra?»

— «Sonra dört beş işe girdim ama tutunamadım. Zira er veya geç sabıkalı olduğumu öğrenip, beni kovuyorlardı.»

— «E? Sonra?»

— «Şüphe üzerine tevkif edildim. Bir şey yapmamıştım ama sabıkalıydım. Beni diğer şüpheli şahıslarla birlikte şahitlerin karşısına çıkardılar. Bu yüzden yine işten kovulacağımı biliyordum, fena halde tepem atmıştı.»

Perrv Mason, başını salladı: «Devam.»

— «Hâdise sırasında bir Komiser Muaviniyle konuştum. Adam halime acımış, galiba neler hissettiğimi de anlamıştı. Bir arkadaşının Keymont'u idare ettiğini, oteldekilerin de sık sık polisle çatıştıklarını, bu yüzden halimden anlayacaklarını söyledi. Adam, hafızamın çok kuvvetli olduğunu öğrenmişti, sonra otelde geceleri çalışan kâ-

tibi hapse attırdığı için, Keymont'takilerin yeni birini aradıklarını da biliyordu. Bana, 'Yeni Müdürü, oteli büsbütün kapamakla tehdit etmekten başka çare bulamadım,' dedi. 'Adam da elinden geleni yapacağına dair söz verdi. En iyisi sen gidip yeni Müdürle bir kere konuş. Fakat ona sabıkalı olduğunu da itiraf et. Zaten bundan sonra namusunla yaşamak istiyorsan, yanında çalıştığın kimselere her şeyi olduğu gibi anlatmalısın. Aksi takdirde kendini bu bataktan kurtaramazsın! Yalnız şunu da söyliyeyim: doğru dürüst çalışmağa niyetin yoksa, Keymont'daki işe hiç girme. Otelin adı çıkmıştır. Ahlâk zabıtası da durmadan baskın yapar...' İşte böyle.»

— «Peki sen Komiser Muavininin dediğini yaptın mı?»

— «Evet, efendim. Adamın nasihatı hakikaten çok yerindeydi.»

— «İşinden memnunmusun?»

— «Çalışma saatleri, diğer müesseselerinkinden iki misli uzun. Diğer memurların aylığının yarısını alıyorum. Fakat bana nezaketle muamele ediyor, gevezelik etmememi de söylüyorlar. Keymont, muhakkak Los Angeles'in en iyi oteli değil. Orası, üçüncü sınıf müşterilerin dolaştığı, üçüncü sınıf bir otel. Ben de gözlerimle kulaklarımı açıyor, ağzımı da sıkı sıkı kapıyorum. Bu yüzden üç senedir orada çalışıyorum. Merakınızı giderebildim mi, Mr. Mason? Bir hayli eğlendiğinizden de eminim. Yarın oteldekiler, geceleri çalışan kâtibin bir hapishane kuşu olduğunu öğrenecekler.»

Perry Mason: «Ben şimdiye kadar hiç bir şahide sabıkası olup olmadığını sormadım,» diye cevap verdi. «Bence cemiyete borcunu ödemiş olan bir adamın adını kara listeden silmek lâzımdır.»

Hamilton Burger, homurdandı: «Hakim bey, Mr. Mason'un kendisini haklı göstermeğe çalışmasına itiraz ediyorum. Ortalığı karıştırdığı, bu gencin istikbalini mahvettiği yetişmiyormuş gibi şimdi de cali bir tavırla...»

Hakim Lennox, tokmağı kürsüye vurdu: «Savcı meseleyi çirkin bir şekilde şahsiyete dökmekten kaçınmalıdır. Mr. Mason, usulü dairesinde bir takım sualler soruyor. Kendisinin maksadını anladığımı da sanıyorum. Eğer

belli bir itirazda bulunacaksanız, bunu Mr. Mason'un sualleri bittikten sonra yapın... Devam edin, Mr. Mason.»

Genç adam, hafifçe eğildi: «Teşekkür ederim, Hakimb ey.» Sonra tekrar şahide döndü: «Sana yardım eden Komiser Muavini, nasıl çalıştığını kontrol ediyor mu?»

— Tabiî. O zaten Ahlâk Zabıtasına mensup.»

— «Seni de gözden kaçırmıyor.»

— «Evet.»

— «Sık sık yokluyor?»

— «Tabiî. Zaten Ahlâk zabıtasının gözü daima otelde. Keymont'da bazı hâdiseler oluyor tabiî. Bunlara mâni olmak da imkânsız, fakat idare bu rezaletlere karışmıyor.. Tabiî gelenlerin nüfuslarını, evli olup olmadıklarını sormuyoruz, ama lüks otellerin de böyle bir şey aradığı yok. Biz, garsonların müşterilere kadın bulmalarına mâni oluyor, tanınmış beyaz zehir kaçakçılarını da içeri almıyoruz... İşte hafızamın da bu bakımdan faydası oluyor...» Bir an sustu, sonra da, 'Bir ara otelin vaziyeti çok fenaydı,» diye devam etti. «Hatta Savcı Keymont'u kapattıracağını da söyledi. Otelin sahipleri temizlik yapmak zorunda kaldılar. Aksi takdirde Keymont ellerinden gidecekti...» Hamilton Burger'e bakarak, başıyla hafif bir selâm verdi. Savcı ise böyle şeyleri pek aşağı görürmüş gibi bir tavır takınmağa çalışıyordu.

Perry Mason, gülümsedi: «Tabiî şimdi de otelin sahipleri Savcıyı memnun etmek için elinden geleni yapıyor.»

Hamilton Burger: «İtiraz ediyorum,» dedi. «Şahit bu suali cevaplandıramaz.»

— «İtiraz kabul olundu.»

Avukat, «Ya sen?» diye sordu. «Sen de Savcıyı memnun etmek istiyormusun?»

— «Onun bana düşman olmasını istemem tabiî. O veya polisten biri beni istemediğini söylediği dakika, kovulurum. Maamafih buna rağmen yalan söylemedim. Hâdiseleri olduğu gibi anlattım.»

— «Eline Savcıya yardım etme fırsatı geçtiğine memnun oldun değil mi?»

— «Şahitlik ettiğime o kadar pişmanım ki!»

— «Buna rağmen Savcıya yardım etme fırsatını

bulduğuna sevindin!»

— «Madem ısrar ediyorsunuz. Bunun ileride işime yarayacağını düşündüm.»

Perry Mason, Hamilton Burger'a döndü: «Zannedersem Hakim beye, iddianızın ana hatlarını anlatmanın zamanı geldi!»

Savcı, «Bu benim bileceğim bir şey,» diye homurdandı.

Avukat: «Hakim bey,» dedi. «anladığıma göre poliste, Seattle'da rehine verilmiş bir tabanca var. Tefeci de şimdi burada, mahkeme salonunda. Biraz sonra Dixie Dayton'u gösterecek ve tabancayı onun rehin bıraktığını söyleyecek. Balistik Şubesine göre, Robert Claremont, bahsi geçen tabancayla öldürülmüş. Mr. Mott'un da daha sonra bu hususta şahadette bulunacağından eminim. Bu cinayet bir sene evvel, yine bu şehirde işlenmişti. İddia makamı da, Morris Alburg'la Dixie Dayton'un George Fayette'i bu cinayeti örtmek için öldürmeğe karar verdikleri kanaatinde.»

Hamilton Burger'in yüzünde müthiş bir hayret ifâdesi belirmişti.

Perry Mason: «İddianız bu değil mi?» diye sordu.

Savcı, başını salladı: «İddiamızı zamanı gelince açıklayacağız.»

Hakim Lennox: «Tabiî,» dedi. «zamanı gelince açıklayacaksınız ama Sanık vekilinin hülâsasının doğru olup olmadığını öğrenmem lâzım. Bu benim hakkım.»

Burger, iyice somurttu: «Mr. Mason'un söyledikleri bir bakıma doğru, Hakim bey. Fakat ben onun mezkûr cinayetten bahsettirmemek için elinden gelen her şeyi yapacağını sanıyorum. Onun için bu sözleri beni şaşırttı.»

Hakim, kaşlarını çattı: «Demin, sanıkların maksadını belirtmek için diğer bir suçla alâkalı delillerin serdedilebileceğinden bahsettiğiniz zaman, bunu kasdediyordunuz demek. Şimdi anlaşıldı.»

Mason, maun sandalyede hiç kımıldamadan oturuyordu. Uzun bacaklarını öne doğru uzatmış, gözlerini de şahit mevkiindeki gence dikmişti. Son derece düşünceli bir hali vardı.

Tekrar sorguya başladı: «Bahis mevzuu olan gece

yine Müracaat'taydın değil mi? Santrale de sen bakıyordun.»

— «Evet.»

— «721 numaradan biri telefon etti değil mi? Bir kadın, 'Polise haber verin' dedi.»

— «Evet.»

— «Buna rağmen sen hiç bir şey yapmadın.»

— «Bilâkis! Kadın telefonu kapamıştı, ben hemen odanın numarasını çevirerek: 'Ne var?' diye sordum. Kadın da gülüp, benimle alay etti. Bunun sadece bir şaka olduğunu söyledi.»

— «Telefona başka bir kadının cevap verdiğini anlamadın mı?»

— «O sırada aklıma böyle bir şey gelmedi. Keymont'da olur olmaz şeyler için polis çağırılmaz. Meseleyi kendiniz halledersiniz. Ancak çok mühim vak'alarda polise haber verirsiniz.»

— «Fakat daha sonra polise telefon ettin.»

— «Odalardan birinde silâh patladığı haber verilince mecburen polise telefon ettim. Artık buna da aldırmazlık edemezdim.»

Perry Mason, genci yine düşünceli nazarlarla süzdü: «Seni işe alanlar sabıkalı olduğunu biliyorlar, değil mi?»

— «Bildiklerini söyledim ya.»

— «Arada sırada bundan bahsediyorlar tabiî.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Meselâ... biraz uygunsuz bir iş yapmanızı istedikleri zaman sabıkanızı hatırlatıyorlar.»

Şahit, «Bana, bu davayla alâkası olmayan şeyler soramazsınız.» diye homurdandı.

Avukat, gülümsedi: «Hakkın var.» Sonra da başını çevirmeden sordu: «Komiser Tragg salonda mı?»

Tragg, seslendi: «Buradayım.»

Perry Mason: «Komiserim,» dedi. «Bir sene evvel bu şehirde öldürülen Robert Claremont'un sende bir resmi olacak. Buraya gelip, fotoğrafı şahide gösterirmisin?»

Hamilton Burger, hiddetle: «Bunun davâyla ne alâkası var?» diye homurdandı.

Perry Mason, ona cevap vermek için dönmedi bi-

le. Gözlerini yine şahide dikmişti: «Ne alâkası olduğunu şimdi anlarsınız, Mr. Burger. Her halde Claremont cinayetinin esrarını çözmeği istiyorsunuz...»

Şahit mevkiine doğru yürüyen Komiser Tragg, hemen atıldı: «Ben istiyorum!» Fotoğrafı avukata uzattı.

Mason: «Resmi şahide gösteriver,» dedi.

Komiser, elinde fotoğrafla şahide iyice sokuldu. Frank Hoxie, fotoğrafa şöyle bir göz attıktan sonra hafifçe başını salladı. Sonra da birdenbire duraklıyarak, elini uzattı ve resmi Tragg'den aldı. Elleri titremeğe başlamıştı.

Perry Mason, dikkatle ona bakıyordu: «Demin bir defa gördüğün bir insanı bir daha unutmadığını söyledin. Bu yüzden Keymont otelinin sahiplerinin çok işine yarıyormuşun. Bu fotoğraftaki genci hiç gördün mü?»

Hamilton Burger, hakime döndü: «İtiraz ediyorum. Bu sorgu tarzı usule aykırı. Eğer Mr. Mason, bu şahsı kendi şahidi olarak...»

Hakim Lennox, «Mr. Mason, şahidin hafızasının iddia ettiği kadar kuvvetli olup olmadığını anlamağa çalışmakta haklı.» diye cevap verdi. «Bir gördüğü insanı bir daha unutmadığını söyleyen, böyle enteresan bir iddiada bulunan bir şahit, aynı zamanda hafızasının vasatın üstünde olduğunu ileri sürüyor demektir. Bu sebeple Sanıkların vekili, şahidin iddiasının doğru olup olmadığını anlamak için bir tecrübe yapabilir. Şahit, suale cevap versin.»

— «Bi... bilmiyo...»

Mason, ciddî bir tavırla: «Dikkat et,» dedi. «Şahit mevkiindesin. Yemin ettiğini unutma.»

Frank Hoxie, resmi tekrar aldı. Fakat elleri o kadar titriyordu ki, fotoğrafı hemen dizinin üstüne bırakmak zorunda kaldı.

Perry Mason, sordu: «E, Frank? Cevabın nedir? Evet mi yoksa hayır mı?»

Kâtip, güç duyulur bir sesle, «Evet,» dedi.

— «Onu en son ne zaman gördün?»

Hamilton Burger, haykırdı: «Hakim bey, Hakim bey! Artık bu kadarı da fazla...»

Komiser Tragg, müthiş bir hiddetle dönerek, ateş saçan gözleriyle Savcıya şöyle bir baktı.

Burger, hemen: «İtirazımı geri alıyorum.» diye mırıldandı.

Perry Mason, sualini tekrarladı: «Onu en son ne zaman gördün?»

— «Eğer bu hakikaten Robert Claremont'un resmiyse... kendisini en son Mexico City'e hareket ettiğim gece gördüm.»

— «Gece kaçta?»

— «Gece değil, akşama doğru. Bir mesele çıkmıştı.»

— «Nasıl bir mesele?»

— «Robert Claremont, müşterilerden birini görmek için yukarı çıkmıştı. Sonra biri o odada kavga ettiklerini haber verdi. Ben de hemen bahsettiğim müşteriye telefon ettim. Gürültü derhal kesildi.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Hiç bir şey olmadı.»

— «O bahsettiğin odadan telefon edildi mi?»

— Hatırlamıyorum.»

— «Bir adamı bir kere görmenin kâfi geldiğini, onu bir daha unutmadığını söyledin. O odada kim kalıyordu?»

— «Daimi müşterilerden biri.»

— «Kim?»

— «George Fayette. Bu ayın üçünde öldürülen adam.»

Perry Mason, ayağa kalkarak, etraftakilerin şaşkın bakışları arasında kâtibe selâm verdi: «Teşekkür ederim.» Sonra da kendisini hayretle süzen Hakim Lennox'a döndü: «Soracak başka sualimiz yok.»

Hakim, kaşlarını kaldırdı: «Yani... burada bırakıyormusunuz?»

Perry Mason: «Bırakıyorum.» diye cevap verdi. Sonra da gülümseyerek, ilâve etti: «Celseye yarım saat ara verilirse, Komiser Tragg de tahkikatı çabucak tamamlar.»

Hakim Lennox, mütereddit bir tavırla durakladı. Kaşları da iyice çatılmıştı. Sonra tokmağa uzandı: «Ne demek istediğinizi anladığımı sanıyorum, Mr. Mason. Celseye yarım saat ara verilecek. Sanıklar, polis nezaretinde bekleyecekler.» Manâlı manâlı Komiser Tragg'e baktıktan sonra, yandaki kapıdan odasına geçti.

18

Perry Mason, mahkeme salonunun yanındaki şahitlere mahsus küçük odada, Dixie Dayton'la Morris Alburg'un karşısına dikildi: «Haydi bakalım! Artık biraz da hakikatlerden bahsedelim! Thomas E. Sedgwick'i nerede bulabiliriz?»

Alburg, Dixie Dayton'a baktı. Genç kadın inatla başını sallamağa başlamıştı: «Bunu kimseye söyleyecek değilim.»

Avukat: «Bana söyleyeceksiniz,» dedi. «Komiser Tragg'in Frank Hoxie'yle işi biter bitmez, Sedgwick'i ortaya çıkaracağız.»

Dixie, hiddetle haykırdı: «Mr. Mason, ne söylediğinizin farkındamısınız? Bu hâdise bir polisin ölümüyle alakâlı. Adamın arkadaşları, Tom'u çiy çiy yiyecekler. Zavallı onların eline düştü mü, bir daha kurtulamaz. Daha ne olduğunu anlıyamadan bir yolunu bulup onu ölüm hücresine kapatırlar, olur biter!»

Genç adam: «Neden?» diye sordu.

Morris Alburg, homurdandı: «Neden mi? Neden mi? Neler söylüyorsunuz? Yoksa kaçırdınız mı?»

Perry Mason, «Kaçırmadım,» dedi. «Aklım başımda. Polisler Tom Sedgwick'i neden ölüm hücresine kapatacaklar?»

— «Çünkü polisler böyledir! Arkadaşlarını öldürdün mü, yakana yapışır ve yapmadıklarını bırakmazlar!»

— «Niçin?»

— «İntikam almak istedikleri için! Tabiî bu arada halka polislerin kolay kolay öldürülemiyeceğini de öğretmiş olurlar. Böylece kendilerini korumağa çalışırlar.»

— «Peki, kimden intikam almağa kalkarlar?»

— «Suçlu olduklarını sandıkları kimselerden...»

Avukat, başını salladı: «Tamam. Polis bir ara Tom Sedgwick'in suçlu olduğunu sanıyordu. Fakat artık ondan şüphelenmediklerini biliyorum...»

Dixie Dayton, içini çekti: «Tom, verem. Onun için fazla çalışamıyor. İstirahate ihtiyacı var. Uzun zamandan beri iyileşmek için mücadele edip duruyor. Zaten o kirli işlere de bu yüzden girdi. Eline bol para geçtiği takdirde dinleneceğini, çabucak iyileşeceğini sanıyordu. Tom, fena bir genç değil, Mr. Mason. O sadece... alâlade bir insan. Tom da başkaları gibi hareket ediyordu ama Robert Claremont, kendisini sıkıştırdığı, peşine takıldığı için cinayeti onun üzerine yıktılar.»

Perry Mason: «Tom'u korumağa çalışıyordunuz değil mi?» diye sordu.

Genç kadın, başını salladı.

— «Tom'la oturuyor, onun çamaşırlarını yıkıyor, söküklerini dikiyor, yemeklerini pişiriyor ve onu yaşatmak için elinizden gelen her şeyi yapıyordunuz.»

Dixie Dayton, kısaca: «Onun için canımı bile veririm,» dedi.

Perry Mason: «Öyleyse,» diye gülümsedi. «Tom'un adresini verin. Bana onu nerede bulabileceğimi söyleyin. Ancak bu suretle Tom'un hayatını kurtarabilirsiniz... Hem Tom'un hayatını, hem de kendinizinkini...»

Morris Alburg, birdenbire Dixie'ye döndü: «Adresi ver, yavrum.»

Perry Mason, Della Street ve Paul Drake yazıhanede oturuyorlardı. Birdenbire santralci Gertie, telefonla işaret vermeğe başladı. Kızın bir hayli telâşlı olduğu belliydi.

Avukat, içini çekti: «Anlaşılan Komiser Tragg geldi...»

Genç adam daha sözlerini bitirmeden, kapı şiddetle açıldı ve eşikte Tragg belirdi. Komiser başıyla hafif bir selâm verdikten sonra: «Merhaba, çocuklar,» dedi. Ağır ağır ilerliyerek, Perry Mason'un karşısına geçip oturdu.

Avukat, «E?» dedi.

Tragg, başını salladı: «İşler yolunda.»

— «Hâdiseyi bize anlatacakmısın?»

— «Anlatmamağı tercih ederim.»

— «Fakat biz bunu hak ettik.»

— «Biliyorum. Zaten buraya da onun için geldim... Dur biraz nefes alayım...» Tragg, cebinden bir sigar çıkararak, ucunu dikkatle kesti. «Mason, sen işin iç yüzünü nasıl anladın?» Komiser, sigarını yakarak, dumanını ileri doğru üfledi. Şimdi bu mavi dumanların arkasından merakla genç adamı süzüyordu.

— «Müvekkillerim acaip bir hikâye anlatıyorlardı. Dünyada hiç bir jüri böyle bir masala inanmazdı. Fakat söylediklerinin doğru olabileceğini düşündüm.»

Tragg, mırıldandı: «E? Bu esrarı aydınlatman için kâfi değildi ki!»

— «Bir avukatı, müvekkillerinin ölüm hücresini boylamalarına sebep olacak bir hikâyeyi açıklamağa zorlayan bir insan, bu işlerden çok iyi anlıyor demektir. Dixie'yle Morris'in doğru söylediğine inanıyordum. Fakat anlat-

tıkları hikâyeler o kadar uydurma gibiydi ki, şahit mevkiine çıkıp bunları tekrarladıkları takdirde, derhal ölüme mahkûm edileceklerdi. Morris'in başına gelenler tesadüf olabilirdi. Fakat Dixie'nin de buna benzer bir macera geçirdiğini öğrenince, her şeyin belirli bir plâna göre cereyan ettiğini anladım. Sonra birdenbire aklıma Thomas E. Sedgwick geldi. İlk kurban oydu. Sedgwick de aynı vaziyete düşmüş, hiç bir jürinin kendisine inanmıyacağını bildiği için selâmeti kaçmakta bulmuştu... İşte böyle, Tragg, ben de polis metodlarını kullandım. Siz de suçlulardan çoğunu onların kullandıkları usuller hakkında bir dosya tuttuğunuz için kolaylıkla yakalarsınız. Yani, bir şahsın suç işlerken daima aynı usule baş vuracağına inanır ve ona göre hareket edersiniz. Sizce suçluların hareket tarzı pek değişmez... Sedgwick'in başına inanılmayacak bir hâdise gelmiş ve cinayet silâhı da eşyaları arasında bulunmuştu. Morris Alburg'un da başına inanılmayacak bir hâdise gelmiş ve cinayet silâhı da üstünde bulunmuştu... O zaman Robert Claremont'un Tom Sedgwick'i değil, rüşvet alan şahsı yakalamağa çalıştığını düşündüm. Belki de genç adam aradığını bulmuştu... Meselede lehime olan bir tek nokta vardı. Otel kâtibinin hafızası hakikaten çok kuvvetliydi. Frank Hoxie'yi sorgu esnasında alakâsız meselelerden bahsederek iyice sıkıştırmağa, sonra da lâf arasında Robert Claremont'un öldürüldüğü gece, genç adamı otelde görüp görmediğini sormağa karar verdim... Hoxie, o anî Meksika seyyahatinden bahsedince işin iç yüzünü anladım, tabiî. Kâtibe bir tek sual daha sorsaydım, her şeyi meydana çıkaracaktı. Fakat bu işi sana bıraktım. Sualin mahkeme salonunda değil, tenha bir yerde sorulması daha doğru olacaktı... Frank Hoxie, resme bakarken fena halde titremeğe başlamıştı... Bundan da vaziyet iyice anlaşılıyordu. Bahsettiğim suale gelince... Kâtibe, 'Robert Claremont, George Fayette'in odasına çıktığı zaman adamın yanında başka biri daha varmıydı?' diye sorabilirdim... Şimdi söyle bakalım, dostum, yanıldım mı?»

Tragg: «Sen hiç yanılırmısın?» dedi. «Keşke yanılmış olsaydın! Ahali, polislerin hepsinin de namussuz olduğunu sanıyor. Çünkü içimizden bazı ahlâksızlar, kendi çıkarlarına bakıyor ve kısa bir müddet sonra da zengin olu-

yorlar... Bu mesele de böyle... Yahu, Keymont oteli de onunmuş! Buna ne dersin?»

Perry Mason: «Tahmin etmiştim zaten,» diye cevap verdi. «Herhalde Bonsal oteliyle, Dixie ve Morris'in havluları gördükleri diğer bina da onun.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Tragg, sigarından bir nefes çekerek, avukata baktı: «Robert Claremont, herkesin sandığı kadar aptal ve tecrübesiz değildi. Sedgwick'in bahsı müşterek işine girişmiş olduğunu biliyordu ama onu asıl alâkadar eden rüşvet meselesiydi. George Fayette'in parayı Sedgwick'den alıp, patronuna götürdüğünü de öğrenmişti. Artık o meçhul şahsın kim olduğunu bulmağa çalışıyordu. Nihayet, elde ettiği ip uçları onun Keymont oteline gitmesine sebep oldu. Ve orada... Robert Claremont, hayatının en büyük darbesini yedi. Aradığı adamın olduğunu öğrendi. Tabiî bu yüzden otelden sağ da çıkamadı. Onu öldürüp, cesedi yük asansörüyle aşağıya indirdiler ve arkada bekleyen arabaya attılar. Sonra da Tom Sedgwick'i çağırttılar.»

— «Kim çağırttı?»

— «Kim dersin? Rüşvet alan adam tabiî! Sedgwick'e tehlikede olduğunu, himaye edilmek için etrafa para yedirdiğinin öğrenildiğini söyledi. 'Buradan gitmen için yirmi dört saatin var,' dedi. 'Her şeyini sat ve Los Angeles'den kaç!»

Perry Mason, başını salladı: «Ben de öyle düşündüm.»

— «Ondan sonra ne olduğunu biliyorsun. Sedgwick istenileni yaptı ve böylece idam hükmünü de imzalamış oldu.»

Avukat: «Peki, tabanca?» diye sordu.

Tragg: «O işi de kolaylıkla hallettiler,» dedi. «Sedgwick'e ortalık yatışıncaya kadar Los Angeles'e dönmemesini, ancak bu suretle kurtulabileceğini söylediler. Fakat bu arada, gittiği yeri o malum şahsa bildirmesini de tembih ettiler. Sedgwick'in de tabancası vardı. Bir 'Smith and Wesson'... Fakat bu, Dixie'nin rehin bıraktığı silâh değildi. Cinayetten sonra, Sedgwick'in tabancasını çalmış, yerine Claremont'unkini koymuşlardı. Zannedersem o gece, Dixie'yle Sedgwick'i itimat ettikleri bir dostları görmeğe

gelmiş ve bu arada tabancaları da değiştirmişti.»

Genç adam, kaşlarını kaldırdı «Neden?»

— Çünkü bu, çetenin hayat sigortasıydı. Dixie Dayton'un Los Angeles'e döneceğini pek sanmıyorlardı ama her ihtimale karşı silâhları değiştirmeği muvafık görmüşlerdi... Neyse, artık bu mevzuu kapasak daha iyi olacak.»

Perry Mason, «Biliyorum, Tragg,» dedi. «Fakat her şeyi bize olduğu gibi anlatmalısın. Buna mecbursun.»

Tragg, üzüntülü üzüntülü; «Evet,» diye mırıldandı. Buraya ne yapmağa geldiğini sanıyorsun?»

— «Frank Hoxie'nin ifadesini aldın mı?»

— «Tabiî aldım! Zaten sen de her şeyi hallettin! Kaatili, mika kutuya koyup, bana hediye etmediğin kaldı. Ben daha işin başında Robert Claremont'un sandığımız şekilde öldürülmediğini anlamıştım. Bu işte bir acaiplik vardı. Claremont'un arabaya binmeyeceğini, belinden silâhını almalarına müsaade etmeyeceğini biliyordum...» Başını salladı, «Biliyordum, biliyordum ama yine de işin içinden çıkamıyordum. Tabiî Sen Hoxie'yi sıkıştırmağa başlayınca, vaziyeti anladım. Keymont otelindekilerin kumarbazlarla alâkası vardı. Savcı tahkikata karar vermiş, bunun üzerine otelin Müdürü değiştirilmişti. Kâtip olarak da, sabıkalı bir genci tutmuşlardı. Çocuk, bir gördüğü insanı bir daha unutmuyordu. Cinayet gecesi Los Angeles'de kalsaydı, ertesi günkü gazetelerde Robert Claremont'un resmini görecek ve onun otele sivil kıyafette gelen genç olduğunu da hatırlıyacaktı. Tabiî o zaman roller değişecek, bu defa Frank Hoxie otel sahiplerini avucunun içine alıp, onlara istediğini yaptıracaktı... Bu yüzden, Meksikada beyaz zehir kaçakçılığı yapan bir adamla alelacele anlaşıp, bir oyun hazırladılar. Frank Hoxie'yi uçağa bindirip, doğru Mexico City'e gönderdiler. Oradaki ahbapları da çocuğu bir aya yakın bir müddet oyaladı durdu. Robert Claremont hâdisesi kapandıktan, daha doğrusu gazeteler onun resmini basmaktan vaz geçtikten sonra, Frank Hoxie'nin de Los Angeles'e dönmesine müsaade ettiler... Eğer Dixie Dayton, Tom Sedgwick'i geri getirmeseydi, mesele de unutulup gidecekti... Dixie'nin gelişi bütün işleri bozdu. George Fayette kızı korkutup kaçırmak istedi. Fakat Dixie, umduk-

ları gibi hareket etmedi. Halbuki Fayette muvaffak olacaklarından çok emindi, bu yüzden tabancalı haydutun arabasını kullanmasına müsaade etmişti. Kendisi de, 'Belki beni tanırlar' diye düşünerek, bir otomobil kiralamıştı...» Tragg, sigarından derin bir nefes çekti: «Fakat Dixie ellerinden kaçtı... Kurşun Fayette'in arabasının kapısını delip geçti... Seattle polisi Dixie'nin Robert Claremont'un tabancasını rehine verdiğini ortaya çıkardı... İşte o zaman Fayette'in başı da belâya girdi. Adamın kendini kurtarmak için polise her şeyi anlatması imkân dahilindeydi. Bu yüzden George Fayette'i öldürüp, cinayeti Morris Alburg'la Dixie Dayton'un üzerine yıkmağa karar verdiler... Üstelik plânı o kadar ustalıkla hazırlamışlardı ki, Dixie'yle Morris'in anlattıklarına kimse inanmayacaktı... Fakat sen işin püf noktasını keşfederek her şeyi alt üst ettin. Yani, Frank Hoxie'nin, Robert Claremont'un resmini gazetelerde görmemesi için alel acele Meksikaya gönderilmiş olduğunu ortaya çıkardın... Halbuki onlar bu hâdiseyi çoktan unutmuşlardı... Tabii bu çok para getiren bir iş olduğu için başlarındaki adamın kendisine lüzumunda yardım eden bir sürü ahbabı vardı... Üstelik onları başkaları da tanımıyordu.»

Perry Mason: «Çetenin başındaki adam kimdi?» diye sordu. «Keymont oteli kimindi?»

Tragg, kükredi: «Bana bunu da söyletecekmisin? Neden bana işkence ediyorsun? Niçin...»

Avukat, onun sözünü kesti, «Sana işkence etmek niyetinde değildim. Fakat meselenin iyice aydınlanması lâzım!»

Komiser, «Aydınlandı bile!» dedi. «Asıl katilin kim olduğunu biliyorsun! Bu... Ahlâk Zabıtasından, Komiser Muavini Jaffrey'di! Keymont oteli onundu. Adamın daha bir sürü oteli, muhtelif bankalarda da kasaları vardı! Bakalım bunlardan neler çıkacak?»

Perry Mason, dikkatle Komisere bakıyordu: «Jaffrey şimdi nerede?»

— «Jaffrey, öldü!»

Avukat az kalsın yerinden fırlıyordu: «Öldü mü?»

— «Evet. Tevkif edilmek istemiyordu. Polise karşı koymağa kalktı. Tabiî bu arada vuruldu.»

Perry Mason, haykırdı: «Aman Yarabbi! Peki, onu kim öldürdü, Tragg?»

Komiser, sandalyesinden kalkarak, bir an ayakta hiç kımıldamadan durdu. Sonra sağ elinin parmakları takallüs etti. Artık Tragg'in içtiği sigar, yanık bir tütün yığını halini almıştı.

Komiser «Kim öldürdü dersin?» diye homurdandı. «Ben öldürdüm tabiî!» Dönerek odadan çıktı...

AKBA Polis Romanlarından Çıkanlar

MİKROFONDA CİNAYET
R. L. Goldınan
Yayının başlamasına 30 saniye kala spikerin ölüsü bulundu. Kim, niçin öldürmüştü?

KORKUNÇ GECELER
W. Irısh
Bu kitabı okurken New-york'da, Chicago'da, Brooklyn'de, Hollywood'da, Montreal'de ve Zacamoras'da 6 heyecanlı gece geçireceksiniz...

KÖRDÜĞÜM
E. S. Gardner
Savcı haritada, durmadan daireler çiziyordu. Çünkü A.B.C., suçlular çevresinin bu zekî avukatı işleri kördüğüme çevirmişti.

DAKTİLODAKİ PARMAK
A. Chrıstie
Her sınıftan insanları dehşete düşüren, hattâ intihara kadar götüren bu mektupları kim yazıyordu.

N İ Ç İ N ?
W. Irısh
Kara duvaklı gelin - Dört güzel kadın - Dört ölü erkek - Bütün bunlar niçin?

BRİÇ MASASI CİNAYETİ
A. Chrıstie
Gözlerinin önünde cinayet işlenmesini bir meydan okuma kabul eden Poirot, katili yakalamaya azmetmişti.

ÖLÜMÜN GÖLGESİ
Carter Dickson
Mumyalar müzesindeki kanlı cinayetlerin esrarını ancak Bencolin gibi zekî bir katil avcısı çözebilirdi.

BİRE ON VARDI
W. Irish
4 saat 55 dakikada çözümlenen cinayet.

KÜRKÜ GÜVE YEMİŞTİ

Paul Drake, endişeyle Perry Mason'a bakıyordu.

Avukat: «Paul,» dedi, «mesele büsbütün karıştı. 815 numaralı odada neler olduğunu öğrenmemiz lâzım. En iyisi...»

Ayni anda kapı, müthiş bir gürültüyle açılarak, içeriye Komiser Tragg girdi, «815 numaradan bahsettiğinizi duydum! O oda hakkında ne biliyorsunuz?»

Perry Mason, omzunu silkti; «Hiç bir şey bilmiyorum! Paul'la otel kâtibine bizi 8.15 de kaldırması için haber vermeği düşünüyorduk. Sen bunu yanlış anlamışsın.»

Komiser Tragg'in çehresi hiddetle karardı: «Bu oyunlardan vaz geç, Mason. Madem konuşmak istemiyorsun, 815 numaralı odada ne olduğunu ben sana söyliyeyim! Odanın kapısı açık, içeride de bir adam var. Yatakta yatıyor. Kendisini bir kaç dakika evvel öldürmüşler!»